

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

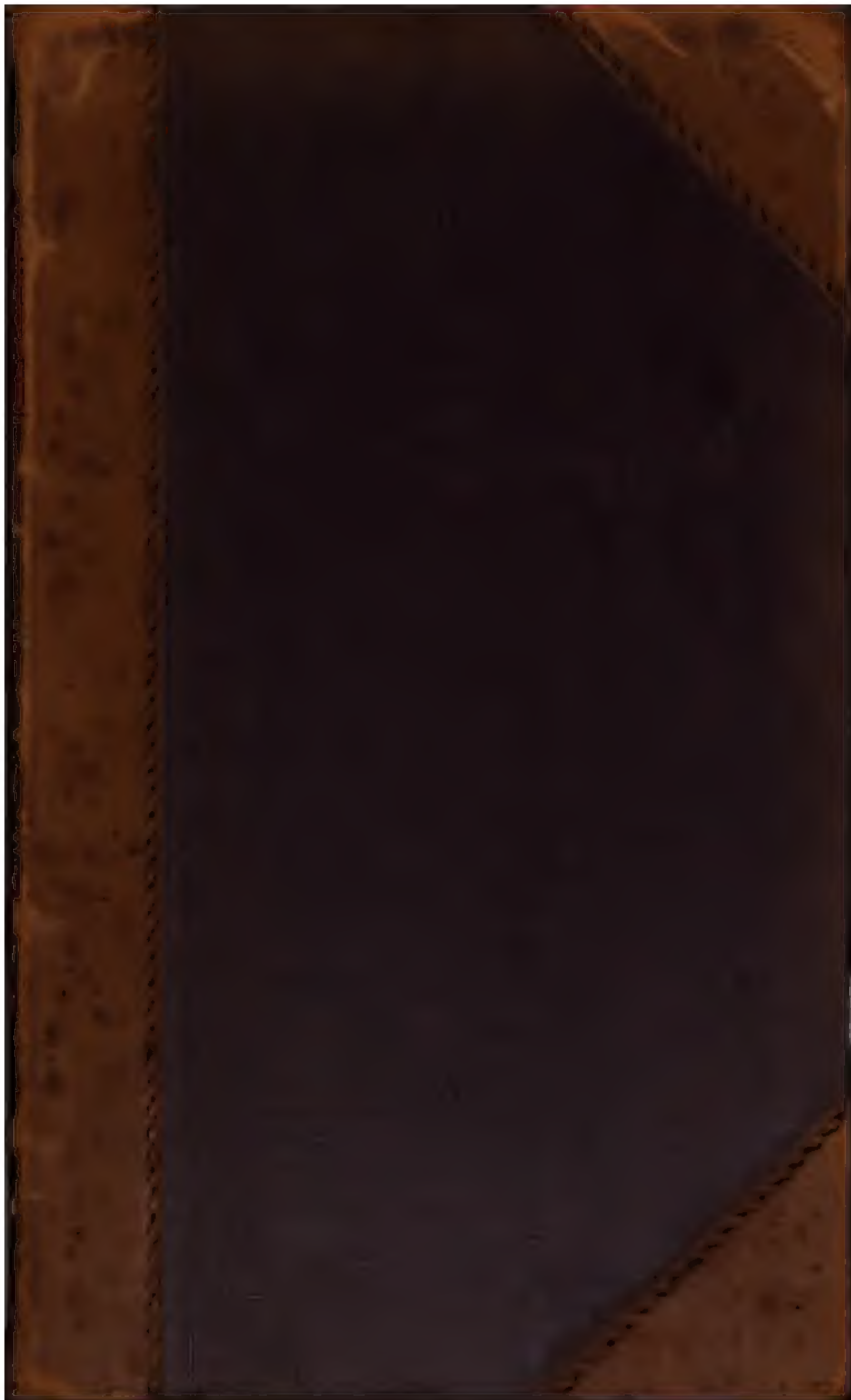
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600094238W

IN
P L A T O N I S

QUI VULGO FERTUR
M I N O E M

EIUSDEMQUE
LIBROS PRIORES DE LEGIBUS

AD
VIRUM ILLUSTRUM
FRID. AUG. WOLFII

POTENTISS. BORUSS. REGI A CONSILIIS INTIMIS, ELOQ. ET POES.
IN ALMA FRIDERICIANA PROF. PUBL. ORD. ATQUE EIUSDEM UNIVERS.
BIBLIOTH. PRAEFECTUM, SEMINAR. PHILOL. DIRECTOREM, ACA-
DEMIAE DOCTRINARUM REG. BEROLINENSIS SOCIUM ETC.

COMMENTABATUR
AUG. BÖCKH

BADENSIS
SEMINARII PHILOLOG. REG. HALENSIS SODALIS.

HALIS SAXONUM
EX LIBRARIA HEMMERDEANA
MDCCVI

55

FRID. AUG. WOLFIO

PRÆCEPTORI SUO

SUMME VENERANDO

S. P. D.

AUG. BÖCKH.

*Audax consilium ac parum verecundum
videri legentibus et posset et deberet, quod
Tibi potissimum, cui nonnisi politissima at-
que exactissima placere possunt, primitias
studiorum tam tenues adolescens obtulerim;
nisi, ut interpellarem otium Tuum, quod
in tot gravioribus occupationibus, in tanto-
que artis, quam Tu cum paucissimis univer-
sam complexus es, circuitu, ipsum consumi-
tur negotiis, maxima et ineluctabilis neces-
sitas iniunxisset. An enim maior grato ani-
mo necessitas, an sanctior liberali homini
est religio, quam cuius institutioni alteram
quasi vitam, quaque destituto ne reliqua
quidem vita vitalis fuerit, acceptam referat;
ei ut quamprimum non modo sua qualiacun-
que, sed totum sese ipsum tradat atque ad,*

dicat? Equidem vero abs Te, celeberrime *Wolffii*, fluxisse quidquid in medium contuli, aut olim fortasse conferam, Te mihi consilio, admonitione, cohortatione alterum parentem extitisse, profiteor atque affirmo. Nam quum Tua fama ductus tuasque laudes celebrantis suasu praestantissimi doctoris, quum tum ob alia beneficia, tum propter hoc ipsum numquam non venerabor, in *Fridericianam* artium sedem venissem, scholarumque Tuarum mirabili iucunditate ac peculiaris docendi viae praestantia, non nudas res ac verba, sed intimam scriptorum, sed totius antiquitatis naturam et indolem aperientium, atque adeo Tuo ipsius adspectu captus, non tam consilio, quam Tuae auctoritatis doctrinaeque vi, ac *Graecanicarum Sirenum* dulcibus concentibus adlectus totum me antiquis litteris dedissem; ex quo Tibi innotui, erexisti me, e grege discipulorum protraxisti, mox *Seminario philologico* adscriptum singulari cura dignum habuisti: quae Tua tam insignis humanitas, ut deponere a me tale munusculum videbatur, ita spem relinquebat benignae exceptionis. Quid vero Tua in *Plato-*

*nem meritā celebrem, propter quae ad
 alium, quam ad Te, de Platone scribere,
 Germano homini nefas fuerit? qui quum
 universi Graecarum litterarum his in terris
 amoris auctor, et critices accuratius facien-
 .dae dux praecipuus fuisti, tum inprimis At-
 tici philosophi lectionem mirum quantum ce-
 lebrasti, ac dum ea, quae nunc apud nos
 floret, Platonis studiosissima philosophia
 producere quempiam poterat ab antiquita-
 tis doctrina minus instructum, qui eum suis
 scilicet curis illustraret: Tu non solum ipse
 auditoribus rectam illius intelligentiam re-
 clusisti, sed et alios excitavisti, et vero in-
 primis Heindorfium, cuius ingenii acumen
 interiore doctrina adiutum ac sobrio iudicio
 temperatum, quantum Platoni salutis attu-
 lerit, quis paullo humanior nesciat? Mihi
 vero quantum Platonis studium comprobave-
 ris, quantum in eo me aureis Tuis praece-
 ptis adiuveris, nolo equidem referre quam
 infra rei dignitatem exponere. Quapropter
 Tibi, Vir celeberrime, misi hocce speci-
 men, quod, nisi ipse auctor ingenioli pro-
 mendi fuisses, prae iuvenili pudore diutius
 domi servassem, ac forsan nonum in an-*

num pressissem: tamen ipsa muneris tenuitas, ut Tibi offerrem, suadebat; quo enim quisque maior est, animum dantis, quam id quod dedit, magis spectare solet. Persarum Te regi comparaverim, me aquae haustum offerenti rustico; hoc ego animo accessi: haccine Tu accipies indulgentia? Praeterea quae Tibi dicam, habeo pauca. In quonam argumento versetur, ipse indicat libellus; libellum enim quam epistolam vocare malo; quoniam Te non compellavi amplius, atque adeo ubi Tui ipsius mentio fit, simplex nomen posui: quod tum alias ob causas feci, tum praecipue ne omnia perlegendi Tibi onus imponere viderer. Etenim mallem, quae ipse in Tuis schedis ad eosdem libros maiori et doctrinae apparatu et ingenii sollertia notata habes, ad lucem Te protrahere, quam mea Te legendo cara tempora consumere. Sed ab Hemsterhusiis aliquid contingit solis Ruhnkeniis. Iam quid Te morer amplius? Vale, illustrissime atque humanissime Wolffi, mihiq; ut adhuc fecisti, fave. Scrib. Halis Saxonum mense Ianuario.

Quum subdititium esse Platonis Minoem iam dudum Fr. Aug. Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac nuper vir de universo Platone meritissimus, et mihi non uno nomine pie colendus, Er. Schleiermacherus Verf. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 343. s. censuerint; de-
mo ea de re disputari diu dubitavi an sit operae pretium: attamen cogitans fieri posse, ut promptior aliquis perditarum patronus causarum, sicut in Xenophonte ac Cicerone, magnis fortasse nominibus, ut Bentleii et Ruhnkenii abusus, nulla suspicione dialogi mentionem facientium, aliquando defensionem moliretur: totam rem diligentius tractare constitui, ut plane et evidenter libellus *νοθέτης* convincatur, et si qua etiam fieri possit, vero auctori sup-
reddatur.

Dupliciter Dialogus a Platonis ingenio discrepat, partim quod *parum*, partim quod *nimum* similis ceteris eiusdem scriptis sit. *Parum similis* est in rebus permultis. Nam quum Plato adhuc vivos ac videntes aut nuper defunctos notosque homines, ut scenicus poeta actores, moribus ingeniisque accurate descriptis, nominatim producat in medium: in isto opus-

culo cum Socrate colloquens persona plane incerta est nomineque carens: quippe quum imperitus scriptor esset artis illius colloquiis suis dulcissimas illas videres inferendi, quæ ex peculiaribus personarum moribus pingendis redundant, atque a Platone ut flores per amplos dialogorum hortos sunt disseminatae. Nam quod Cretensis Minos, a quo Dialogo nomen additum est, secundaria esse persona putetur, quam sit ineptum, tum per se apparet, tum liquido ostendit Bentleius, ineptiarum sagacissimus investigator, Resp. ad Boyl. p. 155. ed. Lennep.; ipse tamen errabat, quum Atheniensem Minoem iuvenem esse censeret. Nam iuvenem quidem non esse, apparet ex Socratis verbis p. 321. D.: Τί δ' ἀποκρινάμενοι οὐκ ἀν' αἰσχυνθεῖμεν (ita leg.) καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἡλικίας αὐτῶν (vulg. αὐτῶν); iste vero μακρὸς λόγος p. 315. D. sophistam mihi significare videbatur coll. Hipp. min. p. 373. A. Protag. p. 334. C ff. Gorg. p. 449. B ff. Alcib. pr. p. 106. B. cui tamen opinioni illud adversatur, quod p. 318. D ff. plane ut adolescentulus haud admodum peritus describitur: nihil ut reliquum sit, nisi incerto homini quidquid in buccam venisset, h. e. etiam diversissima ab incerto scriptore (neque enim talia apud Platonem reperies) tribui. Sin autem Minos aliquis collocutor est, cur, obsecro, nullo loco a Socrate hoc nomine appellatur? Sed ne Atticum quidem Minois nomen esse

plures ob causas censendum est; donec firmior testis afferatur Diodoro XIV, 35. p. 669. apud quem indubie Meno reponendus ex Eusebio: quae etiam Corsini Fast. Att. T. III, p. 280. sententia videtur fuisse. Menones enim Athenienses novimus plures: notissimus Archon, de quo intelligenda arbitror verba Suidae, Μένων Ἀθηναῖος, post quae excidisse moneam, quae de hoc homine Lexicographus compilaverat, et praeterea novi capitis primas voces Μένων Θεσσαλός. Eodem tamen modo, quo Bentleius Minoem, etiam Hipparchum Io. Alb. Fabricius Atheniensem iuvenem esse ait: quum tamen etiam in Hipparcho, de cuius νοθεία post iudicia Valckenarii in Herodot. Wessel. p. 398. Wolfii Prolegg. ad Hom. p. CLIV. et Schleiermacheri Vers. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 323. nemo dubitabit, infinitus secundarius collocutor sit. Quid enim? Num in Hipparcho de vetere Hipparcho iuvenis Hipparchus, in Minoe de prisco Minoe Minos iuvenis colloquetur? Facetum Socratem fingitis, qui adolescentulos suos tam callide exquisierit; sed inficetum iidem redditis, non Platicum, qui quum similitudines nominum variorum origo leporum iocorumque esse potuerint, quod ipse Plato Theaetet. p. 147. C. Sophist. p. 218. B. Politic. p. 257. D. in iunior Socrate non aspernatus est, id praetermisit tam frigide. Vera igitur unice ratio est, quae etiam Bentleio in mentem venit, quum

colloquerentur inter se tantum Socrates καὶ ὁ δῆνα, posthac inscriptionem Minois abiisse in nomen collocutoris. Sed ne *inscriptio* quidem dialogi Μίνως ab auctore profecta, sed ab aliquo Grammatico, qui in ordinandis Platonis scriptis operam posuit, indita est: quis enim ab homine obiter laudato inscribet librum aliquem? At vero et Hipparchi indicem esse spurium etiam apertius est: quippe in quo tota de tyranno disputatio nullam cum scriptoris proposito coniunctionem habeat, et meri sit ornatus causa composita. Accedit quod Minoi nomen suum ne constabat quidem: siquidem Graeco indici codicis Paris. in ed. Bip. T. VII, p. 34r. qui Rhadamanthum vocat, aliquid tribuendum est. Videlicet *genuina inscriptio est* περὶ νόμου, *ducta ab argumento*; ut Hipparchi περὶ Φιλοκερδοῦς, de quo mox dicetur: quibus qui Platonis opuscula esse putarent, ad reliquorum similitudinem librorum alterum nomen de suo adiecerunt. At Plato numquam ab argumento nomen scripti duxit, nisi in maioribus operibus de Republica et de Legibus: in reliquis conficti a Grammaticis isti indices sunt. Ipse autem Dialogus quum post Politicum compositus sit, quod quaedam in eo dicta rebus ibi expositis manifeste nitantur, ut paullo post ostendemus; quis est, qui artificiosissimum philosophum, postquam ibi accuratius de natura legis dixisset, de ea iterum adeo putet negli-

genter egisse? *Initium* vero auctor facit ab ipsa quaestione, in qua colloquium versatur: quod semel Menonem Plato facientem induxit, idque consilio: quippe confidentiam adolescentuli expressurus atque arrogantiam; hic perabsurde ipse Socrates interrogando incipit: nimirum ut nostra aetate praeceptoris statim in fronte quaestionem catechetae collocant, qui scilicet Socraticam methodam nunc exercent. Et quid dicam de *exitu*? in quo ipse exitus desideratur adeo, ut iam diu sit quum pro imperfecto habuerint Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 338. Tennemannus Hist. Plat. Philos. T. I, p. 115. et alii: quibus tamen qui penitus sese in libelli familiaritatem ininuaverit, haud temere assentietur. Nec minus falsum est, ut hoc obiter addam, quod spurium Clitophontem plerique omnes mutilatum putant: quem ex auctoris manibus truncum excidisse inde intelligitur, quod ne vetusti quidem Platonici philosophi, quibus antiquissima exemplaria ad manum erant, habuerunt integriorem. Procl. in Tim. I, p. 7. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Πλατωνικὸς Κλειτοφῶντα αὐτὸν οἶεται εἶναι· τοῦτον γὰρ ἐν τῷ ὁμώνυμῳ διαλόγῳ μὴδ' ἀποκρίσεως ἡξιῶσθαι παρὰ Σωκράτους. Plane ut in Critia, quem ab ipso Platone non absolutum docet Plutarch. Solon. p. 96. E. a quo sua habet Commentator Ptolemaei Bibl. Coisl. p. 228. Sed in nostro dialogo, ne in alienis diutius commorer, orationis progressus citior modo, modo

tardior: exempla frustra cumulata et ad nauseam usque repetita: nihil plenum, nihil rotundum: ubique ossa dialectices, quibus Plato carnem inducere solet, in isto Minoe eminentia; inimo vix ossibus haeret: adeo passim ipsa *logica veritas sententiarum et constantia* deest. Sed et dialecticorum peccatorum et inconstantiae ex pluribus paucula exempla ponam. Sic postquam ex collocutore quaesierat, sitne lex αἰσθησις an δήλωσις an εὔρεσις; iam p. 314. B. Τί οὖν ἂν τούτων, infert, ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Quae recte dicta forent, si τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα essent ἐν τι τῶν τούτων, αἰσθησις live δήλωσις live εὔρεσις: quum non sint, aut τούτων omitti, aut scribi debebat: τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; ἢ τούτων μὲν οὐδέν σοι δοκεῖ εἶναι, τὰ δόγματα δὲ ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Parum etiam perspicua haec sunt: Τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη ἂν νόμον εἶναι; Malis τὸν νόμον, ut paullo ante: est enim accusativus subiecti. Non uno vero nomine nobis reprehendenda est ista δόξα πολιτική p. 314. C. Numquid enim Socrati, quum collocutor sibi legem dixit videri δόγμα πόλεως esse, protinus colligere licebat, δόξαν πολιτικὴν ab illo haberi? Minime profecto: quantum enim inter ἀκοὴν et ἀκουόμενα, id quo audimus atque id quod audimus, quae differre scriptor ipse docuit; tantum interest inter δόξαν et δόγμα, id quo opinamur atque id quod opinamur.

Pariter autem πολιτικὴν δόξαν et δόξαν πόλεως confundit, quae differunt magnopere: etenim δόξα πόλεως universae civitatis est opinio; quae optimo iure lex appellatur: at δόξαν πολιτικὴν singuli etiam cives habent, neque tamen singulorum est leges iubere. Itaque dicendum erat δόγμα πόλεως vel δόγμα πλήθους πολιτικόν. Plato Legg. I, p. 644. D. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις λογισμός, ὅτι ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον, ὅς γε γινόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. Scriptor Definit. p. 415. B. νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν οὐκ εἰς τινα χρόνον ἀφωρισμένον: quamquam idem ψήφισμα vocat simpliciter δόγμα πολιτικόν. Demosth. adv. Aristog. p. 774. καὶ τοῦτ' ἐστὶ νόμος, ᾧ πάντας προσήκει πείθεσθαι διὰ πολλὰ καὶ μάλιστα ὅτι πᾶς ἐστὶ νόμος εὖρημα μὲν καὶ δῶρον θεοῦ, δόγμα δὲ ἀνθρώπων φρονίμων, ἐπαίνεσθωμα δὲ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν τῇ πόλει. Ubi lex εὖρημα appellatur, ut a Platone Protag. p. 326. D. ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα: ab Nostro parum accurate εὖρεσις dicitur τοῦ ὄντος. P. 317. E. legitur: ὁ νομικώτατος ἄρα ἐν τούτοις, οὗτος ἀνλητικώτατος; orationis series flagitabat: ὁ ἀνλητικώτατος ἄρα καὶ ὁ καθαριστικώτατος, οὗτοι ἐν τούτοις νομικώτατοι. P. 318. D. non solum Minoem sed et Rhadamanthum regem Cretae dixit: tamen p. 320. B. non tam regem, quam regis Minois ministrum narrat fuisse. Ῥαδάμανθους δὲ, ait, ἀγα-

Θὸς μὲν ἦν ἀνὴρ· ἐπεπαίδευτο μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω·
 ἐπεπαίδευτο· μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην,
 ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατέϊν ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις. Scripsi enim ὑπηρεσίαν p. ὑπηρεσία
 e Leid. cod. Usitata structura ὑπηρεσία, ὑπηρετής,
 ὑπηρετικὴ τινι. V. Euthyphr. p. 13. D. E. p. 14. A.
 Apol. p. 30. A. Rep. VI, p. 498. B. Legg. IV,
 p. 716. C. p. 717. C. XII, p. 956. E. p. 968. A.
 Aristot. Polit. III, 12, p. 208. Congr. Quidni au-
 tem et regem et iudicem fuisse Rhadamanthum
 concedat, quum antiquissimis temporibus iu-
 dicia exercere regis praecipuum munus esset?
 Scilicet quod ex Platonis Politico didicerat, iu-
 dicia ad regiam artem non pertinere, eaque
 nec Minoi illa, nec hanc Rhadamantho conve-
 nire censebat. Ex toto enim loco apparet re-
 spici illius dialogi verba p. 305. C. καὶ τὴν τῶν
 δικαστῶν ἄρα ῥώμην ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὔσαν
 ἀλλὰ νόμων φύλακα καὶ ὑπηρετὴν ἐκείνης. Quam
 vero inepte dixit: ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην
 τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ!
 Quasi ὑπηρεσία τῇ βασιλικῇ pars esset ὅλης τῆς βα-
 σιλικῆς τέχνης. Et quid quod inconsideratus ho-
 mo Minois saevitiam a tragicis poetis, Sophocle,
 credo, in Minoe ac Daedalo (v. Schol. Plat.
 Ruhnk. p. 145.), Euripide in Cretenſibus, Rha-
 damantho et Theseo (v. Plutarch. Theſ. p. 6. D.)
 et ab aliis traditam, ac prorsus confictam ab
 inimicis narrans p. 318. E. idem tamen p. 321.
 A. tributa ista iuvenum ac puellarum crudelissi-

ma exegisse eum concedit? An haec mitis sunt ac iusti regis, a Iove ipso regiam artem edocti? Sive enim, quae vulgaris opinio est, Minotauro devorandos dedit, sive in Labyrintho vivos custodiri iussit, quod putant Aristoteles et Philochorus ap. Plut. l. c., optimo iure ab Homero Od. A, 321. Minos ὀλοόφρων vocatus est. Itaque suo se scriptor gladio, vel scalpro potius (sutore[m] enim suspicamur esse). Eundem idem Homeri locum, ubi laudes Minoi a priscis vatibus tributas recenset, p. 319. B. callide dissimulavit: callide etiam, quam honorifica Rhadamanthi mentio fiat Il. E, 322. Od. Δ, 564. Pindar. Olymp. II, 137 ff. Pyth. II, 133 ff. Iam vero, ut de *usu sermonis* dicam, in grammatica ratione quivis videt scriptorem, quisquis est, peccare non magis potuisse, quam ipsum Platonem, cuius, ni fallor, propemodum aequalis fuit; at poterit aliquis singulis in verbis non modo Graecus, sed Atticus, quin Platonicus esse, idemque tamen in compositione verborum ac totius orationis conformatione absurdissimus: omnes usurpet Atticorum-formulas,

ὦ Ω γὰρ εἰ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν,
καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἔτι:

non tamen ex istis in superficie decerptis flosculis Platicum dialogum construet: citius enim, ut Longinus ait ap. Procl. in Tim. I; p. 19., mundus Epicuri corpusculorum concursu for-

tuito, quam convenientibus temere nominibus ac verbis iustus sermo conficietur. Itaque in nostro dialogo nihil contra grammaticas regulas, at multa perverse, obscure, inepte aut citra Platonis usum dicta sunt: quo ex genere, quum omnia enotare vix operae pretium fuerit, recensebo paucula. Statim p. 313. A. pessima anacoluthia, Ἐρωτῶ γὰρ ὥς περ εἰ ἀνηρόμην, τί ἐστι χρυσός, εἴ με ἀσαύτως ἀνήρου, ὁποῖον καὶ λέγω χρυσόν, οἷμαι σε οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔρεσθαι, a Platonis usu discrepat. P. 316. B. legitur: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντα εἰπεῖν, τὰ ὄντα νομίζεται εἶναι οὐ τὰ μὴ ὄντα, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. — Ἐμφυγε δοκεῖ. — Ὃς ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἀμαρτή, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει: ubi, ut verbo moneam, e Leid. scribendum κατὰ πάντων, ut Menon. p. 88. E. Politic. p. 275. E. p. 276. B. et ubivis καθ' ὅλου: item ἀμαρτάνη ex eodem: nam vett. edd. et cod. Paris. male ἀμαρτοί. Iam ut ad rem veniam, sensus quem sermonis series et finis requirit, unice hic est: *Ut generatim pronuntiarem, omnia id esse dicuntur, quod sunt; non vero, quod non sunt.* — *Ita videtur.* — *Itaque qui ab eo aberrat, quod vere est, ab legitima aberrat.* Sed hoc obscurissime a scriptore expressum est; melius dixisset: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντων εἰπεῖν, ἐν ἑκάστον τοῦτο νομίζεται εἶναι ὃ ἐστίν, οὐχ ὃ μὴ ἐστίν; Unde deinceps colligi debebat: ὃς ἂν ἄρα τούτου ἀμαρτάνη, ὃ ἐστι τὸ νόμιμον, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει. At caute scripsit ὃς

αὐτὸς τοῦ ὁπίου ἀμαρτάνῃ: ne nimis apertius pa-
 ralogismus asserat, quem in tota hac argumenta-
 tione commissum, qui accuratius inquirat, repe-
 riet. R. 316. G. 7. ἤδη: ποτὲ ἐντυχες συγγράμματι
 περὶ ὑγείας τῶν καμνόντων, περὶ αὐτοῦ an librarius
 omiserit τὴν post vocem συγγράμματι: certe Fic.
 habet: *librum de libris* et Plat. Sympol. p.
 177. B. ἔνυχ' ἤδη τὴν ἐντυχον βιβλίον ἀνδρὸς σο-
 φοῦ, Theaetet. p. 143. E. εἰ δὲ αὖν τὴν ἐντυχες
 ἀξίω λόγου. Lucian. Hermotim. §. 36. τί δαί;
 ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς χάριτιον περὶ αἰλη-
 θεύειν, Στωϊκῶν τῶν —. Ab ipso vero scriptore
 profecta est ista ὑγεία τῶν καμνόντων, de qua,
 obsecro, qui loquitur, an tu eum censes ὑγιαί-
 νειν; οὐδὲν ὑγιὲς ὑγιαίης πᾶν καμνόντων. Nimirum
 stultus sapiens noster dicere volebat περὶ θεκ-
 πείας πᾶν καμνόντων, aut ὑγείας simpliciter: aut
 περὶ ὑγείας σώμασι παρασκευῆς, ut Plat. Legg.
 XII, p. 962. A. περὶ τοῦ ὡς αὖν διακτώμενος ὑγιαίῃσιν
 οἱ καμνοντες Garg. p. 419. E. περὶ τοῦ ἰατρειῦσαι
 καὶ ποιῆσαι ὑγιά τῶν καμνόντων Aristot. Polit. III, 7.
 p. 1176. περὶ τοῦ ὑγιαίνειν τοὺς καμνοντας ib. 12,
 p. 209. aut similiter, Mox D. dicitur: ταυτὰ δὲ
 καὶ περὶ αἰσθητῆ ἀνάγκη ὅτι τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὐτοῖς
 συγκαλεῖται καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους. Scriben-
 dum fuisse αὐτοῖς τε πύτοις καὶ ἀλλοδαμοῖς, et ora-
 tionis series ac sententia ostendit, et Alcib. pr.
 p. 114. G. οὐκ αἶμα εἰς μὲν ταῦτα, ὥς περ εἵπομεν, ἀλ-
 λήδης τε ὁμολογοῦμαι καὶ αὐτοὶ αὐτοῖς ἰδία. E. τί δὲ
 δὲ νῦν; περὶ τῶν ὁπίου καὶ ἀδίκου (ita lib. Ven.)

ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσι εἶναι ἐμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; P. 316. E. pro illis κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσὶν αὐτοί, dicendum erat κηπ. ἄρα νόμ. εἰ. οὗτοι: ut paullo ante, ἱατρικὰ ἄρα καὶ ἱατρικοὶ νόμοι πάντα τὰ συγγράμματα ἐστὶ τὰ τῶν ἱατρῶν, et, ἅρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα γεωργικοὶ νόμοι εἰσὶν; Ita enim pro vulgatis γεωμετρικὰ, γεωμετρικοί; quae librarius usitato satis errore (v. Needham. Prolegg. in Geopon. p. LIV. ed. Nicl. Menag. ad Diog. L. IX, 48. Heindorf. ad Phaedr. p. 257.) scripsit, ex codd. Paris. Leid. reponendum est propter medicorum viciniam. cf. de Iust. p. 375. B. Legg. X, p. 889. D. p. 905. E. Mox p. 317. A. verba ista, Ἐπίστανται δ', ὥς φασιν, οἱ μάγειροι, dum qui librum Leid. scripsit, mittebat, dialogum corrumpendo emendabat. Ut enim unum commemorem, quam istud ὥς φασιν ineptum sit, num eget admonitione? Ex eodem cod. legendum p. 317. C. (qui locus nunc lacunosus est) Τὸ μὲν ὀρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικός, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν οὐ· ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς μὴ εἰδόσιν· ἐστὶ γὰρ ἄνομος. At ne hoc quidem placet; multo, credo, melius fuisset: τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν ἐστὶ μὲν οὐδαμῶς· ἄνομος γάρ· ὁμοῦς δὲ δὴ ἐνίοτε δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς γε δὴ μὴ εἰδέναι. Quid vero magis potest ridiculum esse istis p. 318. A. οὗτος τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος νέμειν κράτιστος; Quamquam enim minime offendit dictio ποιμαίνειν σῶμα ap. Plat. Lyfid. p. 209. A., tamen ἀγέλη τοῦ σώματος est absur-

dissima, quum ἀγέλη non sit *quod pascitur*,
 sed *grex* live congregata qualiscunque multitu-
 do; ut dicendum saltem fuerit τὴν ἀγέλην τῶν σω-
 μάτων. Nec bene scripsit τὴν ἀνθρωπεῖαν ἀγέλην
 τοῦ σώματος; debebat τὴν ἀγέλην τῶν ἀνθρωπείων
 σωμάτων. Quam porro aliena est ab loco, quo
 posita est, ista translatio! Nam quae nunc se-
 quuntur, Τίς δὲ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος
 νέμειν; τί ὄνομα αὐτῷ; — Ποιμήν. — Οἱ τοῦ ποι-
 μένος ἄρα νόμοι ἄριστοι τοῖς προβάτοις — haec si
 praecessissent, esset certe translatio tolerabi-
 lior: nunc vero prorsus est absōna et quasi coe-
 lo delapsa. Quorum nullo incommodorum la-
 borant similes Platonici loci, ex quibus ridicule
 iste expressus est Politic. p. 268. B. πῶς οὖν ἡμῖν
 ὁ λόγος ὁρθὸς φανῆται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασι-
 λέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπί-
 νης φῶμεν; p. 274. E. ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης
 ἀγέλης. Quod in Minois modo recitatis verbis
 scripti τίς δὲ τὴν τῶν περ. est e Leid. cod. et
 Stob. Ecll. eth. XLII, p. 278. flagitante etiam
 sermonis usu. Min. p. 317. D. τίς δὲ κρουμάτων ἐπέ-
 τα μέλη ἀγαθὸς νομεὺς καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι (l. νέμει,
 firmante Fic.); et E. τίς δὲ (ita Leid.) τὴν τροφὴν
 ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανεῖμαι ἄριστος; De
 Just. p. 375. B. τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν
 καὶ φυτεύειν οἷός τε; unde corriges ib. A. τίς οὖν
 [ὁ] ἐν τῷ δέοντι κειρῶν οἷός τε τέμνειν — Parum
 concinne autem p. 319. B. ἔστιν οὖν τοῦτο Ὀμή-
 ρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον αἶον

οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, notum enim Homeri repetitum est, praesertim quum paullo ante bis legatur et bis in proxime sequentibus. Sed delectasse homoeophona Nostrum videntur; certe statim pergit, ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστίν: cuiusmodi repetitio semel obvia non offendit, iterum atque iterum recurrens est ingratiſſima. Παγκάλη scripsi pro voce nihili παγκαλῆς e Leid. et Schol. Plat. Ruhnck. p. 33. Mox p. 319. D. illa, τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδά μόνον ὑπὸ Διὸς πεκαυδεῖσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίρου, olim cum Schleiermachero interrogando putabam esse efferenda: nunc video τὸ ἔχειν ὑπερβολὴν Noſtro significare *superari*, non *superare*; quum tamen apud probos scriptores tantum posteriorem sensum habeat, ut Aristot. Polit. VII, 14, p. 480. Volebat ἐνδέχεται ὑπερβελὴν vel simile. P. 321. B. post verba, οὗτοι ἄρα τῶν παλαιῶν ἀριστοὶ νομοθῆται γεγονόσι, νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν, hiat sententia siue librarii siue ipsius scriptoris culpa; inferi debebat, βασιλεὺς γὰρ ὁ ἀγαθὸς ποιμὴν ἐστὶν ἀνδρῶν: post quae iam bene infertur, ὥς περ καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν. Quam autem proluxae *digressiones* sunt de rebus ad Graeciae antiquitates pertinentibus, ut de Marſya et Olympo, et plurima de Minoe, Rhadamantho, Taloe ac de tragoedia exposita: quae eo fere modo, quo apud Homerum comparationes et similitudines, ultra li-

neam extenduntur: quodsi forte ad aliam, praesertim cognatam rem delapsus est, an conveniat necne parum curans, illam arripit nec quam absolverit, prius dimittit: eamque rationem etiam Hipparchi scriptor est secutus. Istiusmodi homo optimo iure ineptus vocabitur: *nam qui aut tempus quid postulet, ait Cicero de Or. II, 4. non videt, aut plura loquitur aut se ostentat, aut eorum, quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus aut multus est, is ineptus dicitur. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Graecorum ratio.* Haec Tullius. Ac sane si quis a genuinis Platonis scriptis ad hoc opusculum subito delatus fuerit, a Platone ad garrulum Athenaeum, a philosopho ad Deipnosophistam, plenas doctrinae dapes convivis offundentem, videbitur sibi devenisse. Atqui omnis iste ornatus habet quandam barbaram potius quam Graecam elegantiam, nedum Atticam: planissime in eo apparet studium a vulgari simpliciue narratione deflectendi omnia ad artificiosas et contortas fabelas: ad quem finem Iupiter Sophista, Talos e monstro a Vulcano aere elaborato bonus vir aereis tabulis inscriptas Minois leges circumferens, postremo tragoedia multo Homero fit vastior: de quibus singularibus plane commentis iudicium tulit nobilissimum par Criticorum, Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac Bentle-

ius Resp. ad Boyl. p. 128. p. 155. ed. Lenneß. Quoties vero eadem iisdem, aut saltem non multum diversis verbis insulsus scriptor nobis inculcavit! Sic quod p. 319. B. dixit, ἔστιν οὖν τοῦτο Ὅμηρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον, οἶον οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, iterum proferit C. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας, οὐκ ἔστιν ὅτω ἀπένειμεν Ὅμηρος τῶν ἡρώων ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι ἄλλῃ ἢ Μίνῳ, τοῦτ' ἔστιν ἔπαινος θαυμαστός. Ac tertium D. διὰ ταῦτά φημι ἐγὼ Μίνῳ πάντων μάλιστα ὑπὸ Ὅμηρου ἐγκεκωμιάσθαι (Ita Leid. Paris. Fic.). τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου. Similiter idem bis dixit p. 320. E. ὁ δὴ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως πολέμῃσας τῇδε τῇ πόλει, ac p. 321. A. τοῦτο οὖν ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως ἀπεχθόμενος ἡμῖν κ. τ. λ. Et sic per totam prope posteriorem opusculi partem, quae in praegressis iam satis exposita erant, paucis interiectis, iterum atque iterum repetit: ut plane persuasum habeam imitari auctorem voluisse Protagoream orationem in cognomine dial. p. 320. C ff. deludendi Sophistae causa ad illum modum compositam: quod quum venustum infelix scriptor noster putaret esse, Protagoreo Socratem modo fecit loquentem. Haec et alia, quae brevitatis studio praetermitto, inprimis autem perpetua Platonis imitatio, de qua dicitur paullo post, *puerilem quendam scripto colorem* inducunt, quem utpotè colorem describere quidem haud licet, praesertim non videnti-

bus: at sentire et mentis oculo intueri. Platoni autem vel ludenti quaedam dignitas adest, vel iuveni gravitas: per omnes libros eius diffusa quaedam Gratiarum ac Musarum *σπουδὴς*, non illa quidem ex Aegypto, ut quidam putant, nec Isidis et Osiridis adytis arcessita, sed nativa et quam scriptis tam vita conspicua; Graeca, non barbara, Musarum, non Orientalium sacerdotum.

Iam pergamus ad alteram partem nostrae argumentationis, eamque etiam firmiorem, de nimia similitudine Platoniorum aliquot locorum, quae *imitationem* doceat subesse. Nam de hoc quidem conveniet inter omnes doctos et indoctos, Platonem se ipsum haud posse imitari: ni forte quis dubitet de sana illius mente. At haec de imitatione quaestio, ut in quoque libro est maxime necessaria, quippe qua neglecta aut omnino non, aut saltem tantum ex parte singula possis intelligere, et quaesitum arte atque affectatum, natura putes contigisse: veluti si quis adumbratam ad alterius exemplar imaginem, exemplar ipsum ignorans conspexerit: ita est adeo difficilis, vix ut in illo sit quantum in hoc genere peccatum. Unum exemplum afferam, non quasi non alia suppetant, quae certe sunt quam plurima, sed quod nunc primum in manus venit et ab egregio litteratore (quo quem enim magis suspicimus, eo si quid minus probabiliter pronunciantem deprehenderimus,

obloquimur libentiùs) desumptum est: illud inquam; quod summus Wyttenbachius in Eclogg. hist. ab Herodoto (III, 80.) expressum locum putat e Medea Euripidis (v. 125.), quam scilicet, quum Herodotus scriberet, nondum constat fuisse editam. Quippe in imitationum investigatione, ut in gravissima quaque re, aliud est suspicione quadam levi aut specie verisimilitudinis contentum fuisse, aliud ad certam rem scientiam adduxisse: quod tum demum feceris, quum e libro quopiam vel unum aut plura verba, vel locutionem vel constructionem vel sententiam praestiteris, quae alius auctoris certo loco peculiaris sit ac propria. Quamquam, an sit propria, plerumque altioris est indaginis, nec licet temere diiudicare. Quando vero semel certo expressos ex quodam scriptore et classicos locos novimus: quid iam obstat, quominus alia quoque, quae liber illi communia aut similia habet, quamquam etiam aliunde peti poterant, ex illo censeamus desumpta? Et enim licet cordatus homo ex totius nationis atque aetatis, qua vivit, atque adeo, omnium retro aevorum ac populorum, quin universae rerum naturae thesauro ac fonte hauriat; tamen ad certum quoddam exemplar potissimum ingenium, sermonem, vitae rationem format ac componit. Quid vero dicam de humilioribus naturis? qui scientes magnorum hominum sententias ac vocabula compilant, ipsas etiam pe-

modorum formas, ut pueri, ad eorum similitudinem labdriose fingunt: nimirum ut ista sibi via materiam scribendi et eloquentiam parent, quam ex propria animi virtute nequeant promerere. Ita sit passim, ut parum instructi ab iudicio imitatores, partim quae ipse scriptor minime probabat, sed negligentia erat delere oblitus, aut ioco confinxerat in aliorum ludibrium, ea potissimum consecretentur: cuius rei supra exemplum attulimus: partim dictiones locis, ubi auctor usurparat, satis aptas, assignatis novis sedibus aut addita voce una et altera, veluti Noster Politici ἀνθρώπινον ἄγελον addito τοῦ σώματος, prorsus ineptas atque absurdas reddant: Iam vero in nostro colloquio *Symposium*, *Euthyphronem*, *Protagoram*, *Politicum*, *Gorgiam*, *Cratylum*, *Philebum* dialogos expressos ac tantum non compilatos reperio. Potissima indicio.

Min. p. 318. B.

Sympos. p. 215. C.

Ἄρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγεται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὀλυμπος ὁ Φρύξ; — Ἀληθῆ λέγεις. — Τούτων δὴ καὶ τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι, καὶ μόνον κινεῖ καὶ ἐμφαίνει τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρειᾷ ὄντας· καὶ ἔτι καὶ νῦν μόνον λοιπὸν ἐστίν, ὡς θεῖα ὄντα. — Ἔστι ταῦτα.

Ὁ μὲν γὰρ (ὁ Μαρσύας) δὲ ὁργάνων ἐκλήλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὅς αὐτὰ ἐκείνου αὐλῇ. ἃ γὰρ Ὀλυμπος ἤϋλει, Μαρσύου λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ οὖν ἐκείνου εἰάν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ, εἰάν τε Φαύλη αὐλητρίς, μόνον κατέχεσθαι ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους, διὰ τὸ θεῖα εἶναι.

Iam non opus refutare Cornarium in Minos scribentem χορεία p. χρεία. Olympi harmonias etiam recentiore aetate superstites fuisse passim tradunt. V. Aristoph. Eqq. 9. et Schol. ib. Eurip. Iphig. Aul. 576. Aristot. Polit. VIII, 5. p. 524. Plutarch. de Musc. p. 1133. C ff. coll. p. 1143. B. Neque enim aliae sunt quam notae illae Phrygiae, ἐνθουσιασμόν προcreantes. V. Aristot. l. c. coll. p. 526. 7, p. 537. ff. Procl. in Polit. p. 366. Cf. Burret. ad. Plut. de Mus. Mem. Ac. Inscr. T. XI, p. 44. ff. Amst. Post hunc locum nescio an etiam illa πόλιν διακόσμησις p. 317. C. quamquam et aliunde esse poterat, fluxisse statuenda sit ex Sympos. p. 209. A. πολὺ δὲ μέγιστη εἶναι, ἔφη, καὶ καλλίστη τῆς Φρονήσεως ἢ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακόσμησις (l. διακοσμήσεις): et formula Φοιτᾶν μαθησόμενον p. 319. E. ex Sympos. p. 206. B. καὶ ἐφοίτων περὶ σε αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Minois autem haec p. 314. C. τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα ὧδε, ex Euthyphr. p. 9. E. τάχ' ὧ γὰρ, βέλτιον εἰσόμεθα, cum Schleiermacher puto esse, licet non ignorem simile Gorg. p. 450. C. Inprimis vero contendenda haec:

Min. p. 314. D.

Οὐκοῦν κάλλιστον ἢ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος; — Οὐτως. — Ἀσχιστον δὲ ἢ ἀδικία τε καὶ ἡ (ita Leid.) ἀνομία; — Ναί. — Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τᾶλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει;

Euthyphr. p. 14. B.

Καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν πεχαρισμένων ἀσβῆ, ἃ δὲ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

De Protagorae stulta imitatione iam supra dixi: similiter autem, quum in eodem Sophistam cognominem Plato contendentem induxerit, Sophisticen iam a Simonide, Homero aliisque veterum esse exercitam (v. p. 316. D. unde profecisse animadvertam Clementem Alex. Stromm. V, p. 238. 12. Sylb.), atque ibidem Socrates, homo docilis et εἰρων, imitando Sophistam illufurius, vetustissimam omnium Cretensem et Laconicam philosophiam esse (p. 342. A.) atque etiam Prodicti artem peculiare ac proprias verborum, quae putabant, idem significantium potestates indagandi, multis retro seculis ad Simonidem usque atque ultra asurgere docuerit (p. 340. E.); eandem artem in tragodia caescae heroum aetati vindicanda expertus etiam Noster est; et Plato quidem ludens illas nugas finxit, hic vero scriptor rem agens seriam. Gemina inprimis mihi videntur haec verba:

Min. p. 320. E.

Protag. p. 340. E.

Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε, οὐχ ὡς εἴογται, ἀπὸ Θεσπίδος ἀρχαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυγίου· ἀλλ' εἰ θελαὶς ἐννοῆσαι, πάνυ παλαιὸν αὐτὸ εὐρήσεις ὃν τῆςδε τῆς πόλεως εὐρημα.

Κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἡ Προδικου σοφία· θελαὶς τις εἶναι πάλαι, ἥτοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρχαμένη ἢ καὶ ἔτι παλαιότερα.

Illud etiam Min. p. 315. E. εἰ μὲν οὖν βούλει, πυθέμενός τι παρ' ἐμοῦ κοινῇ μετ' ἐμοῦ σκόπει· εἰ δ' αὖ βούλει, ἀποκρινόμενος, nescio an sit conformatum ad exemplum Protag. p. 347. B. νῦν δὲ δίκαιόν

ἴστιν, αὐτὸ ὡμολογησάτην πρὸς ἀλλήλῳ Πρωταγόρας
καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βούλεται ἐρω-
τᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη· εἰ δὲ δὴ βούλεται Σω-
κράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. p. 348. A.
καὶ μὲν βούλη ἔτι ἐρωτᾶν, ἔταιμός ἐμί σοι παρέχειν
ἀποκρινόμενος· εἰ δὲ βούλη, σὺ ἐμοὶ πάρασχε —
Μοχ οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ p. 317. A. sunt ex
Politico, unde etiam alia quaedam desumpta esse
supra dixi. Ecce loca. P. 259. C. ταύτην δὲ εἴτε
βασιλικὴν εἴτε πολιτικὴν εἴτε οἰκονομικὴν τις ὀνομάζει,
μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα. D. τὴν αἴρα πολιτικὴν καὶ
πολιτικόν, καὶ βασιλικὴν καὶ βασιλικόν εἰς ταυτόν
ὥς ἐν ταῦτα πάντα ξυνθήσομεν. p. 266. E. καὶ
τότ' ἤδη τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης, φέ-
ροντα τὸν πολιτικόν καὶ βασιλικόν, οἷον ἡνίοχον, εἰς
αὐτὴν ἐνστήσαντα (λέγω δεῖν) παραδοῦναι τὰς τῆς
πόλεως ἡνίας, ὥς οἰκείας αὐτῷ ταύτης οὔσης τῆς ἐπι-
στήμης. p. 267. C. τοῦτ' αὐτὸ ἔστιν ἤδη τὸ ζητηθὲν,
ἅμα βασιλικόν ταυτόν κληθὲν καὶ πολιτικόν. p. 274. E.
ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν τε καὶ πολιτικόν ἐν τῷ
πρόσθεν λόγῳ etc. Gorgiam autem expressum
reperies collatis, quae adscripti, verbis.

Min. p. 319. D.

Gorg. p. 526. C.

Καὶ Ὀδυσσεύς ἐν Νεκύῃα
δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον
ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνω,
οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· τὸν
Ῥαδάμανθυν δὲ (ita Leid.)
οὔτ' ἐνταῦθα πεποίηκε δικά-
ζοντα, οὔτε συγγιγνόμενον
τῷ Διὶ οὐδαμοῦ.

Ἐκότερος δὲ τούτων ῥάβδον
ἔχων δικάζει· ὁ δὲ Μίνως
ἐπισκαπῶν κάθηται, μόνος
ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, ὥς
Φησιν Ὀδυσσεύς ὁ Ὀμήρου
ἰδεῖν αὐτὸν Χρῦσεον σκῆ-
πτρον ἔχοντα, θεμιστεύον-
τα νέκυσιν.

Gorgiae locum nuper ab egregio viro in suspicionem vocatum et Noster tuetur et Procl. in Polit. p. 396. Eiusdem verba dial. p. 448. E. καὶ αὐτῷ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπερρήω, nescio an respexerit quum scriberet Noster p. 321. C. καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρινόμενοι. Conf. praeterea Cratyl. p. 430. C. Ἄρ' οὖν αὐταὶ αἱ διανομαὶ ἀμφοτέραι ὀρθαί; et Min. p. 317. D. καὶ οἱ τούτου νόμοι καὶ διανομαὶ ἐπὶ ταῦτα ὀρθαὶ εἰσὶν. Illepide autem Platonem imitatur haecce proferens p. 319. C. ἔτι μὲν γάρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστὶ, πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, αἰτὰς καὶ ἐνταῦθα: quae novo Platonico quoriam, ut aliquo Porphyrio vel Iamblichō, quibus haec supra modum placebant, digniora sunt quam Socrate ac Platone. Certe dubites, quid magis mireris, quod ab Homero Iovem Sophistam existimari Plato serio pronunciet: an quod ab Iamblichō Platonicus Sophista ὁ ὑπὸ σελήνην δημιουργὸς censeatur esse. Scilicet Noster Protagoram secutus Platonicum, Homerum putabat Sophistam fuisse, at qui artis suae φοβούμενον τὸ ἐπαχθεῖς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι πᾶσιν didicisset (Protag. p. 316. D.); scilicet Platonem, Amorem, Proteum, Heroes a Platone Sophistas appellari videbat, ideoque etiam Iovem inter illos referri fas ducebat: neque tamen ea hominis acies erat, ut Platonem non seriam rem agere, sed iocari in illis intelligeret. Ludebat enim, ut pleraque omnia, ita

haec quoque Cratyli Φιλοσόφων ὁ εἰρωνικώτατος
 p. 403. E. οὕτω καλοὺς τινας, ὡς ἔοικεν, ἐπίσταται
 λέγειν λόγους ὁ Ἄϊδης, καὶ ἔστιν, ὥσπερ ἐκ τοῦ λόγου
 τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλειος σοφιστῆς τε καὶ μέγας
 εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ — p. 398. D. ὅπερ οὖν
 ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ Φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες
 ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαί-
 νουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ
 ἡρώϊκόν Φῦλον. Nec aliter est Sympol. p. 203. D.
 (ὁ Ἔρως) Φιλοσοφῶν δια' παντός τοῦ βίου· δεινὸς γόνος
 καὶ Φαρμακεὺς καὶ σοφιστῆς. Et Euthyd.
 p. 288. B. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετον ἡμῖν ἐπιδείξασθαι
 σπουδαῖζοντες, ἀλλὰ τὸν Πρωτέα μιμεῖσθαι τὸν
 Αἰγύπτιον σοφιστήν, γοητεύοντε ἡμᾶς. Haec lo-
 ca respicit Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. ὅτι σο-
 φιστήν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν . . . . καὶ τὸν Ἄϊδην
 καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλην λέγει εἶναι τὴν τέχνην.
 Ubi lacunae nota est, insere Ἔρωτα. Postremo
 ad Philebi verba p. 12. E. καὶ γὰρ χρῶμα, ὃ δαι-
 μόνιε, χρώματι κατὰ γε αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν διοίσει, τὸ
 χρῶμα εἶναι τὸ πᾶν, adumbrata cenleo haec no-
 stri dial. p. 313. A. τί δέ; ἔστιν ὅτι διαφέρει νόμος
 νόμου κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι; nam
 scribendum esse κατ' αὐτὸ et Philebi locus evin-
 cit, et Leid. docet. Quod vero vulgo, post vo-
 culas τί δέ non interpungebatur, nemini nisi Bi-
 pontino ferendum videatur; neque enim nunc
 quaerit quamnam re, sed an omnino ulla re dif-
 ferat lex a lege. Theaetet. p. 204. B. τί δέ δή; τὰ
 πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅτι διαφέρει; Ad eandem

autem normam etiam illa adegit scriptor Noster: οὐδὲν γὰρ πού διαφέρει οὔτε χρυσὸς χρυσοῦ οὔτε λίθος λίθου, κατὰ γὰρ τὸ λίθος εἶναι καὶ κατὰ τὸ χρυσός. Iam interrogo, annon haec ubique se prodens Platonis imitatio, etiam si alia nulla argumenta subvenirent, vel sola tibi *νοθεύειν* dialogi videatur coarguere? Quamquam, quantum ponderis aliunde accedat meae causae, post ea quae supra disputavi, si denuo inculcarem, dum iudicio diffiderem legentium, decentis minime adolescentem arrogantiae subirem invidiam. Verum in tanto Platoniarum vocum, formarum, sententiarum studio memorabile inprimis est visum, quod operis de Legibus, quamvis argumento vicini, nullum certum vestigium apparet: quocirca existimes nondum fuisse editum, quum scriberetur Minos. Sed de editarum tempore Legum mox paullo viderimus: nostrum autem colloquium, si vera est, quam modo protulimus, coniectura, non poterit prooemium esse Platoniarum Legum: quod de genuino Cornarius putabat, alii etiam de spurio possent. Quamquam hoc ne tum quidem crederem, quum post libros illos Minoem scriptum scirem esse: nullam enim huius cum illis video conjunctionem. Quare mihi non alius scripti finis videtur esse, quam Socratica expositio argumenti iam tum frequenter tractati, Lex quidnam sit et quaenam civitates notionem legis quam sincerissime teneant: ita tamen, ut methodum phi-

philosophandi exercere, quam rem ad exitum per-
 ducere fuerit potius propositum. At veteris esse
 et Attici scriptoris, probus sermo, antiqui mo-
 res, totus denique character spondent: Cebes-
 tis, quae vulgo fertur Tabulam, aliquot aetati-
 bus illam quidem Socrate recentiorum compa-
 res; totum dicendi ac sentiendi genus mutatum
 reperiēs. Accedit quod in Platonicis numera-
 vit iam Byzantius Aristophanes, qui tertiam
 trilogiam suam confecit a Minoe, Legibus, Epi-
 nomide: (v. Diog. L. III, 62. ubi legendum Μίνως,
 Νόμοι, Ἐπινomis): quod illi non nisi in vetusto sa-
 tis scripto accidere poterat. Idem tamen, quum
 ducentis prope annis abesset a Platone, γνηστό-
 τος testis non modo locupletior sed ne tam locu-
 ples quidem haberi debet, quam in Cicerone
 Quintilianus, Pedianus, Servius: praesertim
 quum vel vivo ac videnti Platoni supposita esse
 quaedam appareat ex Epist. II, p. 314. C. Iam
 explosa summi Grammatici auctoritate non
 opus erit monere aliquid contra reliquos scri-
 ptores, qui partim ad Platonem auctorem
 opusculum referunt, partim lecti continent ve-
 stigia: Thrasyllum, Diogenem, Plutarchum
 Opp. philos. p. 776. E. ac Thef. p. 7. A. ubi com-
 pilavit Min. p. 319. D. usque ad p. 321. A. Al-
 binum Isagog. C. 5. Maximum Tyrium, qui
 e Minoe, si fallor, hausit Disf. XII, p. 137. Dav.
 Alexandrum Aphrodisiensem in Aristot. El.
 Soph. fol. 51. b. Clementem Alexandrinum.

qui multa inde hausit suppresso nomine, ut Stromm. I, p. 151. 33. e Min. p. 313. Bll. Stromm. II, p. 158. 13. e Min. p. 314. C. et p. 317. B. *Servium* in Virg. Aen. VI, 432. *Proclum* in Tim. II, p. 96. in Polit. p. 366. p. 399. *Stobaeum* Eclogg. eth. XLII, p. 278. praeter Scholiorum ac Lexicorum auctores, et si qui alii animadversionem nostram fugerunt.

Haec sufficient ad Minoem Platoni abiudicandum: superest, ut auctori suo vindicetur atque adscribatur; quod quo facilius fiat, spurii dialogi, qui vulgo habentur in Platonicis, videntur in classes redigendi esse et colligendi quasi in fasciculos. Illorum igitur praeter Socratem omnibus communem, pars ceteros etiam collocutores nominibus, nonnulli et moribus propriis insignites habent: pars et nominibus destitutos et reliquo ornatu. Atque ex illis quidem, in quibus numero Epinomidem, secundum Alcibiadem, Axiochum, Eryxiam, Clitophontem, Sisyphum, Demodocum, Erasias et Theagem, alius hominis est Alcibiades, alius Epinomis; reliqui aliorum: unius autem dixerim esse Erasias ac Theagem sibi simillimos, unius etiam Demodocum et Sisyphum: quorum alter est περὶ τοῦ συμβουλευέσθαι, alter περὶ τοῦ βουλευέσθαι; unde facile intelligitur, quod extremo Sisypho scriptor ait dignam esse rem, quae iterum tractetur, impulisse eum ad componendum Demodocum. At hi dialogi cur

sint habendi pro subditiis, hic non est dicendi locus: unum tamen addam, propter quod praecipue fortasse iam veteres Critici Axiochum, cetera nothorum, quos illi noverant, facile principem, et Demodocum confixerunt obelis suis. Etenim quum apud Platonem duo reperiantur genera dialogorum, dramaticum et diegematicum, et si volueris, tertium ex utroque compositum, quod ap. Diog. L. III, 50. vocatur mixtum, ut est in Symposio ac Phaedone; hic etiam quartum reperitur, sed illud sane absurdum, nec tam compositum ex utroque, quam confusum: Axiochus namque incipit διηγηματικῶς, progreditur et finitur δραματικῶς; Demodocus vero etiam ineptius principio dramaticus, progressu vero et exitu est diegematicus. Iam ii dialogi, in quibus cum Socrate colloquens persona incerta est et nullo nomine distincta, sunt *Hipparchus*, *Minos*, dialogi *de Iusto* ac *de Virtute*, quos ex unius opificis officina, Iutrina arbitror, produsse cenleo. Supervacaneam rem agerem, si Minoem et Hipparchum ostenderem ab eodem conscriptos esse, quippe quo nihil apertius est ei, qui se in eorum familiaritatem penitus insinuaverit; inter Minoem autem et dialogum de Iusto tanta est similitudo, ut iam Cornarius Eclog. X, p. 139. Lipsi. *huius modum dixerit ad exemplum Minois efformatum*; de Virtute tandem dialogus quamvis e Menone compilatus, quantam cum dialogo de Iusto con-

gruentiam habet! Atqui si Minos et Hipparchus tam similes sunt, ut ab eodem homine profectus non neges, praeterea vero Minos et colloquium de Iusto, item de Iusto ac de Virtute dialogi; quatuor omnes concesseris eiusdem auctoris esse. Attamen inter duo ista paria, Hipparchum ac Minoem et dialogos de Iusto et de Virtute, discrimen hoc est, quod posterius caret omni ornatu, ac macie pene confectum est; prius autem et veste paullo elegantiore est indutum, et habet fucum quendam ac sanguinem. Sed cave, obsecro, ne tibi externa species ac splendor illudat: neque enim genuinus iste ornatus, sed fucatus et adscititius, nec sanguis est per ipsum corpus diffusus et vitalis, sed socus veluti ius aliquod extrinsecus affusum; quem si etiam ceteris affundere voluisset (et fortasse etiam voluit, ac tantum casu praetermisit postea) facili negotio scriptor posuisset. Detracta ista ad ostentationem induta Hipparcho et Minoi quasi leonina pelle, utriusque membrorum et totius corporis structuram consideres: et eundem asinum agnosces, qui in dialogis de Iusto ac de Virtute nudum sese praestituit. Veluti autem Plato in Republica moralem quandam arithmeticon instituit, ut conceptas apud mentem virtutis notiones infinitas determinaret ac definitis rationibus complecteretur: statuarii insit, obversantem animo divinae pulchritudinis imaginem adspectabili formae implicare gestien-

tis: ita criticum ratiocinium experiri licet, et singulos dialogos singulis componentem et comparantem subducere rationes similitudinum. Pridem novi haud aequales summas fore in quoque pari ex singulis aeribus confectas: neque tamen eae different tantum, quantum fortasse putabunt nonnulli. Quum tamen neque tam paucis paginis, quam in ea licet consumere, perfecte absolvi, nec prorsus praetermitti res possit, mediam inter utrumque viam tenebo, atque ex universa disputatione quaedam delibabo. Primum igitur, ut supra dixi, anonymus in quatuor omnibus secundarius collocatus est, eaeque etiam *ἡθοποιία* plus minus omnes carent: omnibus praeterea ab argumento inscriptus titulus est et ad unam regulam exactus. Nam duo etiamnum vocantur *περὶ δίκαιου* et *περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτόν*; Minois autem antiqua inscriptio fuit *περὶ νόμου*, ut iam ostendimus; Hipparchi tandem nec hic ipse index, de quo ibidem diximus, nec alter *φιλοκερδῆς*, qui tamen agnoscitur a Diog. L. III, 59. et Harpocr. v. *ἀναθίσθαι*, sed ille genuinus est, quem servavit Diogenis ed. Bas. *περὶ φιλοκερδοῦς*: quod demonstrare accurate possem, si lectoribus, quales mihi fingo, aliud quam admonitionem opus putarem esse. Quid vero quod in omnibus initium disputationis facit Socrates ipsa quae tractatur quaestione? Min. *ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν*; Hipparch. *τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτε ἐστί; καὶ*

τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; De Iust. ἔχεις ἡμῖν εἰπεῖν ὅτι
 ἐστὶ τὸ δίκαιον; De Virt. ἄρα διδακτὸν ἐστὶν ἡ ἀρετή;
 Univerſum autem modum philoſophandi eun-
 dem, orationem in difficilibus brevem, proli-
 xam in vulgaribus, transitus ab alia ad aliam ſe-
 riem argumentorum iuſto liberiores, nimiam
 exemplorum copiam nihil efficiendum, quin
 gyrum exemplorum; in quo continuo verſantur,
 eundem reperies in omnibus. Sic rei illuſtran-
 dae cauſa confugitur Min. p. 313. B. Iuſt.
 p. 372. C. ad organa ſenſoria vocemque; Min.
 p. 317. D. ad γεωργόν, αὐλητήν, κιθαριſτήν; Hip-
 parch. p. 225. C. ad γεωργόν, p. 226. C. ad αὐ-
 λητήν, κιθαριſτήν; de Iuſt. p. 375. B. ἄδ ἱατρὸν,
 γεωργόν; Min. p. 316. C ff. ad ἱατροὺς, γεωργικά,
 μαγείρους; de Virt. p. 376. B. ad μαγείρους, ἱα-
 τρὸν; Hipparch. p. 226. A. ad ἵππικόν; de Virt.
 p. 378. C ff. ad ἵππικὴν, κυνηγετικὴν, παιδοτερίβας;
 Min. p. 317. E. ad παιδοτερίβας; p. 316. A. ad βα-
 ρέα καὶ κοῦφα, ut de Iuſt. p. 373. B. C. E. Quid
 vero dicam de univerſa via diſcerendi? quae in
 omnibus adeo eadem eſt, ut totae ῥήσεις ad
 eandem plane normam reperiantur compoſitae:
 qua de re certior ſies, ubi accurate et ab omni
 parte contenderis ea, quae citabo, loca; nam
 ne integra adſcribam, vetat brevitatis lex,
 quam mihi impoſui. Itaque conf. de Virt.
 p. 376. A. ἀλλ' ὥδε ſκεψώμεθα αὐτό, uſque ad D.
 οὐκ ἔχομεν· οὐ γὰρ λέγεται: de Iuſt. p. 373. A. ἀλ-
 λὰ πάλιν ὥδε, uſque ad C. οὐκ ἔχω: Min.

p. 316. E. τίνων οὖν ἐστὶ τὰ περὶ κήπων ἐργασίας, usque ad p. 317. A. οὗτοι μὲν οὖν. Item Hipparch. p. 230. A. ἔστω γὰρ δὴ κέρδος τι ἀγαθόν, usque ad p. 231. A. ὅτι δὴ καὶ τοῦτο κέρδος ἐστίν: Min. p. 313. A. σκόπει γὰρ δὴ ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, usque ad p. 314. B. τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι: de Iust. p. 373. C. λέγοντες ἄρα ἡμᾶς διακρίνουσιν, usque ad E. τί ἔχομεν αὐτῷ ἀποκρίνεσθαι. Quibus locis quae affinia leguntur Plat. Protag. p. 311. B — D. p. 312. C. D. p. 318. B. C. ea multo minus congruunt. Praeterea conf. Min. p. 314. C. λέγεις τινὰς σοφούς, usque ad p. 315. A. ἔστι γάρ: de Iust. p. 375. C. ὁ δὲ γε ταῦτα ποιῶν, usque ad finem. Item de Iust. p. 372. D. ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχ οὕτως ἔχεις, usque ad p. 373. B. εὖ γ' εὖρες: de Virt. p. 378. C. ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ διδασκτόν ἐστιν usque ad E. Nonnullae porro ad doctrinam moralem pertinentes sententiae pluribus horum dialogorum communes sunt, ut bonum bono non invidere de Virt. p. 377. A. Hipparch. p. 228. C. damno afficere malum, iuvare esse bonum de Virt. p. 376. E. de Iust. p. 374. B. neminem mala diligere aut odisse bona Hipparch. p. 227. B. de Virt. p. 376. E ff. Mirum est etiam, in tribus mentionem fieri παιδικῶν Min. p. 318. B. Hipparch. p. 229. C. de Virt. p. 377. E. Iam haec qui ea, quam res postulat, quaque ipse usus sum, diligentia comparaverit, nec tantum gustaverit primoribus labris, eundem in omnibus usum loquendi observatum

animadvertet satis superque: quod, si omnia vellem singillatim persequi, accurate demonstrare possem; sed nihil prorsus lectori relinquere et quae semel admonitus per se quisque invenire possit, longo sermone exponere, et inhumanum est et hominis typis chartisque intemperanter abutentis. Unum tantum addam, quod non alius in alio, sed iidem in omnibus dialogi expressi reperiantur, in eo quoque unum et eundem auctorem cerni. Ita quum in *Minoe* quaedam ad *Protagorae* modum conflata sint, eiusdem p. 345. C. in *Hipparcho* p. 229. A. vestigium acutissime reperit Schleiermacherus Vers. P. I, T. II, p. 437.: dialogi *de Iusto* autem et periodus ista p. 372. C. Μή μοι οὕτως κ. τ. λ. ad Protag. p. 318. B. ἀλλὰ μὴ οὕτως κ. τ. λ. confecta, et praecipuum caput, quo docetur iniustos invitos esse iniustos versiculi ope falso scilicet interpretati, ductum videtur ex Protag. p. 345. D ff. ubi idem exponitur Simonidei versus usu. Ex *Euthyphrone* vero quid in *Minoem* venerit, iam ostendimus; ex eodem p. 7. B. desumpta sunt ista dialogi *de Iusto* p. 372. D. Φέρε τὰ μείζονα καὶ τὰ ἐλάττω, usque ad p. 373. C. quod ultra modum verumque extulit Meiners Iudic. de Socrr. rell. p. XLIII. ff. ed. Aesch. Fischer. quemadmodum etiam illa Cornarii Eclog. X, p. 139. de compilata Republica dicta sunt. Dialogi *de Virtute* posteriorem partem e *Menone* fluxisse notum: att-

men accurata comparatio me edocuit, totum characterem scriptoris esse proprium, ac praeter priorem partem etiam alia quaedam in Menone non legi: ut quod p. 377. E. Periclis filii a collocutore secundario olim amati sed prima adolescentia dicuntur esse mortui. Sed et *Hipparchi* ἡθοποιία qualiscunque ad Menonis videtur exacta atque adumbrata. Quid enim, quod iste Pseudo-Hipparchus eandem quam Meno confidentiam et arrogantiam nisi habet, at certe simulat? quid quod uterque adolescens, in utroque Socrates senex est? quod hic a Socrate Anonymus, Socrates ab Anonymo, illic a Menone Socrates, ab eodem vero Meno falli se et circumveniri dicit? Cf. Hipparch. p. 225. D. p. 228. A ff. Menon. p. 76. A. p. 80. A. B. p. 81. E. Et omnino Menonis et personati Hipparchi color et habitus similis eatenus certe est, quatenus esse potest vivus color fucato et adscititio. Postremo *Gorgiam* in *Minoe* expressum esse demonstratum est: *Hipparchi* autem haec p. 229. E. ἀλλὰ μὲν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅτι βούλει τῶν εἰρημένων, aperte sunt e Gorg. p. 461. D. καὶ ἐγὼ σοὶ ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὡμολογήσθαι, ἀναθέσθαι ὅτι ἂν σὺ βούλη: ubi etiam Heindorfius notavit. Eundem Gorgiae locum expressit Cicero Hortensio ap. Non. II, 781. *Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis solemus, ut calculus reducas, si te aliquis da-*

ti poenitet, quae ex Hipparcho translata perperam censet Muretus V. L. II, § 13. Plura enim videtur acerrimus Platonis imitator, qui Gorgiam diligentissime legerat (v. Orat. I, 11.), ex hoc in Hortensium suum transtulisse; uti namque in Gorgia rhetorice a Socrate accusatur, a Sophistis et Callicle defenditur, philosophia autem ab illis accusata purgatur a Socrate: ita in Hortensio orator hic eloquentiae partes tuetur, quam, ut Cicero ibidem ait, ipse in coelum sustulisset, ut cum ea simul ascenderet; sapientiae studium autem adversus crimina illius vindicatur. Sed redeo ad libellos nostros; de quibus iam nihil restat monendum, quam etiam de Iusto ac de Virtute dialogos nihil habere neque in singulis verbis, neque in totius orationis conformatione, neque in sententiis, quamobrem eorum opinioni accedam, qui eos ab recentioribus Sophistis confectos putant: certe hinc, quod in dial. de Virtute Plato tam impudenter compilatus sit, ex sequiore eum aevo oriundum esse haud effeceris: neque enim posterioris aetatis homo quam ipsius Platonis aequalis impunius huius loca in suum usum poterat convertere. Sed de hoc mox paullo viderimus: at siquidem recentiores fuerint, non nimis esse recentes, fidem facit Stobaeus, qui ex iis ut Platonice quaedam retulit in Eclogas suas morales. Ceterum in tota causa iudicanda rogandum est, ne singula unice momenta pensentur: quorum per

se quodque debet aliquam quidem vim habere, neque tamen tantam, ut aliis ne indigeat: dummodo cunctis una in trutina positus inclinabit; satisfactum mihi putabo esse. Etenim nulla argumentorum divisione causa nequit cognosci: verum ut in iure civili non ex uno alteroque capite lis aestimatur, sed ex universa accusatione, ita in hoc litterario quoque iudicio statuendum est: nec Platonem ex uno alteroque orationis membro agnoscimus, neque amicum ex pede vel manu, sed ex toto quemvis et consummato corpore vel saltem parte quadam eximia, sicuti hominem e vultu, et ex ungue leonem, quod aiunt. At si qui sunt, qui diffidant rationibus nostris, eos unice quaesumus, conferant singulos quosque istorum dialogorum cum proximo, quoque cuiuscunque scriptoris loco magnitudinis fere nec maioris nec minoris, exceptis a quibus sua Noster mutuatus est, et ne iis quidem, pene dixerim: ac videant, num tanta inter hos, quanta sit inter istos congruentia.

Haec olim ex animi sententia commentatus eram, nullo eiusmodi praeiudicio ductus, ut praeceptae alicui, quam foverem, sententiae accommodarem, sed quod mihi probabilia maxime viderentur: fore unquam, ut homo repireretur, qui nullis praeterea conditionibus, nec addi quidquam nec detrahi pactis postulans, parentem tam bellae prolis se sponte profiteretur, atque illius sustentandae onus in se recipe-

ret, ambitiosa spes parumque modica videbatur esse. Ecce opportune oblatus est *Simon Atheniensis*, de quo haec Diog. L. II, 122. 123. Σίμων Ἀθηναῖος, σκυτοτόμος. οὗτος ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγόμενου τινα, ἵν' ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅθεν σκυτικούς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλαῦσιν. Εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἐνὶ Φερόμενοι βιβλίῳ. Sequuntur indices, ex quibus hos tantum pono: περὶ δικαίαν πρῶτος, δεύτερος· περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτόν, περὶ νόμου, περὶ φιλοκερδοῦς — οὗτος, Φασί, πρῶτος διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς· ἐπαγγειλαμένῳ δὲ Περικλέους θρέψειν αὐτόν, οὐκ ἂν, ἔφη, τὴν παρέρησίαν ἀποδόσθαι. Eiusdem fertur epistola ad Aristippum, quae est Socraticarum XII. unde pauca habet Stob. Eclogg. eth. XVII, p. 156. Sed haec conficta est ab eodem homine, qui scripsit Aristippi ad Simonem litteras Socr. XIII. et reliquas, in quibus Simonis mentio fit, epistolas, Socr. IX. et XI. Aristippi, et XVIII. Xenophontis. Ad quam Socraticarum epistolarum collectionem quum semel sim delatus, hoc quoque annotem, quod Diog. L. III, 61. et Suid. v. εὖ πράττειν XIII Platonis epistolas numerent, inter quas IV ad Dionysium, quum in edd. Platonis sint tantum XII, et quidem ad Dionysium III: quae res molestiam creabat Tennemannno Syst. Plat. Phil. T.I, p. 107. et p. 111.; ei igitur rei lucem ex ista epistolarum farragine petendam esse: quippe

Laertius etiam illam epistolam, quae est in Socraticis XXIV. ut ceteras pro genuina habens numeravit in Platoniciis. De Simone cf. etiam Suid. v. Σωκράτης, Plutarch. Opp. philoss. p. 776. B. Ridicule autem vilium sutoris et σκυτικῶν διαλόγων iacturam deplorat Bruckerus Hist. crit. Philos. T. I, p. 577. ita scribens: *Edidit vero dialogos triginta tres, quos tamen omnes tempus nobis invidit, nec eorum quidquam superest, quae in litteras retulit.* At lepidum quam ridiculum potius dixerim Franc. Hemsterhusium, Tib. F. qui elegantissimum dialogum Simonis nostri nomine inscripsit et de vita eius plura ingeniose finxit. Equidem quid sit, quod in tanto eum honore plerique omnes habuerint, adhuc requiro. Nam quod Leo Allatius de Simeonib. p. 197. e Phaëdonis dialogi inscriptione a Simonis nomine petita (v. Diog. L. II, 105. Suid. v. Φαίδων) magnifice de eo aequales sensisse colligit, hoc est eiusmodi, ac si propter Euthyphronis indicem Platonici clarissimum virum Euthyphronem fuisse putes. Scilicet derisisse Simonis sapientias Phaëdonem in hoc dialogo, ut in Euthyphrone Plato fecit cum vate illo, intelligitur e principio epistolae Aristippeae XIII. οὐκ ἐγὼ σε κωμῶδῶ ἀλλὰ Φαίδων κ. τ. λ. talia enim, qui epistolas istas confinxit, haud dubie acceperat a maioribus. Sed ut veniam ad rem, cui non dignum consideratione videatur, Simoni tribui ap. Laert.

quatuor dialogos instructos iisdem titulis, quos
 genuinos nostrorum esse supra ostendimus;
 quod enim dial. *περὶ ἀρετῆς* hodie inscribitur
περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτὸν, ap. Diog. autem est accu-
 ratius *ὅτι οὐ διδακτὸν*, nullius est momenti: dialo-
 gos praeterea eiusdem fere magnitudinis (erant
 enim XXXIII uno volumine constipati): dialo-
 gos pariter indubie ineptos, ut quos per con-
 temptum veteres *στυγὰς* appellarint: dialogos
 denique in quibus, ut in nostris, indicibus ab
 argumento desumptis, cum Socrate colloquens
 persona nullo nomine videatur insignita fuisse?
 Quid quod talia argumenta, qualia sunt τὸ φιλο-
κσεδὲς et *περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτὸν*, non ita fre-
 quenter tractabantur? quamquam posterius
 praeter Platonem etiam Crito ap. Diog. L. II,
 121. et Pythagoreus quidam ap. Gal. opuscul.
 myth. p. 726 ff. et recentiores nonnulli sunt ag-
 gressi. Quid quod mirus casus ac vix casus es-
 set, qui tam inter se congruentes duos scripto-
 res creasset? Haec magnopere mihi (et cui-
 nam secus videbitur?) reddunt verisimile, *non*
alios esse quatuor nostros dialogos atque il-
los, qui ap. Diog. Simonì Socratico tribuun-
tur. Et nunc quidem iam possem finem impo-
 nere disputationi et peritorum iudicia expecta-
 re, nisi quem modo produxi et restitui, eius
 tuendi etiam officium mihi iniunctum putarem
 esse, eaque tela nonnulla, quae in Simonem
 meum possent coniici, ante propositum esset

profligare quam conicerentur. Quae tela eo minus valent apud animum meum, quanto plus tribuo honorificentissimo Wolffi consensui, qui se in eadem qua ego sententia fuisse, declaravit in familiari sermone. Primum nescio an cui mirum videatur, quod hominem, qui iam Periclis temporibus media aetate videatur fuisse, auctorem faciam scriptorum, in quibus tam novorum Platonis dialogorum imitationes deprehendantur. Sed si nec plus multo nec minus triginta annis ante Platonem natum Simonein statuas, utrumque potest cadere in eum: neque enim ex iis, quos dixi, dialogis ullus post Ol. C. editus videtur esse; sed Protagoras quidem, Euthyphron et Gorgias sunt inter iuvenilia Philosophi scripta, Meno vero circiter Ol. XCVI. vel XCVII. videtur compositus esse, paullo post donatas a magno Rege Ismeniae pecunias (cf. Menon. p. 90. A. cum Xenoph. Hellen. III, 5. Plat. Rep. I, p. 336. A. Plutarch. Artax. p. 1021. D. Lylandr. p. 448. E. Pausan. III, 9.), et Symposium Ol. XCIX. (v. Wolf. Introd. p. LV.); nec multo post conscriptos ceteros dialogos putaverim in istis commentariolis expressos. Quod vero ap. Diog. L. Simon tantum Socratis sermonum *ὑποσημειώσεις* dicitur fecisse, his autem colloquiis Platonis potissimum norma ac regula adhibita est: quid obstat quominus quatuor vel sex e XXXIII non ex Socratis ore audita, sed ad Platonis modum conformata pu-

tes fuisse? Quamquam in tanta Diogenis ἀρετή ne illud quidem certum videtur, an omnino Socraticorum Simonei dialogi fuerint ὑποκρίσεις: sanē poterant hi ipsi, quos nos tractamus, quamvis ex Platone expressi, haberi pro talibus. Iam autem illa aetate utrum aequaevus scriptor eiusmodi plagium potuerit committere, quale qui composuit dialogum de virtute, in Menone ausus est, requiris? Nimirum nisi pluribus id exemplis nossemus, multo id quam nunc impunius licuisse vel inde intelligeremus, quod tunc non quivis libellus omnibus innotesceret, nec referretur in censorias tabulas, in quibus hae fraudes deteguntur. Atque etiam tum in tanta hominum otiosorum abundantia ineptissimus quisque scriptor habebat, a quibus studiose legeretur; nec Platonem attingebat cui Simon, nec Simonem cui Plato arrideret. Itaque quae Philosophus elegantioribus et eruditioribus maiori sapientiae atque eloquentiae apparatu in Menone disseruerat, ea sutor scilicet compendiosius et popularius, quod etiamnum solet fieri, recisis quae ad geometriam et altiores philosophiae quaestiones pertinerent, sodalibus suis, pro eorum parata sapore, poterat apponere. Atqui ut dialogi non infra Simonis dignitatem sunt: quaenam enim dignitas est sutoris ultra crepidam sapientis, et quid expectes de βαναύω nuper philosophiam aggresso, quam, ut ipse Plato dicit ac-

commodatissimo ad rem nostram loco Rep. VI, p. 495. C ff. id genus homines, fortasse ipsum Simonem tangens, *γεννήματα νόθα καὶ φαῖλα*? ut igitur, inquam, non indigni Simone sunt, ita nec inepta doctrina per Hipparchum et Minoem sparsa detertere debet quemquam ne a futuro progenitos putet: quippe et vetus et novum aevum et doctos tulit tutores et indoctos philosophos. Attamen quum Panaetius, homo non ignobilis, ap. Diog. L. II, 64. genuinos nullos praeter Xenophontis, Antisthenis et Aeschinis dialogos Socraticorum agnoscat, eate- nus tantum haec opuscula Simoni tribuo, quatenus ea, quae Laertius intelligit, ad eum poterant referri. Quamquam ne Panaetio quidem temere credendum, quem cupidum nimis in critica facienda fuisse, declarat mira illa Platonici Phaedonis ἀθέτησις; qua qui eum liberant, nituntur parum firma coniectura. Sed qui, inquit, factum est, quod videris statuere, ut Minos et Hipparchus a Diogene, Thrasylo atque ipso Byzantio Aristophane inter Platonica haberentur, et tamen iidem, modo aliter inscripti, a Diogene numerarentur in Simoneis? Hoc quamvis sententiae minime tenacem nondum tamen movit, ut ea decedam. Nam Diogenis mores quis est qui ignoret? quem dialogos Simonis nec habuisse verisimile est, nec si habuisset, gnaviter lecturum fuisse. Et Thrasyllum etiam ignobilis hominis commentarii, quod

illius aevi maximum incommodum fuit, latere poterant licet in vicina forsan domo servati. Et quid Critici Alexandrini? ex quibus qui Platoni dicitur operam dicasse ap. Diog. L. III, 61. Aristophanes Byzantius, is in ceteris suis gravioribus occupationibus vilissimi scriptoris fortasse tantum duos tres dialogos, qui primi occurrerant, curiose legit, mox frustratam sentiens spem bonae frugis, rursus involucro condidit putidas chartas. Quid quod ne de hoc quidem satis constat, annon aetate Alexandrinorum Minos et Hipparchus Platonis an Simonis essent, fuerit ambiguum? Certe Aeliani dubitatio de Hipparcho non est aliunde, quam ex tabulis veterum Criticorum derivanda. V. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CLIV. Etenim siue fraude siue casu, nondum consummato operum Platoniorum corpore, Platonem auctorem mentientes dialogi in bibliothecam illati erant, qui pridem aliis nominibus inscripti in Simoneis extarent; non modo a diversis, sed ab eodem Critico *πράκτας* conficiente et in Platoniorum et in Simoneorum indicem idem referri et poterant et debebant: quod incertum reddebat libri auctorem. Iam ut huius conditionis scriptis adiecti obeli fuerint, quod tamen non est certum, quis nescit, qui ad Diogenis modum aliorum scrinia compilent et ex iis Bibliothecas congerant, criticorum iam telorum raro sentire et tantum non spernere ac deridere? Ecquis error tam fre-

quærens est apud istos, quam ut ex uno auctore plures, ex pluribus unum faciant, aut eosdem libros diversis nominibus insignitos, bis ponant? Quod haud semel accidit Diogeni in Aristotele et aliis. Postremo nonne hodieque in magnis bibliothecis contingit, ut eadem opera contenta diversis codicibus non eosdem titulos præ se ferentibus, etiam a peritissimis habeantur pro diversis? Idem arbitror accidisse in quatuor his dialogis. Nimirum dum amplior erat optimorum scriptorum copia, nemo merito curabat magnopere istas sordes: at nunc in tanto nobis meliorum librorum naufragio etiam Simonis tabulae servandae et in Graecarum templi litterarum angulo quodam erunt reponendae.

Breviter explicavi sententiam, quam multis verborum ambagibus, multis ad confirmandam, quae dixi, additis exemplis exponere poteram: sed quum mihi lectores fingerem in criticis aliquantum exercitatos, multa mihi putavi praetermittenda, quae alias essent proferenda. Addam nunc nonnullas e locupletiore penu correctiones in Minoem, et deinceps ad genuinos de Legibus libros transibo.

Mim. p. 313. C. Τί ὄντ' ἐν τῷ νόμῳ, ἐπισκεψώμεθα αὐτὸ ὧδε. — Post vocem νόμος ponendum interrogationis signum. De Virt. p. 376. A. Ἄρα διδασκόντων ἡ ἀρετὴ ἢ οὐ διδασκόντων, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίνονται ἄνδρες ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ; — Ἀλλὰ ὧδε ἀναψώμεθα αὐτό.

P. 314. B. Ἡ εὐρίσκει τῆς; ὥστε τὰ εὐρίσκα-
 μενα εὐρίσκειται, ὅλον τὰ μὲν ὑγιεινὰ καὶ τὰ νοσώδη
 ἰατρικῇ, ἀ δὲ οἱ θεοὶ διαγοῦνται, ὥς φασιν οἱ μαν-
 τeis, μαντικῇ. μαντικὴ γάρ ποῦ τέχνη ἡμῖν εὐρεσις
 ἐστὶ τῶν πραγμάτων. ἢ γάρ; — Ald. non habet
 μαντικῇ; quod quamquam non probabam, num-
 quam tamen de vulgatae lectionis veritate non
 dubitabam. Quid enim? Num ars divinandi
 simpliciter rerum pōtest inventio appellari? An-
 non etiam medica ars et coquinaria et poetica
 et tua fortasse propria, bone scriptor, futura
 rerum est inventio? An medicamina, an iura,
 an poemata, an calcei et caligae nullae res
 sunt? Ita Noster, quisquis est, minime cen-
 debat, qui modo ipse dixit, non universe rerum,
 sed divinarum rerum inventionem esse μαντικὴν
 eorum, inquit, ἀ αἱ θεοὶ διαγοῦνται. Sic ipse
 etiam Plato, ubicunque de arte divinandi lo-
 quitur, vel ad divina eam vel ad futura refert
 V. Phaedr. p. 244. C. Euthyphr. p. 3. C. Sym-
 pos. p. 188. B ff. Politic. p. 290. C. Lach.
 p. 195. E. Nec simpliciter εὐρεσιν πραγμάτων
 dixit τὴν μαντικὴν Scriptor Definit. p. 414. B.
 qui, μαντικὴ, inquit, ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος
 καὶ μέλλοντος ἔμπροσθεν. Hoc Marsilius, qui ut
 Platonice, non ignarus fuit harum rerum, be-
 ne intellexit, ideoque expedire se e difficultate
 soluit hac interpretatione: *Vaticinium nam-
 que talium rerum inventio est.* Sed unde
 nam illud *talium* in translationem venit? Scilicet

et ex studio vertendi, quae debebant emendari. Ecce egregius Leid. liber egregiam lectionem suppeditat: *μαντική*. Ἡ γὰρ τοῦ τέχνη — Haec est unice vera scriptura. Postquam enim Socrátēs dixit se quaerere, quid sit lex, *ἀσθησις* an *δήλωσις* an *εὔρεσις*, pertractatis prioribus duabus notionibus postremo loco *εὔρεσιν* aggreditur, suamque de ea sententiam exemplis conatur illustrare. Itaque medicorum et vatum artem in medium affert, et illam positam dicit in salubrium noxiarumque rerum inventionem, hanc in eorum, quae dii cogitant, indagationem. Quum igitur medicorum vatumque artem appelles inventionem rerum ad illos pertinentium, *ipsam artem* vides scriptori nihil aliud esse quam *rerum inventionem*: quod quum ex ipso hoc loco appareat, iam non opus est aliunde adstruere, veterum nonnullos artem ita definisse: Aptē etiam *εὔρεσιν* ait ad artem pertinere, quum *δήλωσιν* dicat esse scientiae. Postremo nescio an hinc Pollax VI, 178. duxerit verba *εὔρεσις πραγμάτων*.

P. 314. D. Οἱ δὲ ἀνόμιμοι ἀνομία ἀνόμιμοι — Et hic et paullo post ex oodd. Paris. Leid. scribendum *ἀνομοι*. Nam *ἀνόμιμος*, quod unius huius loci auctoritate H. Stephanus, quem secuti sunt reliqui, in Thes. T. II., p. 1030. E. retulit, addita nota: *Sicut a νόμος fit ἀνομος, sic a νόμιμος fit ἀνόμιμος, praefixo a privativo*, haec igitur vox nihili est et prorsus barbara.

Nam substantiva in os desinentia, quae praefixe
 α privante faciunt negantia adiectiva, et muta-
 to finali, os in terminationem ιος affirmantia,
 non faciunt privativa composita ex affirmante
 adiectivo in ιος et littera α. Ita λόγος, ἀλογος,
 λόγιμος; μέγας, ἀμέγας, μέγιστος; τρέφω, ἀτρέφω,
 τρέφωμιος; γόνος, ἀγονος, γόνιμος; sed ἀλόγιμος,
 ἀμέγιστος etc. nusquam legitur. Nec ἀνόμιμος
 sed unum ὀνόμος agnoscitur a vet. lexico-
 graphis.

P. 314. E. Ἀλλὰ μὴν δόξα γὰρ τις καὶ αὐτό μοι
 καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. — Leg. αὐτῷ μοι
 Isach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἐναγχος ἄνδρῃ
 προσέειπεν τῷ υἱῷ διδάσκαλον μαθητῆς. Rep. II,
 p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτάττειν εἶναι λέγειν;
 III, p. 398. B. καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη.
 P. 315. A. Οἱ δὲ ἄρα μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ νόμοις
 χρῶνται ἄνθρωποι, ὡς δοκοῦμεν, οὐκ αἰεὶ δύνανται
 εὐεργετοῦν ὃ βαίσκεται ὁ νόμος τῶ ὄν. — Verborum
 ordo satis importunus, Paris. Leid. χρῶνται.
 Scrib. εἰ δ' ἄρα μ. τῶ α. δ. π. χρῶνται, ἄνδρ.
 Fic. Quod si non iisdem ut videtur, le-
 gibus homines utuntur, Simili modo, or-
 hor, corrigendus divinus locus, at nunc trif-
 riam corruptus Legg. IV, p. 745. E. Ἄνδρες εἰδέν
 φῶμεν πρὸς αὐτοὺς, ὃ μὲν δὲ θεός, ὡς περ καὶ ὁ ἀφ-
 λαλὸς λόγος, ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄν-
 των ἀπάντων ἔχον, αὐτὸς εἶτα παραίνει κατὰ φύσιν
 περιτροφεύμενος, αὐτὸς δ' αἰεὶ ἐνέπεται δίκην τῶν ἀποδύ-
 πομένων τοῦ θεοῦ νόμοις τιμωρός; ἢς ὁ μὲν εὐδαιμονοῖ

θειν μέλλων ἐχθρὸς, συνέπεσαι τὰ πένος καὶ πῶς μὴ-
 μένος· ὁ δὲ τις ἐξαρθρὸς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἢ χεῖμα-
 σιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμῆς ἢ καὶ σώματος εὐφροσύνη,
 αἰεὶ νεότητι καὶ ἀνολῆ, φλέγεται τὴν ψυχὴν
 μετ' ὑβρείας, ὡς οὗτ' ἀρχόντος, οὕτε τινὸς ἡγεμόνος
 δεόμενος, ἀλλὰ καὶ ἀλλοδαῖς ἱκανὸς εἶναι ἡγεῖσθαι, κατὰ
 λείπεται ἔρημος Θεοῦ. Theodoret. Gr. Aff. Cur.
 VI, p. 855. Hal. legit ei δὲ τις et φλέγεται: cod.
 Leid. servat quidem vulgatum ὁ δὲ, at habet ta-
 men φλέγεται: sed ei δὲ τις Ge. Cedren. Hist.
 comp. p. 159. manifestè agnoscit. Non dubito
 igitur de veritate lectionis Theodoret. Sed pro
 illo εὐθὺς per paucis, quos nunc praetermitto,
 testibus nixo, leg. εὐθὺς, e Leid. cod. Schol.
 h. L. libro Aristotelico de mundo c. 7. quī scri-
 ptor partim hinc, partim e Legg. V, p. 730. Q.
 profecit; ex Plutarch. adv. Colot. p. 1124. F. et
 ad ind. princ. p. 781. F. in cod. Paull. Petavii:
 nam vulgo hic, ut ap. Schol. Arat. Phaenomm.
 14. male εὐθὺς: e marg. Orig. c. Cels. VI, p. 285.
 Spenc. Theodoret. l. c. Procl. Theol. Plat. VI,
 9. p. 362. ff. Vers. Iren. adv. Haer. III, 45.
recte perficit, et genuino Fic. *recte per-*
agit. Postremo scrib. καὶ κεκοσμημένος e cod.
 Leid. Orig. Clem. Alex. Stromm. II, p. 180.
 Theodoret. Cedren. Fic. Ut vero hic ὁ δὲ τις
 mutandum in ei δ. τ. ita Legg. V, p. 738. A. ὁ
 μὲν δὴ πᾶς εἰς πάντα πᾶσας τομαὶς εἰληχεν corrigen-
 dum οὐ μὲν δὴ. Fic. *Neque enim omnis nu-*
merus omnes in omnia sectiones habet.

P. 3+5. C. καὶ μὴ ὅτι βάρβαροι ἄνθρωποι ἡμῶν ἄλλοις νόμοις χρῶνται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔ-
 τρι, καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἐκγονοὶ ὅλας θυσίας θύου-
 σιν Ἕλληνες ὄντες! — Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι sunt *noti*
illi in Lycia sacrorum antistites, ut Phaedon.
 p. 69. C. οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὔτοι καταστήσαντες.
 Male igitur Rutg. Rescius, Lovaniensis Minois
 editor, in notula exemplari suo Gr̃ynaeanae ver-
 sionis, quod ante oculos habeo, manu adscri-
 pta interpungendum censebat, οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ,
 οὔτοι καὶ οἱ κ. τ. λ. secutus Ficinum: *Hi siqui-*
dem et Athamantis successores. At Lycios,
 qui alias ut Cares, Cilices, Pamphylī etc. bar-
 baris adnumerantur, a Nostro inter Graecos re-
 ferri miteris, nō poris verba Herodoti VII, 92.
 Λύκιοι δὲ Τερμίλαι ἐκαλέαντο, ἐκ Κρήτης γεγονότες,
 ἐπὶ δὲ Λύκου τοῦ Πανδίωνος, ἀνδρὸς Ἀθηναίου ἔσχον
 τὴν ἐπωνυμίην. Pausan. VII, 3. Λυκίων μὲν κατὰ
 συγγένειαν τὴν Κρητῶν· καὶ γὰρ οἱ Λύκιοι τὸ ἀρχαῖον
 εἰσὶν ἐκ Κρήτης, οἳ Σαρπηδόνι ἐμοῦ ἔφυγον. Cic.
 Verr. Act. II, IV, 10. *Lycii illam, Graeci ho-*
mines, incolebant. Quid vero quod, quam-
 vis plurima de veterum humanis victimis apud
 varios scriptores legantur tradita, in Lyciis ni-
 hil eiusmodi usquam notatur? Quid si aliam
 quendam Graeciae ipsius regionem, in qua in-
 humanus humanas immolandi victimas mos (de
 hoc enim disseritur) obtinebat, quamque quum
 notissima res esset, praetermittere scriptor non
 poterat, ne unica quidem littera de sola con-

iectura mutata restituamus? Hoc si praestiterimus, nonne tu Lycios iam non ferendos, sed funditus evertendos, et in eorum sedem nostram coloniam putaris deducendam? Age igitur, faustissimis, ut speramus, auspiciis et secunda ave duce οἱ ἐν Λυκαία οὗτοι deducuntur; etenim Leid. optimus liber et hic et p. 316. A. ubi iterum est Λυκία, exhibet Λοκαία: obscurum sane oraculum, nisi bono interpreti; at qui augurari didicerit, Λυκαίαν significari intelliget. Est quaedam ἀνθρωποθυσία, quae in Lycaeo monte Lycaeis diis, Iovi et Pani, ipsis Lycaeis feriis fiebat: de qua nihil est quod dicam, quum ante me occupaverit omnia doctissimus Böttiger in Curt. Sprengelii sylloge Beytri z. Gesch. d. Medic. T. I, P. II. num. i. Hoc exemplum, utpote tum, quum haec scriberentur, Athenis vulgo notum, silentio praetermitti non poterat: notum enim fuisse apparet ex Platone id non tam exponente, quam leviter tangente Rep. VIII, p. 565. D. Ἡ δὴλον ὅτι ἐπειδὴν ταυτὸν ἀρξεται δεῖν ὁ προστάτης πρὶν ἐν τῷ μύθῳ, ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδία τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς, ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου ἀπλάγχνου ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερῶν ἐνὸς ἐγκαταμεμιγμένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Εἶπεν. Iam vero ut mons, ubi haec sacra fiebant τὸ Λύκαιον, et feriae τὰ Λύκαια, et dii οἱ Λύκαιοι vocabantur, ita et oppido nomen fuit τῇ Λυκαία. Steph. Byz. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας.

Θεόφραντος πεντηκοστῷ ἐκτῷ. παρὰ δὲ Μενέλαον Ἀλ-
 καιδά, μέντοι τοῦ θ. ὁ οἰκίτης Λύκος. Pausan. VIII,
 27. Ἀλκείαι, Ἰαλυκαίαι. Legendum esse Λύκαιαι
 apparet ex VIII, 30. τὰς τε Διπυλίων καὶ τὴν Λυ-
 καῖαν τελευχόρην. Vidit et Badius. Ex hac Ly-
 caea sunt Ἀλκαῖαι ap. Pausan. VIII, 27. quos
 an Ἀλκαῖαι e Lycoā oriundos (v. Pausan. VIII,
 30. Steph. Byz. v.) eodem cap: pro Ἀλκείαις
 substituat; Ego. immerito dubitat. Etenim ibi
 locum non habere Lycaetas ostendit. praegres-
 sa Lycaea. At Ἀλκείαι non sunt a Lycoā, sed a
 Lyco, ut αἰθῆραι δημόται: itaque reponendi Ἀλ-
 καῖαι sunt.

R. 315. D. Καὶ ἐγχευρίστεις μεταπαιπόμε-
 νοι — Ἐγχευρίστεις Schol. h. l. Schol. Aristoph.
 Vesp. 288. Suid. Etym. M. Phavorin. qui ex se
 invicem emendari possunt, exponunt de mulie-
 ribus τὰς χεῖρας ἐπιχεύουσας, quae alias dicuntur
 χονφόροι: assentitur Winkelmannus in Praefa-
 tione ad Monum. inedd. Sed qui possint hae
 χονφόροι appellari ἐγχευρίστειαι, non assequor.
 Alii accipiunt de praeficiis: qui nec auctorem
 sententiæ producere, nec rationem possunt:
 immo prorsus iis contrarium est, quod etiam
 Platonis aetate carmina sive naenias in funeribus
 cani solitas esse intelligitur ex Plat. Legg. VII,
 p. 800. D. Cic. Legg. II, 14. Equidem ἐγχευ-
 ρίστειας interpreto *mulieres assilegium procu-
 rantes*; quae significatio origini vocabuli uni-
 ce convenit. Iam vero, ut prorsus sententiam

scriptoris perspicias, Solon multa, quae olim circa funera Athenis obtinebant, fustulit, v. c. lessum (Cic. Legg. II, 23.) itaque eum etiam of-
flegii consuetudinem cenfeo abolivisse. Quam coniecturam firmat, quod fuit in XII Tabb. *Homini mortuo ne ossa legito, quo post fu-
nus faciat* (Cic. ib. 24.); in XII Tabb. inquam, quarum caput illud, quod versatur in funebri-
bus, de legibus Solonis translatum est (Cic. ib. 23. 25. 26.). Schol. Aristoph. Etym. Phryn. ma-
le habent *εγχευρίας*. Fic. *Eosque qui urnas ducerent, advocantes. An legit εγχευρίας?*

P. 315. E. Φέρε δὴ σὺ πρότερον νομίζεις — Leg. Φέρε δὴ σὺ, π. ν. quod iam datum a me repositum firmavit nunc Leid. edd. Erasit. p. 136. B. Φέρε δὴ σὺ, ἢ δ' ἐγὼ, εἰ τύχοις ἢ αὐ-
τὸς ἀσθενήσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, παρὶ οὗ σὺ σπευδὴν μεγάλην ἔχεις, πρότερον ὑγίαιαν κτήσασθαι βουλόμενος, τὸν ὑπερέχον ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον εἰσά-
γοις ὡς εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν λάβοις; Gorg. p. 451. D. Ἰθὶ δὴ καὶ σὺ, ὦ Γοργία. Alcib. pr. p. 108. C. Ἰθὶ καὶ σὺ.

P. 317. A. Πολιτικὰ ἄρα τὰ συγγράμματα ταῦτά ἐστιν; αἱ οἱ ἀνθρώποι καλοῦσι βασιλέων τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα. — Formula κα-
λοῦσιν οἱ ἀνθρώποι usitato vulgarique rei alicuius nomini additur. Menon. p. 81. D. ἐν μόνον ἀνα-
μνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἀνθρώποι. At πο-
λιτικῶν συγγραμμάτων vulgare nomen non est βασι-
λέων τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα, sed νόμοι.

Phaedr. p. 258. A. οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς πολιτικοῦ σύγγραμματος πρῶτος ὁ ἐπαινήτης γέγραπται; — Πῶς; — Ἐδοξέ μοι, φησὶν, αὐτὸ τὸ σύγγραμμα κ. τ. λ. quod solenne legis initium est.

P. 278. E. τριτὸν δὲ Σόλωνι καὶ ὅστις ἐν πολιτικοῖς συλλόγοις νόμους ἐνομαζόντων συγγράμματα ἔγραψεν.

P. 277. D. νόμους τιθεῖς, σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων: licet suspectus locus sit. Scribendum igitur e Leid. ἐστίν, οὗς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι, βασιλείαν κ. τ. λ. Nam reliquae eiusdem libri scripturae varietates sunt incertae.

P. 318. A. Οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων; οὐχὶ τοῦ βασιλέως; Φαθί. — Leg. οὐχὶ οἱ τοῦ βασι. e Leid. et Stob. Ecll. eth. XLII, p. 278. ut supra οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ etc. Scribendum praeterea φαθί: nam penultima brevis est. V. Suid. v.

P. 318. E. Οὐκουν ὑπό τε Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου — iam dudum emendavi ὑπό γε, quod nunc Leid. exhibet. Lach. p. 195. A. Οὐκουν φησὶ γε Νικίας. Cratyl. p. 383. B. οὐκουν σοί γε, ἥ δ' ὅς, ὄνομα Ἑρμοφάνης. Gorg. p. 516. E. οὐκουν οἱ γε ἀγαθοὶ ἡνίεχοι — et singulis fere paginis. Non aliter οὐτί γε. Hipp. min. p. 373. B. ὦ βέλτιστε Ἰππία, οὐτί ἐκάν γε ταῦτα ποιεῖν — Phaedr. p. 242. E. λέγεται γε δῆ. — Οὐτί ὑπό γε Λυσίου οὐδὲ ὑπό τοῦ σοῦ λόγου — ubi nihil mutandum.

P. 319. E. Ἐφοίτα οὖν δι' ἐννάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς αὐτῶν ὁ Μῆνις; τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδιδέμενος, ἀτὴ πρῶτα ἐνναετηεῖδι πύρα τοῦ

Διός. — Post haec Steph. excidisse, putabat
 ἔμαμαθήκει ἢ μεμαθήκει, vel παρβλήφει, hoc se-
 cutus Ficinus vertentem *acceperat*. I. Ἐμαμαθή-
 κει tacitus addit Wessel. ad Diod. T. I, p. 394.
 Ego vero ante praepositionem παρὰ infero μεμα-
 θήκη, neglecto augmento ut Apoll. p. 20. A.
 Phaedon. p. 89. A. Gorg. p. 516. A. Tim. p. 69.
 E. coll. Valcken. Ann. in N. F. p. 400. et ter-
 minatione facta in litteram η, ut in vetustissimis
 Platonis exemplis legebant Ponticus Heraclides
 et Panaetius Stoicus ap. Eustath. ad Od. Ψ,
 p. 1496. Rom. p. 813. Bas. Eo, quo posui, lo-
 co cod. Paris. habet μεμαθήκες, in quo latet ve-
 ra lectio, firmanda illa ex Schol. Od. T, 178.
 (cuius verba ex parte Etym. M. γ. Ἐννέωροι ha-
 bet): Μυθολογεῖται πὸν Εὐρώπης καὶ Διὸς Μίνωα ἐν
 Κρήτῃ οἰκοῦντα δι' ἐννεαετίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πα-
 τέρα παιδευθρομένους, καὶ ὡς παρὰ σοφιστοῦ μαν-
 θάνειν καὶ δέοντα· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ χρόνου ταῖς
 ἀποδείξεσι δίδοναι ὧν μεμαθήητοι. (I. μεμαθήκει)
 ἐν τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διὸς — ἡ δὲ ἱστο-
 ρία παρὰ Πλάτωνι. Quod refiat, docti dissident,
novemque continuos annos apud Iovem Minos
versatus dicatur esse, an nono quoque anno:
posterior sententia est Stephani in Plat. T. II,
p. 320. A. Casauboni ad Strab. X, p. 730. cuius
argumentum facile est refutare ex Etym. M. et
Apollon. Soph. v. Ἐννέωροι, Spanhemii ad Cal-
lim. H. in Dian. 193. et Clarkii ad Od. l. c. qui-
bus tamen prorsus adversantur nostri scriptoris

verba: α τῇ προτέρα ἐναετηίδι μεμαθήκη· παρὰ
 τοῦ Διός. Et omnino falsa est omnis haec opinio
 indeque orta, quod Plato Legg. I, p. 624. A.
 Heraclid. Pontic. p. 6. ed. Hal. Clem. Alex.
 Stromm. II, p. 152. 19. et Auctor Minois h. l.
 tempus illud definiunt locutione δι' ἐνάτου ἔτους,
 quam vulgo exponunt *nono quoque anno*. At
 vera formulae significatio est *per novem annos*,
 ut iam Davil. in Max. Tyr. p. 630. monuit. Nam
 quum ex loco, ad quem scribimus, appareat,
 ex huius scriptoris sententia per novennium ab
 Iove eruditam Minoem esse, etiam illis verbis
 δι' ἐνάτου ἔτους et ἐνάτω ἔτει (p. 319. C.), quibus
 idem in eadem re utitur, novennii spatium signi-
 ficari necesse est. Erat qui putaret huic inter-
 pretationi obesse quod Legg. I. c. legatur: μὲν
 οὖν καὶ Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς
 τὴν τοῦ πατρὸς ἐκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους:
 sed ibi ἐκάστοτε non tam ad illud δι' ἐνάτου ἔτους,
 quam ad τὴν τοῦ πατρὸς συνουσίαν pertinet, et est
 de singulis conventibus eorum intra novenne
 tempus: ut intellexisse videtur etiam Ge. Syn-
 cellus Chronogr. p. 163. Paris. Μίνως ἐθαλασσο-
 κράτει, καὶ κρίσιν (l. Κρησιν) ἐνομαθέτει, κομίζων
 τοὺς νόμους ἐξ ἀντρου τοῦ ἐν ἰδίᾳ (l. Ἰδα) ἐναετηίδι,
 ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις ἐλέγχει. Fallitur igitur
 Gallus quidam in Hist. Acad. Inscr. T. II,
 p. 70. Hag. duas de Minois Iovisque conciliis
 famas obtinuisse putans, alteram quae nono
 quoque anno, alteram quae per novennium eos
 una fuisse traderet.

P. 320. D. Μνησθεῖς γὰρ αὐταῦ τοῦ ὀνόματος
 Φησιν, ὡς βασιλεύτατος γένοιτο θνητῶν βασιλῆων.
 Καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων, Ζηνὸς
 ἔχων σκῆπτρον, τῷ καὶ πόλεων βασίλευεν. — Fic.
Qui mortalibus regibus praeestitit. Legit igitur
 ὁς βασιλεύτατος, ut codd. Paris. Leid. quod
 probarem, si scriptum esset ἐγένετο: quum sit
 γένοιτο, etiam ὡς est retinendum, quamvis veri-
 similiter in Hesiodica ὁς fuerit. Enallage modi
 ὡς γένοιτο καὶ ἤνασσε non inusitata est praesertim
 tali loco. Legg. I, p. 629. E. Οἳ μὴ τόλμή-
 σουσι μὲν ὀρεῖν Φόνον αἱματόεντα, Καὶ δῆλων ὀρέ-
 γονται ἐγγυθεν ιστάμενοι. II, p. 667. D. δ' μήτε τι-
 ναὶ ὠφέλειαν μήτε ἀλήθειαν μήτε ὁμοιότητα ἀπεργα-
 ζόμενον παρέχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην· ἀλλ' αὐ-
 τοῦ τούτου μόνου ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ συμπαρεπομέ-
 νου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος. Euthyphr. extr. καὶ
 ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω οὐδὲ και-
 νοτομῷ περὶ αὐτὰ, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι
 ἄμεινον βιώσοίμην. Tim. p. 18. D. ὅπως μηδεὶς
 ποτε τὸ γεγεννημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γινώσκειτο, νομί-
 σουσι δὲ πάντες πάντας αὐτοὺς ὁμογενεῖς. Vulgo
 soloece νομίσωσι, ut passim apud Platonem pec-
 catur in structura conjunctionis ὅπως. Ita Legg.
 I, p. 632. C. ὅπως πάντα ταῦτα ξυνδήσας ὁ νοῦς ἐπό-
 μενα σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη ἀποφάνη, corrigen-
 dum ἀποφαίνη. Ap. Xenoph. Mem. I, 1, 6. nunc
 legitur ὅπως ἀποβήσοιτο, contra usum linguae:
 reducendum postliminio ὅπως ἂν. Cf. Wolf. ad
 Dem. adv. Lept. p. 266. Iam vero Hesiodi lo-

eus, qui ut plura apud Platonem ex poetis laudata, v. c. nobilis Orphei versus Legg. II. p. 669. D. nondum inter fragmenta relatus est; indubie fuit ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις, et pristino nitore restituetur, opinor, ita scribendo:

Μίνως, δὲ βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλῆων,
Καὶ πλεόντων ἦνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Ζῆνός ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πόλεων βασίλευεν.

Nomen Minois principio primi versus collocatum fuisse apparet ex Nostri scriptoris verbis, μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος Φησί — Post σκῆπτρον pro commate maiorem posui interpunctionem, et accentu mutato scripsi πολέων. Quid enim potest frigidius proferri hac sententia: *Permullis hominibus imperabat Iovis sceptrum tenens, quo cum etiam civitates regebat?* Neque enim alii sunt permulli illi homines, aliae hae civitates: itaque et ingrata repetitio inest, et particula *etiam* non modo supervacanea, sed omnino est inepta. Nec memini me apud Homerum aut Hesiodum legisse formulam πόλεων βασιλεύειν ita absolute, ut hic, usurpatam; nec usquam apud illos est πόλεων, sed omnibus locis πόλιων. Quid itaque? Litteramne mavis immutare, ne illepidum dictum tollatur; an accentum, ut multo melior et vatis sermoni convenientior evadat locus? Hoc enim efficitur ea, quam proposui, scriptura hunc fundente sensum: *Permullis hominibus imperabat, Iovis sceptrum tenens, quo*

οὐκ ἐπὶ ἐτιὰν πολλοὺς ἐν δεισιφρονίᾳ τρεφόμενους. Nam qui summi dei, a quo omne imperium mortalibus regibus conceditur, sceptro utitur, propter id ipsum potens est. Ita nescio an ap. Hom. Il. B, 100 ff. latissimum Agamemnonis imperium inde derivetur, quod sceptrum Iovis habuerit. Usitatissima vero locutio est πολέεσσι ἢ ἐν πολέεσσιν ἀνάσσειν, a qua nihil differt πολέων βασιλεύειν. V. Il. I, 73. P, 308. Od. O, 240. T, 110. Ω, 26.

Venio nunc ad difficillimum et corruptissimum de Legibus opus; quod habet quidem nonnulla, quibus discrepet abs ceteris Platonis dialogis, neque tamen quae tanti sint momenti, ut propter ea abiudicari nostro philosopho possit, cui iam Aristoteles in Politicis diserte tribuit. Immo in prioribus libris agnosco absolutam Platonis artem, non illam in rotunda orationis conformatione, aut in abumbrandis colloquentium ingeniis sitam, sed in peculiari et propria sententiarum compositione, qua licet a diversissimis egressos ad eundem lectores finem deducit, et veluti scenicus poeta, varias quasi fabulae partes ita coniungit, ut non solum ob externam operum formam, sed etiam ob universam singulorum librorum compagem, sicut Shakspeare, a nonnullis systematicus poeta est appella-

tus, ita Plato possit dramaticus philosophus vocari. Ab illius autem artis intelligentia omnis fere *indagatio pendet finis et scopi operis et singularum partium tam inter se quam cum communi-scopo nexus*: quae res quoniam in Legibus, ut in plerisque Platonis scriptis, haud est facillima, nunc a nobis tangetur potius, quam excutietur.

Tria potissimum, inquit Aristoteles Polit. IV, 1. p. 217 ff. politici interesse nosse: πολιτείαν τὴν ἀρίστην, τίς ἐστὶ, καὶ ποῖα τις ἂν οὕτως μάλιστα εἴη κατ' εὐχὴν, μηδενὸς ἐμποδίζοντος τῶν ἐκτός; deinde τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην, h. e. quae optima sit certis civitatibus; pro sua quibusque conditione; postremo τὴν ἐξ ὑποθέσεως πολιτείαν, h. e. civitates, quales vulgo sunt, optima forma multum inferiores. Δεῖ γὰρ, addit, καὶ τὴν δοθεῖσαν δύνασθαι θεωρεῖν, ἐξ ἀρχῆς τε πῶς ἂν γένοιτο, καὶ γενομένη τίνα τρόποις ἂν σώζοιτο πλεῖστον χρόνον. λέγω δὲ, οἷον εἴ τιτι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχρηστέαν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, μήτε τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλὰ τινὰ φαυλοτέραν. Et paullo post: διὸ πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ ταῖς ὑπαρχούσαις πολιταῖς δεῖ δύνασθαι βοηθεῖν τὰ πολιτικόν, καθάπερ ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eadem reipublicae genera Plato Legg. V, p. 739. A — Et quamquam minus definite recenset, eorumque primam tractavit in Politia, in qua de perfecta civitate et perfecta iustitia quaerit, quas secun-

dum Platonis doctrinam non posse dirimi, mirum est fuisse, qui non intelligeret admonitum. Haec respublica optima simpliciter, quum iustitias civium animis leges haberet, latis extrinsecus non indigebat: alteri vero eatenus tantum optimae, quatenus nationis indoles, natura soli, terrae situs et alia ad civitatem pertinentia sinerent, legislatione maxime opus erat, nec tamen ea prorsus absoluta, sed quae aliquid bene eruditorum civium arbitrio permetteret: quam rempublicam descripsit in opere de Legibus, in quo permulta singulorum recto iudicio ac voluntati relinqui significatur haud semel. Commode igitur Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. Τῶν δὲ Νόμων τὸ μὲν πλεῖστον μέρος νόμοι τυγχάνουσιν ὄντες, ὀλίγα δὲ περὶ τῆς πολιτείας εἴρηκε· καὶ ταύτην βουλόμενος κοινοτέραν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πάλιν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Commode etiam Appuleius de habit. doct. Plat. II, p. 27. Elm. postquam de Politia exposuerat, *Eiusmodi civitatem*, inquit, *nullis extrinsecus latis legibus indigere: regia quippe prudentia et eiusmodi institutis ac moribus, quibus dictum est, fundata ceteras leges non requirat. Et hanc quidem, ut figmentum aliquod veritatis, exempli causa per se compositam vult esse Rempublicam. Est et alia optima quidem et satis iusta, et ipsa quidem specie et dicis causa civitas fabricata, non ut superior sine evidentia, sed iam*

cum aliqua substantia. In hac non suo nomine de statu et de commodis civitatis requirens originis eius principia et fundamenta disponit, sed eo tendit, quemadmodum civilis gubernator eiusmodi locum conventusque multitudinum nactus, iuxta naturam praesentium rerum et conveniarum debeat facere civitatem plenam bonarum legum et morum bonorum. Cf. Procl. in Polit. p. 350. At prave sentiunt, qui Leges praestare Reipublicae opinantur et huius in illis naevos scilicet emendare Platonem voluisse: cuiusmodi laudatoribus responsurus fuisset, quod Solon ap. Procl. in Tim. I, p. 25. fertur dixisse πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι καλλίστους ἔθηκε νόμους· οὐ γὰρ καλλίστους θεῖναι, ἀλλὰ τοὺς δυνατοὺς, ἔφη, εἰδέναι δὲ τοὺς κρείττους. Praeterea tertium de civili disciplina librum promisit Plato Legg. I. c. E. διὸ δὴ παράδειγμά γε πολιτείας οὐκ ἄλλη χρὴ σκοπεῖν, ἀλλ' ἐχομένους ταύτης τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν κατὰ δύναμιν. ἣν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπιχειρήκαμεν, εἴη τε αὖ γενομένη πως ἀθανασίας ἐγγύτατα· καὶ ἡ μὲν δευτέρως· τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα, εἰάν θεὸς ἐθέλῃ, διαπερανούμεθα. Haec tertia civitas non est alia, quam Aristotelis illa ἐξ ὑποθέσεως, et emendationis et talis legislationis indiga, quae nihil infinitum relinquat, omnia legibus constitutis adstringat. Cf. Legg. IX, p. 876. A — E. Sed morte praepeditus nec hoc politicum opus scripsit, et neutrum adeo eorum, quae supersunt,

absolvit. Legibus enim addere voluit libellum aliquem, qualis est Epinomis ab aliena manu adiecta, qua de re mox dicetur: Rempublicam continuavit quidem in Timaeo et Critia, qui et ipse est imperfectus; at quartum dialogum, in quo, ut in prioribus Socrates, Timaeus, Critias, sic Hermocrates quoque verba faceret (v. Critias p. 108. A ff.), quo minus componeret, Parca prohibuit. Quodsi haec perfecisset, multo accuratius de civili ipsius doctrina iudicare possemus, quam nunc possumus, et mirae accusationes, quae in eum coniectae sunt, obtinuerint fortasse.

Redeo ad Leges, quarum causa suscepta est tota disputatio de civilibus scriptis Platonis. Nunc enim, cognitis utriusque operis finibus, non difficile est perspicere, consilio scriptorem propositae in Republica civitati nullam certam sedem, qua condi fingeretur, assignasse, quod sit optima simpliciter; at ei, de qua dicit in Legibus, concessisse Cretae quandam regionem, quam describit IV, p. 704. B ff. *Magnetum* civitatem appellat VIII, p. 848. D. IX, p. 860. E. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. p. 969. A. sed postremo loco ita, ut fictum nomen esse facile intelligas. Olim tamen Magnetas in Creta habitasse, qui posthac migrarunt in Asiam minorem et condiderunt Magnesium ad Maeandrum, colligere licet ex collatis locis Plat. Legg. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. Strab. XIV, p. 943.

Schol. Apollon. Argon. I, 584. Schol. Plat. Ruhnck. p. 234. quod fefellit Meursium in Creta sua. Locum, quem illi deseruerunt, Plato concedit huic reipublicae. V. Legg. IV, p. 704. C. De hac igitur civitate ita disferit, ut duae operis partes distingui possint, altera *generalis*, de universa reipublica institutione, usque ad V, p. 734. E. altera *specialis*, in qua singulae leges recensentur; utraque habet quandam confusio-
 nis speciem, sed in qua confusione, quod aiunt, τάξις ἀτακτος καὶ ἀταξία ποιεῖν τινα περιλαμβάνει τάξιν. Et in prioribus quidem libris, quos nunc solos curamus, disputatur de variis civitatum institutis secundum ordinem virtutum, ad quas pertinent: itaque primi libri parte prior de iis, quae ad *fortitudinem*, inde usque ad finem lib. II. de iis, quae ad *temperantiam*, et lib. III. de iis, quae ad *prudentiam* spectant, exponitur: quod fortasse difficilius erat invenire, nisi ipse Plato I, p. 632. E. significasset. Iam de *personis* equidem nihil certi reperio, et videntur *Cliniae* et *Megilli* nomina ficta potius quam vera esse, ac propter id tantum assumpta, quod aptum ad rem Platoni videbatur Cretensem et Laconem de legibus loquentes inducere: quapropter etiam ἡ θρησκεία prope omnis neglecta est, exceptis paucis et tectioribus, quibus quodammodo pinguntur Laconis mores et indoles. Sic I, p. 626. C. in verbis Megilli, πᾶς γὰρ ἀνὲρ ἄλλως ἀποκρίνεται, ὡς θεῶν, Λακεδαιμονίων γε ὅστις

οὐν; non solum ὧ θεῖε Laconismum redolet, de
 quo v. Schol. h. l. Menon. p. 99. D. de Virt.
 p. 379. D: Aristot. Eth. Nicom. VII, 1. sed et
 Λακεδαιμονίων ὅστις οὖν: certe idem I, p. 633. B.
 ἔγωγ' εἴποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὅστις οὖν. Mox
 p. 642. C. Laco inquit: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὧ Μέγιλ-
 λε, ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔρρεξεν: in quo
 Laconicorum puerorum scōmmate illud οὐ κα-
 λῶς ἢ καλῶς ἔρρεξεν, prorsus abhorret ab Attico
 usu, notante etiam H. Stephano Thes. L. Gr.
 T. III, p. 672. F. 'Ρέζειν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κα-
 κὰ etc. Homericum et Pindaricum est. V. II.
 Γ, 354. Od. Σ, 15. Ψ, 56. Pindar. Olymp. IX,
 142. Pyth. IX, 171. Quare prorsus persuasum
 habeo, e Laconico Dorismo illud Platonem ar-
 ripuisse. Scabrum, confusum, maxime bre-
 vem passim Megilli sermonem esse taceo. Sed
 hoc utut est, rectissime de Platone dicit Basilus
 M. Epist. CLXVII. Opp. T. III. p. 187. D.: Ὅπου
 δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπείσχει ταῖς διαλόγους, τῆς μὲν
 συγκρίσεως ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προς-
 διαλεγομένοις· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπείσ-
 κυλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν· ὅπερ ἐποίησεν ἐν ταῖς Νόμοις.
 Postremo *hospes Atheniensis* quinam sit, a mul-
 tis est quaesitum. In scholio collectionis Ruhnk.
 p. 214. quod referendum est, ni fallor, ad
 Georgium Gemistum, ex cuius Commentario
 Ms. in Legg. I. excerptas arbitror esse uberiores
 in eum librum annotationes, in illo igitur scho-
 lio e Legg. V, p. 739. B. colligitur esse Plato-

nem, quod ibi a se iam antea Republicanam scriptam hospes dicat esse: absurdius commentum, quam in quo refutando ponam operam. Attamen esse Platonem ipsum idcirco arbitreris, quod si alius quicumque significaretur, nominatim productus esset probabilius: sin inducere sese ipsum volebat, melius id fiebat suppresso nomine. Nobiscum facit Cicero Legg. I, 5. contra Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. et recentiorum plerique Socratem vocant; quod mero sit errore: quippe in Creta colloquium agitur, quam numquam Socrates viderat; nec ulla causa fingi aut excogitari potest, cur Socratis personam toties suo nomine proditam nunc celaverit. Ceterum lepidissimum omnium est, quod Fabricius B. Gr. T. III. p. 101. ed. Harl. Salvianum Socrati Leges ait tribuere: quem de colloquente in Republica Socrate dicere, ei qui legit Platonem, primo liquet adspectu.

Quo minus autem colloquentes inter se personae sunt definitae, eo minus de certo quodam *tempore*, quo *peroratos* de Legibus dialogos *finxerit*, est cogitandum: quod video facere Hemsterhusium ad Lucian. Timon. T. I. p. 347. Bip. Et vereor, ut quidquam reperias, unde tempus illud exputes: nisi quod paucis diebus ante aestivum solstitium, qui dies est VIII. Iulii, agi colloquium dicitur III, p. 683. C. quod cur statueret, plures haud dubie erant causae, quas exquirere fortasse non

fuerit nostrum. Multo tamen gravior quaestio est, *quando scriptum* opus sit: quam certioribus rationibus licet complecti. Etiam si enim Aristoteles Polit. II, 4. p. 76. post Rempublicam compositum non tradidisset, tamen comparata utriusque libri indole clare agnosceretur: quippe illa amplo, copioso, ornato, hoc modico, subtili, temperato, humili genere scriptum est; illam poema quam prosarium opus potius dixeris, vel certe mediam inter poësin et pedestrem sermonem: hoc habet quidem succum aliquem, ut Cicero ait, neque tamen plurimum sanguinis, et integram valetudinem, nec tamen iuvenilem sed eam, qua senectus gaudeat vegeta. Orationis et sententiarum tenor in hoc summissior, etsi passim asurgit paululum; humi tamen serpit, quum in divina Republica auctor *sublimi feriat sidera vertice*. Cur autem in Legibus iam non coelum tangat, requiris? Ipse respondet II, p. 657. D. dicens, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῶν ἡμᾶς ἐλαφρόν εκλείπει νῦν: ac minime dubito, quod senex passim Atheniensis hospes dicatur esse, (v. I, p. 625. B. p. 634. D. III, p. 685. A. IV, p. 715. D. VI, p. 769. A.) inde venisse, quod ipse Plato, quum scriberet, esset senex: id quod etiam Plutarch. de Isid. et Osir. p. 370. E. testatur. Quid mirum igitur, si graviore, ut senem decet, stilo leges suas exaraverit, veluti si quis aereis tabulis insculpat? Quid mirum, si ea aetate artem philosophandi

potius quam verborum elegantias conlectatus
 sit? Ipse ait I, p. 627. C. καὶ οὐκ αἶψά γε πρέ-
 πον ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θησύνειν (ita
 enim legendum docebo), ὅτι νικῶντων μὲν τῶν πο-
 τηρῶν ἢ τε οἰκία καὶ ἡ συγγένεια αὕτη πάντα ἦττων αὐ-
 τῆς λέγαιτ' αἶν, κρείττω δὲ ἦττωμένων. οὐ γὰρ εὐτυχο-
 μοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τανῦν σκο-
 ποίμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὁρῶμεν ὅτι
 τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἧτις ποτέ ἐστι φύσει.
 Iam vero ut accuratius definiam tempus, post
 Ol. CVI, i. demum, h. e. post annum aetatis
 LXXIV. Leges compositae sunt; ut apparet e
 memorata I, p. 638. A. Syracusiorum, h. e.
 Dionysii minoris victoria de Locrensis. Cf.
 Bentley. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep.
 Quae ratio eo est firmior, quo probabilius est,
 repetitam recensionem, quam alias in scriptis
 suis exercuisse Platonem, animadvertit Wolf.
 Prolegg. ad Hom. p. CLIII. non esse adhibitam
 huic libro: plura enim vestigia licet deprehen-
 dere moventia suspicionem; nec absolutum esse
 nec expolitum, nec ultimam ei a scriptore ma-
 num admotam. Quid quod ne editum quidem
 a Platone, sed ab amico eius ac discipulo,
Opuntio Philippo transcriptum ex ceteris et pu-
 blicatum tradunt veteres ap. Diog. L. III, 37.
 Suidam v. Φιλόσοφος et inde Eudociam p. 425.?
 Nam apud Suidam voci Φιλόσοφος praefigenda
 verba Φίλιππος Ὀπούριος: quae posteaquam pe-
 rierunt, totum caput, quod multo olim supe-

riorem locum tenuisse necesse est, ut servaretur ordo alphabeticus, sede sua videtur motum esse. Sed de hoc saltem ex parte ab aliis est monitum. Ipsam autem illam famam non habeo cur in dubium revocem: quamquam certo scio falsum esse, quod ab eodem Philippo primum in libros Platonis Leges divisas esse ibidem Suidas narrat. Non multo tamen post Platonis obitum editas esse Leges, verisimile est ex iis, quae disputavit Schneiderus Praef. ad Cyrop. p. XIV ff.

Huc quoniam semel deveni, pauca dicam de *Epinomide*, quam additam ab *Opuntio Philippo* tradunt Diog. L. et Suid. ll. cc. Sane ea est illius dialogi a Platonis ingenio et indole discrepantia, ut non modo Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 225. et p. 251. ac Sallierius Hist. Ac. Inscr. T. III, p. 143 ff. sed ipse Anglus interpres Taylorus, cetera minime criticus, Vers. Opp. Plat. T. II, p. 387. spuriam iudicarent. Quamquam Sallierius fallit; quum perfectum de Legibus opus et superfluum *Epinomida* censet esse: nam eiusmodi scriptum ipse Plato promittit Legg. VII, p. 818. E. nec absoluta est disputatio de institutione τοῦ νυκτερινοῦ συλλόγου, quae ipsa institutio pertractatur in *Epinomide*: ut dubium non sit, ex Platonis consilio esse additam, sive illud e Legg. l. c. auctor cognoverit, sive ex ipsius ore philosophi, cuius amicus fuit, coram exceperit. Egregie

etiam argumentum Epinomidis convenit cum Philippi scriptis, quorum indicem Suidas servavit: nam illi insunt plurima geometricae, arithmeticae, harmonicae, astronomicae, physice dicta; in hoc autem recensentur libri περι τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περι χρόνου, περι ἐκλείψεως καὶ περι μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς α', quod respicit Stob. Ecoll. phys. P. I, T. II, p. 558. Heeren. περι ἀστραπῶν, περι πλανητῶν, Ἀριθμητικά, περι πολυγόνων ἀριθμῶν, Ὀπτικῶν β', Ἐνοπτικῶν β', Κυκλιακά, Μεσότητες. Et eximium mathematicum fuisse testatur etiam Proclus in Euclid. II, p. 19. Φίλιππος δὲ ὁ μεταῖος Πλάτωνος ὢν μαθητὴς καὶ ὑπ' ἐκείνου προτραπείς εἰς τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ζητήσεις ἐποιεῖτο κατὰ τὰς Πλάτωνος ὑφηγήσεις, καὶ ταῦτα προὔβαλεν ἑαυτῷ ὅσα ᾤετο τῇ Πλάτωνος φιλοσοφίᾳ συντελεῖν. οἱ μὲν οὖν τὰς ιστορίας ἀναγράψαντες μέχρι τούτου προάγρουσι τὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης τελείωσιν. Corruptus est ὁ μεταῖος iste: reponendus ὁ Οπούντιος. Quae emendatio si cui videatur audacior, is mendosissimum librum cogitet esse. Ita in eadem pag. legitur ὁ Κυζικῖνος Ἀθηναῖος: at Proclus scripsit ὁ Κυζικηνὸς Τιμόλαος, qui memoratur ap. Diog. L. III, 46. Et ibidem post verba Οἰνοπίδης ὁ Χῖος delenda sunt haec, ὁ τὸν τοῦ μηνίσκου τετραγωνισμόν εὕρων καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηνάιος, repetita ex seqq. Haec, ut dixi, in eadem pagina; ne leviora enumerem. Quid autem si ne Proclus quidem Epinomida ad Platonem retulit? qui in Euclid. I,

p. 12. πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, αἷτ, ὅπως ὁ Πλάτων θρυγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκε, καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῷ νοητὴν ἐπινομήδῃ συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Locus corruptissimus, quamobrem iam Sim. Grynaeus asterisco notavit. Emendo certissime: καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῶν, ἐν ᾧ τὴν Ἐπινομίδα συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Illud αὐτῶν plane est necessarium. Sic paullo post: πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα διήκει διὰ πάντων, ὡς εἶπεῖν, τὰ καὶ αὐτὰ ὑπάρχοντα τῇ κοινῇ φύσει τῶν μαθημάτων. ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἂν φηῖμεν, προσεχὴς μὲν ἐστὶν αὐτῶν σύνδεσμος κ. τ. λ. Respicitur Epinomi. p. 991. E. Ἀνάγκη γὰρ τό γε τοσοῦτον φράζειν· πᾶν διώγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἀρμονίας σύστασιν ἀπαύσαν, τῆς τε τῶν ἀστρῶν περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν, οὕσαν μίαν ἀπάντων ἀναφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. ἀναφανήσεται δὲ, ἂν, ὃ λέγομεν, ὁρθῶς τις εἰς ἐν βλέπων μανθάνῃ. δεσμὸς γὰρ πεφυκὼς πάντων τούτων εἰς ἀναφανήσεται διανοοῦμενοις. Nec in editis Procli scriptis laudatam usquam Epinomida reperi, etsi alias permagni habetur ab recentioribus Platoniciis, ut a Ficino, Serrano, Taylora, aliis. At externa, fateor, haec argumenta sunt, quibus eius infirmare auctoritatem studui: tamen ex ipso petita dialogo non praetermisi, quod suppetebant nulla; sed quod opportuno magis loco censui reservanda. Magna pars hominum non uniuscuiusque rei dignitatem praestantia et utilitate metiuntur,

sed ducuntur splendido aliquo titulo, raraque inprimis consecretantur. Videlicet quae merces magno numero venales sunt, quamvis pretiosae, viles habentur copia sua: at si quae pauca e multis, quae perire dudum, supersunt, iis desiderio eorum, quae perire, cumulus accedit gratiae. Tali commendatione Plato non indiget; tamen nescio an de Legibus opus propter id ipsum sit cupidius amplectendum, quod nihil quidquam id genus, eo excepto, e Graeca antiquitate servatum integrè sit, unum omnium de lege librorum aetatem tulerit. Neque enim quisquam, credo, erit, qui nulla praeterea putet de re gravissima scripta condidisse Graecos: qui, ut summos habuerunt leges, ita rem civilem inde a Pythagora philosophis rationibus comprehendere conati sunt, et multo etiam ante peregrinas terras peragrarunt, ut varias gentium consuetudines et instituta vitae cognoscerent. Non incommodum autem videtur recensere eos de lege scriptores, quorum ad nos pervenit notitia: unde coniectura fieri possit de universa mole natorum in Graecia voluminum, quae non modo ad civilem doctrinam, sed speciatim ad leges pertinerent. Et primum quidem *philosophos ea de re libros*, ex quibus praestantissimum est indubie hoc Platonium, quamobrem etiamnum est in manibus, deinde vero *historica commentaria*, ordine temporum commemorabo; quae quidem

ipſo nomine ſignificent, ſe non tam ad reſpubli-
cas ſpectare, ut v. c. Ariſtotelis et Pontici Hera-
clidae Politiae, quam ad inſtituta legesque po-
pulorum et civitatum.

Primus philoſophorum, qui de lege ſcri-
pſit, quantum equidem ſciam, eſt *Ocellus Lu-*
canus περὶ νόμου καὶ βασιλείας ap. Archytam ſive
quisquis eſt auctor epiſtolae ap. Diog. L. VIII,
80. ex quo libro fragmentum recitat Stob. Ecll.
phyſ. P. I, T. I, p. 338 ff. quod nollem Heere-
nio P. II, T. II, p. 206. ſuſpicionem moviſſet,
Ocellum in eo de lege naturae diſputaſſe; ne-
que enim additum καὶ βασιλείας eam coniectu-
ram admittit. *Democriti* autem νομικὰ αἵτια
ap. Diog. L. IX, 49, dubium eſt ad legiſlatione-
nem an phyſicam doctrinam pertinuerint. Se-
quuntur *Archytas* περὶ νόμου καὶ δικαιοσύνας ap.
Stob. Ecll. eth. XLI, p. 267. p. 268, XLIV,
p. 314. ad quod ſcriptum Menagius male refert
Archytae modo laudatum locum: item *Crito*
et *Simon* Socratici περὶ νόμου ap. Diog. L. II,
121. 122. *Antisthenes* Cynicus περὶ νόμου ἢ πολι-
τείας et περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου ib. VI,
16. *Speusippus* Academicus περὶ νομοθεσίας ib.
IV, 5. *Xenocrates*, eius ſucceſſor, περὶ δυνά-
μεως νόμου ib. 12. *Ariſtotelis* memorantur τὰ ἐκ
τῶν Νόμων Πλάτωνος γ' ap. Diog. L. V, 22. vel
ſaltem β', ut tradit Anonymus in vita eius; prae-
terea Νόμων δ' ap. Diog. l. c. 26. quamquam
Anonymus habet Νομίμων. Ex hoc opere viden-

tur esse singulares Aristotelis leges, quotquot passim citantur: ut νόμοι συμποτικοί ap. Athen. V, p. 186. B. si modo genuini erant; νόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς ap. Anonym. συσσιτικὸς sc. νόμος ap. Procl. in Polit. p. 350. unde quidam *Convivium* Aristotelis exsculpsit. Gnathaenae meretricis νόμον συσσιτικὸν affert Athen. XIII, p. 585. B. Corrigen- di autem ex his locis videntur Diogenes et Ano- nymus, qui νόμον συστατικὸν habent. Cf. Con- ring. in Aristot. Polit. p. 575. Accedunt *Hera- clidae Pontici* περὶ νόμων ap. Diog. L. V, 87. IX, 50. Cic. Legg. III, 6. quem locum male intellexit Ern. Clav. Cic. v. Heraclides; *Theo- phraستي* Νόμων κατὰ στοιχεῖον κδ' ap. Diog. L. V, 44. quod opus videtur mixti ex philosopho et historico argumenti fuisse, et citatur frequen- tissime, v. c. Cic. Finn. V, 4. Digest. I, 3, 3. 6. Stob. Ecll. eth. III, p. 40. XXXVII, p. 220. XLII, p. 280. LXX, p. 441. Procl. in Polit. p. 350. Poll. VIII, 52. X, 19. Harpocr. et Suid. multis locis. Adde quae habet praeterea Me- nag. ad Diog. l. c. Ibidem Laertius meminit eiusdem Νόμων ἐπιτομῆς ι', et περὶ νόμων α', περὶ παρανόμων α' ib. 47. *Aristoxeni* δεκάτη παιδευτι- κῶν νόμων citatur ap. Diog. L. VII, 15. πολιτικῶν νόμων ὀγδοὺς ap. Athen. XIV, p. 648. D. ac for- tasse eiusdem σύμμικτοι συμποτικοί ap. Athen. l. c. p. 632. A. et ipsi sunt νόμοι. Iam vero *Deme- trius Phalereus* non solum ipse plura scripsit huc spectantia, ut περὶ νόμων α' et περὶ τῆς Ἀθῆνης.

νομοθεσίας ε' ap. Diog. L. V, 80. ubi v. Menag. et
 ap. Suid. v. παρίστασις et σκαφηφόρος, Cic. Legg.
 II, 25 ff. III, 6. Finn. V, 19. qui libri mixti ar-
 gumenti erant, ni fallor, ut Theophrasti; sed
 et Ptolemaeo Soteri auctor fuit civilium scripto-
 rum colligendorum, unde origo repeten-
 da Alexandrinae bibliothecae. V. Plutarch.
 Apophth. Regg. p. 189. D. If. Casaub. ad Diog.
 L. V, 78. Periz. ad Aelinn. V. H. III, 17. Cata-
 logos legum in ea servatarum confecit *Callima-
 chus*. V. Fragmm. Callim. p. 353. ed. Graev.
 Ultimo loco apponendi Stoici. *Zeno Cittieus*
 περὶ νόμου est ap. Diog. L. VII, 4. ex quo libro in-
 dubie sunt illa ap. Cic. N. D. I, 14. *Zeno autem*
— naturalem legem divinam esse censet, eam-
que vim obtinere recta imperantem prohi-
bentemque contraria: unde etiam Legg. I, 6.
 Cicero profecit. Eadem fere Graece habent
 Clem. Alex. Stromm. I, p. 151. 37. et Ob. Ech.
 eth. XLII, p. 278. 38. sine auctore. Sequuntur
Perseus, qui edidit πρὸς τοὺς Πλάτωνος Νόμους
 ἑπτα Diog. L. VII, 36. *Herillus*, cuius Νομοθέ-
 της memoratur ib. 166. *Cleanthes* περὶ νόμων
 ib. 175. *Sphaerus* περὶ νόμου ib. 178. *Chrysip-
 pus* περὶ νόμου ap. Plutarch. de Stoicc. repp.
 p. 1037. F. Digest. I, 3, 2. Eiusdem Νόμους lau-
 dat Epiphan. Compend. fid. nescio an ab illo li-
 bro diversos. Agmen claudat nobilis homo,
Diogenes Babylonius, cuius πρῶτον τῶν Νόμων
 excitat Athen. XII, p. 526. D. Nam praetermit-

to recentiores Sophistas, v. c. Dionem Chrysostomum, qui declamationes de lege composuerunt.

De historicis super legibus gentium commentariis, quae ut plurimum Νόμιμα vocantur, egit Wouwer. de Polym. c. IX. emendatus ab Ioulio S. H. P. I, 16, p. 49 ff. Nos quoque pauca de iis nunc dicemus, etsi non solum leges et instituta populorum, sed omnino omnem vitae sectam et rationem descriptam in iis esse scimus; addemus autem etiam alios nonnullos, qui quidem huc spectant, scriptores. Primus eiusmodi scriptor *Hellanicus* est *Lesbius*, cuius βαρβαρικά νόμιμα citant Porphyrius ap. Euseb. Praep. ev. X, p. 466. B. Suid. et Etym. M. v. Ζάμολξις. Cf. Sturz. Fragm. Hell. p. 13. ff. p. 63. ff. qui occupavit quidquid commentatus eram in rem eam. Is potest notari pro exemplo impudentissimi plagiarii, qui ne ab aequaevis quidem abstinent fraudulenta manus. Aristotelis νόμιμα βαρβαρικά laudant Varro de L. L. VI, p. 76. Scalig. Apollon. Dyc. mir. hist. c. 11. et Anonymus in vit. Aristot. ap. Menag. ad Diog. cuius operis partes fuisse probabile est νόμιμα Ρωμαίων. ap. eundem et Θυρηνῶν νόμιμα ap. Athen. I, p. 23. D. Theophrastus edidit νομοθετῶν γ' ap. Diog. L. V, 45. ex quo libro indubie hausta illa sunt ap. Cic. Legg. II, 6. *Dioscorides*, Hocratis discipulus, scripsit περὶ νόμων (V. Schol. Aristoph. Av. 1283. Suid. v.

ἐκντάλη) et περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων (Suid. v. Ὀμηρος coll. Athen. I, p. 8. E. ubi v. Casaub.). *Theodectae*, qui fuit Aristotelis aequalis, νόμιμα βαρβαρικά affert Suid. v. Θεόδεκτης; *Callimachi* idem v. Φάσηλος, *Apollodori* περὶ νομοθετῶν β' Diog. L. I, 58. *Hermippi Callimachii Smyrnaei*, de cuius aetate v. Voss. H. Gr. I, 16. libros περὶ νομοθετῶν Athen. IV, p. 154. D. XIII, p. 555. C. XIV, p. 619. B. ubi est lib. VI; Ioseph. c. Apion. I, 22. Orig. c. Cels. I, p. 13. Porphy. de Abst. IV, 22. Sequuntur, ne quem omittam, Iudaeus *Aristobulus*, Peripateticus, qui de populi sui legibus Graece scripsit ad Ptolemaeum Philometorem (v. Clem. Alex. Stromm. I, p. 148. V, p. 254. VI, p. 268. Euseb. Praep. ev. VII, p. 323 ff. VIII, p. 375 ff. IX, p. 410. D. XIII, p. 663 ff.) et ultimus certae aetatis in hoc genere scriptor *Telephus*, Grammaticus Pergamenus, Hadriani temporibus, qui commentatus est περὶ τῶν Ἀθηνησιν νόμων καὶ ἐθῶν. V. Suid. v. Τήλεφος, Nam quod Cleanthes et Posidonius ab Wouwerio habentur in numero scriptorum Νομίμων, merus error est. Incerta autem aetas est *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων ap. Athen. IV, p. 148. F. X, p. 442. B. XI, p. 465. E. p. 479. D. *Nymphodori Amphipolitani*, cuius Νόμιμα Ἀσίας laudat Clem. Stromm. I, p. 139. et inde Euseb. Praep. ev. X, p. 499. D. βαρβαρικά νόμιμα vero Clem. Protr. p. 19. et Schol. Sophocl.

Oedip. C. 329. et hic quidem librum XIII. postremo *Pyrgionis*, cuius κρητικά νόμιμα excitat Athen. IV, p. 143. E.

Non dubito fore, qui Graecorum in hoc litterarum genere auctorum notitiam aut omit- tendam plane, aut siquidem commodus locus fuerit, certe maiori tum eruditione tum diligen- tia conquirendam, et delineantium universum eius doctrinae apud Graecos progressum lumi- nibus sententiarum censent illustrandam fuisse. Si cogitent, pro inchoata rem a nobis, non pro absoluta haberi; verumtamen satius esse visum, non absolvisse eam, quam non inchoasse. Tam- etsi plura, quae forsan desiderabuntur, brevita- tis causa delevi dudum perscripta in schedis meis. Sed iam diutius commoratus sum in iis, quae sunt quasi praefaminis loco: quibus iam excussis, age in tribus prioribus libris eius, quod dixi, Platonici operis experiamur emen- datricem criticam: saltem ut potissima de iis menda tollantur: nam omnia, quae quidem animadverterimus, etiam levissima et minutissi- ma corrigere, tam hic quam in Minoe plane est alienum ab nostro proposito.

Legg. I, p. 627. C. Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἑμοί τε καὶ ὑμῖν, τοῦτο θηρεῦειν, ὅτι νικάντων μὲν τῶν πονηρῶν, ἥ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὐτῇ πᾶσα, ἥτ- των αὐτῆς λέγεται ἂν· κρείττων δὲ, ἡττωμένων. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τα- νῶν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ'

ὀρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτὲ ἐστὶ φύσει. — Ut nunc legitur, hoc Atheniensis dicto significat, concedente mox etiam Cretensi, sibi sententiam, quam hic protulerat p. 627. A., indignam videri, quæ ab ipsis prematur, ut quæ ad rem, quam tractent, nihil magnopere faciat, sed tantum elegantia verborum quadam et acumine commendetur. Sed omnia sunt contraria. Etenim sententiam ipsam nec Atheniensis hospes, nec Clinias improbat: sed partim uterque in hoc sermone eius sensum sibi verissimum videri ostendit, partim eam ipse Plato agnoscit I, p. 645. B. ubi, postquam docuerat, duobus hominem quasi filis in diversa trahi, quorum meliori optimus quisque debeat obsequi, deinceps infert: Καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς πεσυσμένος ἂν εἴη· καὶ τὸ κρεῖττω ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι, τρόπον τινα φανερόν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὃ νοεῖ κ. τ. λ. Sola verba primo adspectu et antequam in eorum sensum accuratius inquisieris, ridicula videri et παράδοξα, tum Clinias ait p. 627. C. καὶ μᾶλλον ἄτοπον, ὃ ξένη, τὸ νῦν λεγόμενον, ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκαιότατον: tum enucleatius exponit Socrates Platonicus Rep. IV, p. 430. E. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρεῖττω αὐτοῦ, γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρεῖττων καὶ ἥττων δήπου ἂν αὐτοῦ εἴη, καὶ δ' ἥττων κρεῖττων. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἀπασι τούτοις προσαγορεύεται. Τί δ' οὐ; Ἀλλ', ἣν δ' ἐγὼ, φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δεῖν ἐν αὐτῷ τῇ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν

ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρόν, καὶ ἔταν μὲν
 τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ἦ, τοῦτο λέ-
 γειν τὸ κρεῖττω αὐτοῦ (ἐπαινεῖ γοῦν). ὅταν δὲ ὑπὸ
 τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους
 τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ὡς
 ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκό-
 λαστον τὸν οὕτω διακειμένον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη.
 Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πό-
 λιν, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν. κρεῖτ-
 τω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι.
 ἔπερ οὗ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον, κλη-
 τέον καὶ κρεῖττον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ
 ἀληθῇ λέγεις. *Quid itaque? Etiamnum inte-*
grum putaveris locum, quo enuncietur, illud
premere non convenire iis, quos rem quam
verba potius spectare oporteat? Immo dicen-
dum erat, nihil esse, quod sententiam per se
verissimam, ob verborum inconcinnitatem, ubi
e vulgari usu aestimaveris, secum pugnantium
et sibi contraria pronunciantium, eam igitur
sententiam quod debeant idcirco repudiare:
decere sese, ut senes, uni intentos rei esse,
ideoque accipere illam, nec in illa verba aucu-
pari. Quid multa? Lege: Καὶ οὐκ ἂν εἴη γὰρ
πρέπον ἑμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θη-
ρεῦειν — Fic. Nec mihi modo neque vobis
decorum est in hoc verba aucupari,
in quo dicitur — Gorg. p. 489. B. εἰπέ μοι, ὦ
Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει, τηλικούτος ὢν, ὀνό-
ματα θηρεῦων, καὶ εἰάν τις ῥήματι ἀμάρτη,
ἔρμαιον τοῦτο ποιούμενος;

P. 627. E. Τρίτον δέ που δικαστήν πρὸς ἀρετὴν εἶπωμεν, εἴ τις εἴη τοιοῦτος, ὅστις παραλαβὼν συγγένειαν μίαν διαφερομένην μήτε ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, νόμους αὐτοῖς θεῖς, πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναιτο, ὥστε εἶναι φίλους. — Steph. p. μήτε particula volebat μήποτε; nihil enim esse, quod τῷ μήτε apte subiungatur, Nempe nesciebat aut oblitus erat, τῷ μήτε subiungi δέ, ut p. 639. C. ὁ δὲ μὴ θ' ἐωρακῶς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἀρχοντος, αἰεὶ δὲ ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. Nec aliter sibi respondent τε et δέ.

P. 641. B. ἡγενομένοι δὲ τοιοῦτοι τὰ τ' ἄλλα πράττοιν καλῶς, ἔτι δὲ καὶ νικῶεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. Add. p. 649. B. II, p. 664. B. Menon. p. 93. C. Alcib. pr. p. 104. B. Sympos. p. 186. E. Idem reducendum Legg. IV, p. 715. A. ἀρχῶν περιμαχῆτων γενομένων οἱ νικήσαντες τὰ γε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μηδ' ὅτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθεῖσι, μήτε αὐτοῖς μήτε ἐκγόνοις παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν — Ita Steph. de sola coniectura edidit. At recte Ald. Bas. utraque et cod. Leid. τὰ τε πράγμ. cui respondent illa παραφυλάττοντες δὲ κ. τ. λ. Eodem se modo excipiunt καὶ et δέ, ut Eryx. p. 393. E. Οὐκοῦν ἂν οὔτοι ἀριστα πράττοιν, ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλεῖστα κατορθοῖεν. Menex. p. 235. E. ἀλλ' ἤπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθούς ἐποίησε ῥήτορας, ἕνα δὲ

καὶ διαφέροντα — ubi pessime Gottleb. Animadvertent autem lectores, non in omnibus pariter frequens, sed in certis quibusdam locutionibus frequentius esse hoc dicendi genus, v. c. in illo
 τὰ τε ἄλλα, ἔτι δέ, vel ὡσαύτως δέ, μάλιστα δέ
 etc.

P. 628. A. Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων τὸν βίον κοσμοῖ μάλλον ἢ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐκάστοτε, ἢ δὴ καλεῖται στάσις; ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενομένον τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. — Positima verba hanc debent continere sententiam: Quod bellum quivis cupiet in sua civitate *quum maxime ne* existere *quidem*, *sin* autem extiterit, *extinguere* quam citissime. Legendum igitur certissime ὃν μάλιστα μὲν ἅ. ἂν β. μηδὲ γενέσθαι ποτὲ ε. ε. π. γενομένον δέ ὡ. τ. ἀ. VI, p. 758. C. καὶ δὴ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐκάστοτε νεωτερισμῶν ἔνεκα παντοδαπῶν εἰωθότων αἰεὶ γίγνεσθαι· ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίγνωνται, γενομένων δὲ ὅτι τάχιστα αἰσθημένης τῆς πόλεως λαθῇ τὸ γενομένον. Rep. VIII, p. 564. B. τούτω τῶν, ἣν δ' ἐγώ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένῳ, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· ὧ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρὸν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἡττον ἢ σοφὸν μελιταυργὸν πέρεωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγένησθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις ἐκτετμῆσθον. Aristot. Polit. VII, 17. p. 502. ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς

πόλεως ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν —
 μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων, ὅπως μήτε λέγωσι μήτε
 ἀκούωσι μηδὲν τοιοῦτον· εἰάν δέ τις φαίνεται τι λέγων
 ἢ πράττων τῶν ἀπηγορευμένων, τὸν μὲν ἐλεύθερον,
 μήπω δὲ κατακλίσεως ἡξιωμένον ἐν τοῖς συσσιτίοις,
 ἀτιμίαις κολάζειν καὶ πληγαῖς, τὸν δὲ πρεσβύτερον
 τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀτιμίαις ἀνελευθέροις, ἀνδραπο-
 δωδίας χάριν. Qui locus adhuc a nemine intel-
 lectus est. Etenim vulgo ita accipiunt, ut a
 verbis εἰάν δέ τις nova plane periodus incipiat,
 et illa μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων vertant: *Maxi-
 me igitur ab adolescentibus obscœnita-
 tem verborum oportet legislatorem exterminare, ne aliquid dicant vel audiant huiusce-
 modi; ideoque post v. νέων comamata interpun-
 gunt. Sed falsa omnia; vera interpunctio est,
 quam restituimus nos, et verus sensus hic:
 Omnino igitur exterminari ex civitate αἰ-
 σχρολογία debet, et prospici, ut maxime
 quidem nihil omnino eiusmodi inde a
 pueris cives dicant vel audiant: sin au-
 tem quis deprehendatur, qui vetitum quid
 dicat aut faciat, is ut puniatur etc.*

P. 628. D. Οὐτ' ἂν ποτε πολιτικὸς γένοιτο, ὁρ-
 θῶς πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ
 πρῶτον, οὐτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής — Inepte ad-
 verbium ὁρθῶς trahi ad participium ἀποβλέπων,
 viderunt Fic. Cornar. Steph. qui post illud ὁρθῶς
 interpungendum censent. Sed ne hoc quidem
 placet. Leg. πολιτικὸς γένοιτο ὁρθός, ut respon-

deat νομοθέτῃ ἀκριβεῖ. Πολιτικός substantive dicitur. V, p. 742. D. τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Sunt, qui putent ob nexum sententiarum reducendam postliminio esse pristinam lectionem πολεικός, quod confundi cum v. πολιτικός, multis docet Dorvill. ad Chariton. p. 630. Lips. At falluntur. Semper enim coniunguntur πολιτικός et νομοθέτης. Vide quae dixi ad III, p. 688. A. Add. II, p. 657. A. Aristot. Polit. VII, 2, p. 433.

P. 629. A. Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, οὐτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, Φησὶν, οὐτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος (εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα) κ. τ. λ. — Ante omnia in Tyrtaei loco corrigendum οὐδ' εἴ τις πλ. et οὐδ' εἰ πολλ. e lege sermonis. Cf. Tyrt. Fragm. p. 108 II. Πολλὰ ἀγαθὰ et ἅπαντα ἀγαθὰ habent fere proverbialem usum. Eurpolis Marica ap. Schol. Plat. Ruhnk. p. 7.

Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγώ

Ἀτόπως καθίζων, καὶδὲ γιγνώσκειν δοκῶν.

Ubi scribe πολλά γ' ἀγάθ', evincente metro. Usitatissima formula est πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κεκτηῖσθαι. II, p. 653. A. τέλειος δ' οὖν ἔστιν ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθὰ. p. 660. E. οὐτ' ἂν μνησαίμην, Φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὁρθῶς λέγει, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῆτο. p. 661. C. τὸν ζύμπαντα χρόνον αἰθάνατον ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ. Euthyd. p. 280. D. εἴ τις κεκτημένος εἴη

πλοῦτόν τε καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθὰ.
 Idem reponendum Politic. p. 273. B. παρὰ μὲν
 γὰρ τοῦ ξυνθέντος πάντα, καλὰ κέκληται. Recte
 Baſ. utraque κέκτῃται, quod qui damnavit, iſtum
 non refutabimus. Agnoſcunt Fic. *Poſſidet*,
 Plutarch. Opp. philoſ. p. 1015. C. Clem. Alex.
 Stromm. III, p. 186. 31. Procl. in Tim. II, p.
 114. Non male etiam Plutarch. et Clem. πάντα
 τὰ καλὰ.

P. 629. B. Ἰθι νῦν δὴ, ἀνερώμεθα κοινῇ τουτουὶ
 τὸν ποιητὴν οὕτωςί πως — Paſſim νῦν δὴ et δὴ νῦν
 a librariis confundi, notum eſt ex aliis Platonis
 locis, ut Gorg. p. 448. A. Charmid. p. 156. D.
 Alcib. pr. p. 132. C. ubi conferendae codd. le-
 ctiones. Non mirum igitur erit, ſi tale quid
 hic quoque acciderit. Et certe ita eſt: legen-
 dum Ἰθι δὴ νῦν; nusquam enim Ἰθι νῦν δὴ, ubivis
 eſt Ἰθι δὴ νῦν, et ſic etiam in ceteris exhortandi
 formulis. Sophiſt. p. 224. C. Ἰθι δὴ νῦν, συναγά-
 γωμεν αὐτό. Apol. p. 24. D. Ἰθι δὴ νῦν, εἰπέ τού-
 τοις. Alcib. pr. p. 114. D. Ἰθι δὴ νῦν, ἐπειδὴ τοῦ
 αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς τε καὶ ἓνα πείθειν, ἐν ἑμοὶ
 ἐμμελέτητον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδείξαι — Legg. III,
 p. 693. D. Ἀκοῦσον δὴ νῦν. Homer. Od. B, 25.
 161. 229. etc. κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι
 κεν εἴπω. Eurip. Hecub. 814. ἄκουε δὴ νῦν, τὸν
 θανόντα τόνδ' ὀρέῃς. Phoen. 918. ἄκουε δὴ νῦν θε-
 σφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibid. 1436. Ἀκουε δὴ νῦν καὶ
 τὰ πρὸς τούτοις κακά. Ariſtoph. Nub. 496. εἰπέ
 δὴ νῦν μοι τοδί. Ibid. 745. εἰπέ δὴ νῦν μοι — Thes.

morph. 795. Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακὸν ἐσμεν, Τί γὰρ μεῖθ' ἡμᾶς;

P. 629. D. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπήνεσας, τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν; ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. — Voculas τοὺς μὲν, quae absunt ab omnibus libris, Steph. male addidit de suo. Ellipsin satis usitatam illustrat Heusd. Spec. crit. in Plat. p. 76. Interpolationem arguit etiam illud οὕτως ante τοὺς positum: pro quo Stephano certe οὕτω scribendum erat. V. Hesych. Etym. M. Thom. M. p. 664. quamquam ap. Plat. in hoc saepius est peccatum. Iungenda verba sunt πρὸς πότερον τὸν πόλεμον, *ad quodnam bellum respiciens*. Ita enim dicitur πότερος et ὀπότερος ὁ V. Rep. IX, p. 585. B. Cratyl. p. 433. E. Hipparch. p. 227. C. Menon. p. 87. B. de Iust. p. 375. A. Sensus interrogationis est: *Quosnam tu viros ita laudasti et quosnam vituperasti, in quonam belli genere?* Ad quam interrogationem duplici modo poterat responderi, aut eos, *qui in bello cum exteris nationibus dimicarunt*, aut id bellum, *quod adversus externos geritur*. At nunc respondetur neutrum horum, sed aliquid aliud: ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. Hoc manifeste est corruptum. Reponendum igitur aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πολεμοῦντας: aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πόλεμον; ut paullo ante: τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, εἴμαι, γένος ἅπαντες, ᾧ

πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφε-
ρόμενοι. *Posterius verum est. Etenim ab illo*
πρὸς τὸν librarii oculi aberrabant ad seq. πρὸς
τούς: unde illud excidit.

P. 629. E. Οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα εἵπομεν ἂν
ἡμεῖς, ὅτι σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, ὦ Τύρταιε,
μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὁθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνόμε-
νον πόλεμον ἐπιφανεῖς. — *Non dicitur, opinor,*
ἐπιφανῆς πρὸς πόλεμον, sed ἐπιφανῆς γιγνόμενος
πρὸς πόλεμον. Ita fere p. 630: A. ἡμεῖς δέ γε,
ἀγάθων ὄντων τούτων, ἔτι φάμεν ἀμείνους εἶναι καὶ
πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους
διαφανῶς. Itaque lego: πρὸς τὸν ὁθνεῖόν τε καὶ
ἔξωθεν γιγνομένους πόλεμον ἐπιφανεῖς. De qua
emendatione dubitare non sinit Euseb. Praep.
ev. XII, p. 574. legens πόλεμον γενομένους. Πό-
λεμος ὁ ἔξωθεν saepe dicitur, omisso participio
γιγνόμενος. P. 628. A. πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν
ἔξωθεν βλέπων. B. τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις. D. πρὸς
τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον.
VIII, p. 829. A. γενομένη μὲν ἀγαθῇ, βίος εἰρηνικός·
πολεμικός δὲ ἔξωθέν τε καὶ ἔνδοθεν, ἂν ἢ κακῇ. Rep.
III, p. 414. B. τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐν-
τὸς φίλων. p. 417. B. πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δε-
διότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. IV, p. 442.
B. καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτῳ ἂν κάλλιστα
φυλάττει.

P. 630. A. Τοῦτον δὴ φάμεν ἐν πολέμῳ χαλε-
πωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπλου γίνεσθαι, σχε-
δὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρό-

νησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας. — Ex proxime sequentibus verbis, πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγίης ἐν στάσεσιν οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, ἄνευ συμπαίσης ἀρετῆς, apparet fidum hominem secundum Platonem universam virtutem tenere, quum is, qui in bello adversus externos fortis est, unam habeat fortitudinem. Platonis igitur haec sententia est, *eum, quem Tyrtaeus fidum appellat, tantum forti praestare, quantum fortitudinem excellit universa virtus, h. e. iustitia et temperantia et prudentia coniuncta fortitudini*. Iam nostro loco dicit, tantum praestare πιστὸν ἀνδρείῳ, quantum δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ Φρόνησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας (ita enim scribendum ubivis substantivum). Posterius nonnulli ita intelligunt, ut sit: *Tanto meliorem esse fidum forti, quanto iustitia et temperantia et prudentia comparatae cum fortitudine*. At comparare cum re Graece non est εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν; nec ille sensus scriptoris menti convenit. Δικαιοσύνη καὶ σωφρ. κ. Φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας nihil aliud est quam *iustitia, temperantia, prudentia cum fortitudine coniunctae*. Sed haec nulum omnino sensum habent. Ut igitur ea, quam Platonis unice dixi esse, sententia evadat, scribendum erit, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικ. κ. σωφρ. κ. Φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς μόνης ἀνδρείας. Ultima tria verba vides qui exciderint; verumtamen et Eic. habuit, expo-

nens: *Hunc itaque dicimus in gravissimo bello tanto illo esse meliorem, quanto sola fortitudine melior est iustitia, temperantia, sapientia, fortitudini coniuncta, et agnoscit ex parte quidem Euseb. l. c. legens μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς ἀνδρείας, plane autem ut emendavimus, Proclus in Polit. p. 402. Eusebii lectio non satisfacit, quamquam et nudum αὐτὸς passim est solus: v. Zeun. ad Xenoph. C. D. VIII, 4, 2. Longe praestat alterum αὐτῆς μόνης αἰ. Quid sit αὐτὸς μόνος, docebit Heindorf. ad Charmid. p. 64. ne plures nominem. Procl. habet etiam ἀμείνω et ἐλθοῦσαι etc.*

P. 630. C. Ἔστι δὲ, ὡς φησι Θεόγνης, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς· ἥν δικαιοσύνην ἂν τις τελέαν ὀνομάσειεν. — Non assentior viro praestantissimo coniicienti πιστότης τις. Universam virtutem Plato non πιστότητά τινα, sed πιστότητα appellat generatim dictam. Ita et veteres accepere. Clem. Alex. Stromm. II, p. 159. 17. εἰ δὲ ταῦτα ὀρθῶς λέγεται, πᾶς νομοθέτης, οὐ καὶ σμικρὸν ὄφελος, παρὰ τὴν μεγίστην ἀρετὴν ἀποβλέπων μάλιστα σταθήσεται (l. θήσεται) τοὺς νόμους. αὕτη δὲ ἐστὶ πιστάτης. Quod correxi θήσεται non θήσει, etiam medium de legislatore est. Plat. Legg. I, p. 630. D. III, p. 695. C. p. 702. C. IV, p. 714. C. Epist. VII, p. 336. E. Aristot. Polit. III, 8. p. 188. VII, 10. p. 462. Nicol. Dam. p. 20. ed. Crag. Cf. Kuster. de V. M. p. 131. ed. Woll. Sed ut revertar ad rem, cf. Appu-

lei. de habit. doct. Plat. II, p. 15. Elm. *Hanc ille heros iustitiam modo nominat, nunc universae virtutis nuncupatione complectitur, et vere fidelitatis vocabulo nuncupat.* Procl. in Polit. p. 402. τῆς ὅλης ἀρετῆς, ἣν δὴ πιστότητα κέκληκεν, ἡγεμόνα καὶ σύμβουλον. Et, ὁ μὲν γὰρ τὴν πιστότητα τὴν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἀπασαν (l. ἀπασῶν) συμπεπληρωμένην ἀποδέχεται. Theol. Plat. I, 26. p. 62. εἰ δὲ βούλει, καὶ πρὸ τούτων ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὴν συναγωγὸν τῶν διαφερομένων ἀρετὴν καὶ τῶν μεγίστων πόλεων ἀναιρετικὴν, λέγω δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι στάσεων, πιστότητα προσείρηκεν.

P. 631. B. Διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ ἐστὶ· τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα. — *Illud διπλᾶ vix fuerit Platonici sermonis.* Leg. διττὰ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 589. Theodoret. Gr. Aff. Cnr. VI, p. 859. Plato Legg. V, p. 726. A. τὰ δ' αὐτοῦ διττὰ ἐστὶ παντάπασιν· τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δ' ἥττω καὶ χείρω δοῦλα. Rep. IV, p. 439. D. οὐ δὴ ἀλόγως, ἣν δ' ἐγώ, ἀξιόσομεν αὐτὰ διττὰ τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι· τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόνται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν. — Sophist. p. 222. D. τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη. — Ποῖα; — Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον. p. 266. D. οὐκοῦν καὶ τὰλλα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτὸ, Φαμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδῶλον εἰδωλοποιική. Et ubi vis.

P. 631. C. Τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος, οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὅξυ βλέπων, ἂν περ ἅμ' ἔπηται φρονήσει ὁ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθόν, ἢ φρόνησις· δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν, σώφρων ψυχῆς ἔξις. — De Pluti caecitate nota res ex Aristophane. Cf. Theophrast. ap. Schol. Plat. Ruhnk. p. 222. Huc respicitur Rep. VIII, p. 554. B. Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ χρεῖματα γοῦν μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. οὐ γὰρ, εἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδεία ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ βίου ἐστήσατο: ubi bene Schol. τὸν Πλοῦτον, εἶμαι, φησὶν. Levius etiam tangitur Epist. VII, p. 335. B. Cf. etiam Euripides Phaëthonte ap. Stob. Eccl. eth. XCI, p. 507.

Δεινὸν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
 Σκαιεῖσιν εἶναι· τί ποτε τοῦτου ταῖτιον;
 Ἄρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνεραφεῖ,
 Τυφλαὶς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὰς τύχας;

Ita enim polirema lego cum Heathio. Vulgo praeterea αἷτιον. Menander Ἐαυτοπειθοῦντι ib. p. 508. τυφλὸν ὁ Πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει. Ita Stob. aliter edidit Clericus. Theocrit. X, 19. τυφλὸς δ' αὖτε αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὡς φρενίστας ἔχει. Ubi tamen lectionem editionis principis τυφλὸν praetulerim, ex qua ut reconditiori, facile nasci poterat vulgatus τυφλαίς: non invicem. Idem suadet Menandreus locus. Sed ante utrumque Antiphanes Comic. ap. Clem. Alex. Stromm. IV, p. 207. et plenius ap. Stob. ib. dixit:

Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακός,
 τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

Qui locus indubie est ex Timoclis, qua ex fabula alium de divitiis locum servavit Stob. ib. LXXXIX, p. 502. Desinam in Euphorione ap. Clem. l. c. qui de Pluti matre dicit:

Καὶ οἱ γαίνατο ποῦρον, δὲ οὐκ ἡλέκτορα εἶδεν.

Deinde pro accusativo ἀγαθὸν legendum ἀγαθῶν e Leid. cod. Euseb. Theodoret. Fic. *divinorum bonorum*. V. Heindorf. ad Gorg. p. 117. Ita Legg. V, p. 731. D. πάντων δὲ μέγιστον κακόν, emendaveram iam dudum κακῶν, quum hoc in Leid. reperirem esse. Idem cod. et Theodoret. δεύτερον δὲ μετὰ νοῦ. Male. V, p. 726. A. οὕτω δὲ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ Θεοῦς ὄντας δασπότας καὶ τοὺς τούτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν, ὁρθῶς παρακελεύομαι. p. 727. B. δεῖ δὲ, ὥς Φαμεν, μετὰ γε Θεοῦς δευτέραν (τὴν ψυχὴν τιμᾶν). Idem reponendum Tim. p. 31. A. ubi nunc legitur: τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἂν ποτ' εἴη. Ita quidem etiam Proclus: sed, etsi non ignoro, quid pro vulgata dici possit, magis tamen placet lectio codicis inserti commentario Procli, μεθ' ἑταρον: quem codicem diversum esse ab ipsius Procli libro, per totum opus animadverti.

P. 631. D. Περὶ τὰ γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνουμένους. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ταῖς τῶν παίδων γενήσεσι καὶ τροφαῖς, ὅσοι τε ἄρρενες καὶ ὅσαι θήλειαι, νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων, μέχρι

γῆρας τιμῶντᾶ ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ — Locus ut nunc legitur, sane difficillimus videtur et corruptissimus. Sed audaculus est Vigerus ad Euseb. l. c. transpositis verbis corrigens: Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ γάμους α. ἐ. ἐν ταῖς — Modo enim ante praepositionem περὶ maiorem, et post ἐπικονουμένων minimam interpunctionem posueris, locumque recte fueris interpretatus, nihil in eo amplius desiderabis praeter elegantiam, quam tamen etiam in aliis Legum locis frustra quaesivi. Ad illud περὶ τε γ. α. ἐ. construenda sunt verba ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ sc. τὸν νομοθέτην. Cod. Leid. μετὰ τε ταῦτα, quo non opus: idem tamen recte post γῆρας, non post ἰόντων interpunctum habet, quod facile erat coniectura assequi. Verto: *Et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et iuvenum et seniorum etc.* Similiter distinctione mutata sanandus locus p. 632. E. ὕστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης· καὶ ἄγε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκεῖσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Dele interpunctionem post ὕστερον δὲ et ἀπάσης. Sensus est; *Post universam autem virtutem etiam ea, de quibus modo disseruimus, eo ostendemus respicere.* Significat nuptias, liberorum educationem et cetera inde a p. 631. D. enumerata, quae, ut Plato pollicetur h. l., post absolutam libro V. universam virtutem, in altera parte operis singillatim tractantur.

P. 633. A. ΚΑ. Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶ-
 τον κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν.
 ΑΘ. Πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν. κοινὸς
 γὰρ ὁ λόγος. — Quum dicit, πειρῶ κρίνειν τὸν
 τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε, se ipsum Clinias signi-
 ficat δεικτικῶς, noto imprimis ex Tragicis Grae-
 cis usu utriusque linguae. Sed Atticus respon-
 det: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτόν, h. e.
etiam te et me taxare conabor: quod in-
 dicat illum σέ diversum esse ab Iovis laudato-
 re. Nam si, ut in vulgata est, Clinias dixisset,
Me Iovis laudatorem nunc percense, Atti-
 cus tantum respondere poterat: πειράσομαι σέ
 τε καὶ ἑμαυτόν, h. e. *et te et me percensebo*.
 Nunc autem hic respondet: πειράσομαι καὶ σέ
 τε καὶ ἑμαυτόν, *etiam te et me percense-*
bo; itaque illa, Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον
 κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν, omnino
 non a Clinia proferuntur. Hoc uno ictu, sub-
 tili quidem, verumtamen gravissimo apud in-
 telligentes iudices, prostrata iacet vulgata lectio:
 delevi igitur cetera argumenta, quibus idem
 possis efficere. Sed cuiusnam tandem, inquis,
 sunt illa? Megilli spondeo esse; Megillus ait:
Recte dicis, conareque primum huncce Io-
vis laudatorum, Cretensem Cliniam excute-
re. Cui reponit Atticus: *Recte quidem: sed*
etiam te et me conabor. Communis enim
 sermo est. Labens autem lectio ista, quam re-
 futavimus, alias quoque, ut solet fieri, secum

rapit praecipiti ruina. Etenim etiam insequens proxime vocula *Ναί*, quae nunc est Cliniae, Megillo tribuenda est, propterea quod per universum opus de Legibus haec est a Platone regula observata, numquam ut Cliniae et Megilli personae varientur, nisi addita aliqua mutati collocutoris nota. Nihil elate dixi, nihil inconsiderate: bene perspectam habeo rem. Iam deinceps idem Megillus usque ad p. 633. D. cum Attico colloquitur excluso Clinia. Nam, ne quid omittam, etiam illa p. 633. C. Εἴ γε, ὦ Λακεδαιμόνιε, ξένη λέγεις etc. non Cliniae sunt, ut vulgo putatur, sed Atheniensis hospitis, cui et genuinus Ficinus, et qui eum haud viderat, Frantogallicus intp. tribuunt. Apertior est res, quam ut plura dicam. Passim vero ineptissime peccatur in orationis distributione inter colloquentes, praesertim his in libris. Alia notavi alibi: nunc unum exemplum addam. X, p. 896. E. legitur: 'ΑΘ. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ᾧ πᾶσι τοῖς πάντῃ κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; ΚΛ. Τί μήν; 'ΑΘ. Μίαν ἢ πλείους; Iam infert *Megillus*: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν (ita leg.) ἀποκρinoῦμαι. Sed, obsecro, ecqui Megillo hic est locus? Quinam indoctus Lacedaemonius tam doctam responsionem ita temere potest edere? quinam sibi tantum arrogare, ut sapientissimo Attico et eruditiori saltem Cliniae dicat: ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρinoῦμαι? Nulla praeterea interiore nota

haec significantur esse Megilli: immo siquidem alterutrius forent, siue Cliniae siue Megilli, assignanda potius Cretensi putarem, qui et in praegressis et in sequentibus proxime loquitur. At neutrius sunt illorum, sed ipsius Athenienſis hospitis. Qui postquam quaesierat ex collocutoribus, utrum censerent esse *μίαν ἢ πλείους*; quia difficiliorem quaestionem arbitrabatur esse, quam ut respondere ad eam possent, ipse sibi respondit, dicens: *Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρinoῦμαι. δυοῖν μὲν γέ που ἔλαττον μηδὲν τιθῶμεν, τῆς τε εὐεργέτιδος καὶ τῆς τάναντία δυναμένης ἐξεργάζεσθαι.* Nunc demum Clinias orationem suscipit: *Σφόδρα, inquit, ὀρθῶς εἴρηκας.*

P. 633. B. Ἔτι τοίνυν καὶ τὸ τέταρτον ἐγωγε πειρώμην ἀν λέγειν, τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγυδόνων, πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον, ἐν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις, καὶ ἐν ἀρπαγαῖς τισὶ κ. τ. λ. — Moeris: *Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'.* Hinc Pierſonus p. 407. ap. Plat. corrigit *ταῖς χερσιμαχίαις*: sed verum indubie Abreschius vidit ap. Moer. reponens *χερσὶ μάχαις*. Etenim Graecum non est ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσιμαχίαις; quod vero alterum ταῖς Pierſonus delet, nimia est audacia. Vulgatam tuetur et Schol. et usus sermonis, ex quo dicitur ἢ ταῖς χερσὶ μάχη, ut μάχεσθαι ταῖς χερσὶ, quod genus dicendi praeter alios illustravit Heindorf. ad Gorg. p. 229. Ita statim post: καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἐαυτῶν διακονήσεις; quae brevior

locutio egregie convenit Laconico. Sed ut h. l. male cesserit Platonis ex Grammatico emendatio, tamen ea requiritur passim; cuius rei duo eximia posui exempla. Legg. VII, p. 811. C. dicitur: Νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους οὓς ἐξ ἑω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὥς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν· ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσῃ τινὶ προσομοίως εἰρησθαι. In quo primum notanda anacoluthia ἀποβλέψας, ἔδοξαν δ' οὖν μοι — Cf. II, p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον οὗ περὶ διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι καὶ θαυμαστὸν κτῆμα παραπείσειν τοῖς Ἑλλησιν — Apol. p. 21. C. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σφόδρως ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὐ. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 18. βουλόμενος δὲ κατὰ σκοπὸν τινα πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅτι πράττοι ὁ Ἀσσύριος, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπης ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. Sed ut veniam ad rem, pro illo δεῦρο δὴ scribendum δεῦρ' αἰεῖ. Suidas: δεῦρ' αἰεῖ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ· Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἑω μέχρι δεῦρο αἰεῖ διεληλύθαμεν. Politic. p. 292. C. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' αἰεῖ προεληλύθαμεν. Theaetet. p. 143. A. ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι αἰεῖ μέλλων κελεύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτριφα δεῦρο. Eurip. Med. 670. ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεῖ τείνεις βίον. Cf. Intt. Harpocr. v. αἰεῖ, Valck. ad Phoen. p. 413. Alter Locus est Legg. V, p.

734. E. καθάπερ οὖν δὴ τινὰ ξυμφυὴν ἢ καὶ πλέγμα ἄλλ' ὀτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἰόντ' ἐστὶ τὴν τε ξυμφυὴν καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Quod ξυμφυὴν in ξυνυφὴν mutaveram, posthac cod. Leid. firmavit. Idem pro altero ξυνυφὴν habet ἐφυφὴν. Vere. Ecce Pollux VII, 30. Πλάτων δὲ ἐφυφὴν καλεῖ τὴν κρόκην. Manus manum lavat: Pollux et ad firmandam veram lectionem huius loci adhiberi potest, et ex hoc ipso loco invicem lucem accipit; etenim cognita huius vera scriptura non refutanda amplius sunt, quae Iungermannus in Polluce novavit.

P. 633. E. Νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λυπῶν ἥττω, κακόν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον; — Non illud Noster quaerit, uter malus sit, qui voluptatibus an qui doloribus succumbat: utrumque enim pro malo habet: sed illud, uter sit deterior. Legendum igitur κακίον — Ecce — Fic. *Utrum igitur eum, qui dolore frangitur, an eum, qui voluptate superatur, deteriorem vocare oportet?* Simili, non eodem modo corrigo Rep. VI, p. 491. D. ἔχει δὲ, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀκλοτριωτέρα οὖσαν τροφῇ κακίον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Leg. κακίον. Omnino mutato, ut hic feci, accentu, quantae interdum tenebrae dispelluntur! Ita vexatissimus locus Legg. IV, p. 709. D. Οὐκοῦν ὁ γε πρὸς ἕκαστόν τι τῶν εἰρημένων ἔχων τὴν τέχνην, καὶ εὖξασθαι πού δύναίτο ὁρῶς τι παρὸν αὐτῷ διὰ τύχης, τῆς τέχνης αὐτὸν μόνον ἐπιδέοι; hic igitur lo-

cus emendabitur scribendo: δύναιτο ὁρθῶς, τί παρὸν — hoc sensu: *Nonne igitur qui in singulis, quas dixi, rebus artem habeat, etiam rite ea precari et petere a diis poterit, quae, modo contigerint fortuna, indigent sola arte, ut ad bonum eventum adducantur?* Eodem modo corrigendus locus vulgo ab intpp. non intellectus X, p. 894. A. γίνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ' ἂν τι πάθος ᾗ· δῆλον ὡς ὁπότεν ἀρχὴ λαβούσῃ αὐξήν, εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν. Scribe: ἡνίκ' ἂν τί πάθος ᾗ; δῆλον —

P. 634. D. Εἰ μὲν τοίνυν ὁρθῶς ἢ μὴ τις ἐπιτιμᾷ, τῇ τε Λακωνικῇ καὶ τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ὁ λόγος ἂν ἕτερος εἴη — Delendus articulus ὁ, omitte etiam Eusebio Praep. ev. XII, p. 573. Plane geminum Aristot. Polit. III, 2, p. 145. εἰ δὲ δίκαιον διαλύειν ἢ μὴ διαλύειν, ὅταν εἰς ἑτέραν μεταβάλλῃ πολιτείαν ἢ πόλιν, λόγος ἕτερος. Mox E. scribendum κεῖται p. κεῖνται ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. I, p. 711. et ὑμῖν ex Theodoret. et cod. Leid. pro ἡμῖν.

P. 635. E. Δοκεῖ μὲν ἡμῖν γέ πως, λεγομένου τοῦ λόγου· περὶ δὲ τηλικούτων εὐθὺς πεπιστευκέναι ῥαδίως, μὴ νέων τε εἴη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. — Pro soloëco εἴη leg. ᾗ. Cf. Hoogen. D. P. p. 487. ed. Deslav. Contraria ratione sanandus Alcib. pr. p. 111. E. Τί δ'; εἰ βουλευθῆμεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποι εἰσιν, ἀλλ' ὅποιοι ὑγιανοὶ ἢ νοσώδεις, ἄρα ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν ᾗσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; Non Grae-

cum est ἂν ἦσαν praegresso εἰ βουλευθείημεν. Leg. ἂν ἡμῖν εἴησαν. Haec forma passim in Atticis scriptoribus oblitterata est, ut ap. Xenoph. Mem. I, 4, 2. ubi v. Ruhnck. et ap. Lysiam c. Philocr. T. V, p. 834. ubi nunc recte legitur. Est etiam in Platoniciis ut Epinom. p. 975. A. Eryx. p. 392. C. p. 393. C. p. 394. D. et ap. Aristot. passim.

P. 636. B. Ἐπεὶ καὶ τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά. δηλοῦσι δὲ Μιλησίων καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουρίων παῖδες. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θηρίων διεφθαρκέναι. Καὶ τούτων τὰς ὑμετέρας πόλεις πρώτας ἂν τις αἰτιῶτο, καὶ εἶσαι τῶν ἄλλων μάλιστα ἄπτονται τῶν γυμνασίων. — Convictus et gymnasia in seditionibus sunt perniciosi, quod inter illos facile coniuratio fit, haec corpora animosque ita roborant, ut nisi externa incidant bella, civitatem ipsam adoriantur. Apud Milesios gravis seditio orta Ol. XCIII, 4. Cf. Diod. Sic. XIII, 104. T. I, p. 626. Boeoti pluribus illa aetate turbis vexati sunt. Postremo apud Thurios, qui notati sunt mali causa regiminis (v. Bentr. Resp. ad. Boyl. p. 191. ed. Lennep.), magnus tumultus fuit Ol. LXXXIII, 3. (Diod. Sic. XII, 11. T. I, p. 485.) apud quos nimia exercitatione iuvenes ad pugnam facti erant iusto proniores (Aristot. Polit. V, 7. p. 331.). Mox cod. Leid. a quo nihil differt li-

ber Stephani, quicum adeo in iis convenit, quae soli scribae tribueris, ille igitur legit παλαιῶν νόμων. Non placet. Correxerim: πάλαι ὃν νόμιμον. Iam illud καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς aperte in mendo iacet. Κατὰ φύσιν indubie pertinet ad ἡδονὰς, ut C. ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδοσθαι δοκεῖ. Itaque scribo: καὶ τὰς κατὰ φύσιν περὶ τ. ἀ. ἡ. Vett. edd. τὰς περὶ τὰ ἀφροδ. καὶ ἡδ. Male. Statim C. est: ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. Rep. III, p. 389. E. ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδαῖς ἡδονῶν. p. 403. A. μείζω δέ τινε καὶ ὀξύτεραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Quod correxi, Fic. nisi in libris habuit, at transtulit certe. *Atqui, inquit, studia haec prisca ex lege vobis consueta sunt, videnturque naturales venereorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse.* Dictum de bestiis refert hyperbolen: similia sunt Rep. VIII, p. 562. E. p. 563. C. coll. Legg. XII, p. 942. D. E gymnasiis autem puerilem amorem promanasse, haud raro significant veteres, ut Aristoph. Nub. 973. Cic. Tusc. IV, 33. Fragm. Legg. ap. Lactant. Instit. I, 20. Athen. XIII, p. 602. D. Xenoph. Ephes. III, 2, p. 53. Locell. quamobrem et Cretenfes ac Lacedaemonii eum primum dicuntur exercuisse. Mox quod ait de Ganymede, eam fabulam inde a Pindaro ita exponunt, quasi prius Iupiter amator fuisset. V., Pindar. Olymp. I, 69. ff. coll. praegressis; Aeschyl. ap. Athen.

XIII, p. 602. E. Eurip. Orest. 1392. Cyclop. 575
 II. Plat. Phaedr. p. 255. C. Xenoph. Sympoſ.
 VIII, 30. Cic. Tuſc. IV, 33. Lucian. dial. Iov.
 et Ganym. IV. Iov. et Iunon. V. Athen. XIII, p.
 601. F. Clem. Alex. Protr. p. 9, 49. p. 14, 42.
 Iuſtin. M. Apol. p. Chriſt. p. 50. D. Pariſ. Theo-
 doret. Gr. Aff. Cur. III, p. 767. p. 788. et all.

P. 636. D. Δύο γὰρ αὐται πηγαὶ μεθεῖνται Φύ-
 σει ῥεῖν· ὧν ὁ μὲν ἀρυττόμενος ὄθεν τε δεῖ καὶ ὅποτε
 καὶ ὁπόσον, εὐδαιμονεῖ — Scribendum ἀρυτόμενος,
 ut habet Suid. v. Ἀρύτεσθαι et Simplic. in Ari-
 ſtot. Phyſicc. VII, fol. 149. b. haec recitantes. Cf.
 Porſon. ad Eurip. Phoen. 463. Ita ſcrib. et Ion.
 p. 534. A. nam Phaedr. p. 253. A. recte eſt ἀρύ-
 τωσιν. Conferendus praeterea Phileb. p. 62. D.
 Μεθίω δὴ τὰς ξυμπάſας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ
 μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχὴν. ΠΡΩ. Πά-
 νυ μὲν οὖν· μεθεῖνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν
 ἡδονῶν πηγὴν ἰτὶς. Qui locus ita legendus: Με-
 θίω δὴ — ὑποδοχὴν; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Με-
 θεῖνται. καὶ πάλιν — Cf. ib. E.

P. 637. C. Ἀπασὶ δὴ τοῖς τοιούτοις καὶ ἐν Τά-
 ραντι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ὑμῖν δὲ μία ἀπόκρισις
 ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς. —
 Ne quem offendat dictio ἀπολύεσθαι τινι, confi-
 deret Criton. p. 43. C. καὶ ἄλλοι, ὧ Σώκρατες,
 τηλικούτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἀλίσκονται. ἀλλ'
 οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγα-
 νακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Hic eſt ἐπιλύεσθαι τινι,
 ut ibi ἀπολύεσθαι τινί. Ἐπιλύεσθαι τὸ μὴ οὐχὶ

ἀγανακτεῖν est *impedire quominus graviter fecerant*. Legg. VII, p. 805. C. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀρρένων γένει, i. e. *non cessabit quominus dicat*. Eodem redeunt disputata acutissime ab Hermano ad Viger. I. Gr. p. 772: Male igitur Steph. locum Critonis tentavit: quamquam etiam deterior alii interpretati sunt.

P. 637. D. Μέθης δὲ αὐτῆς πέρι, πότερον ὥσπερ Σκύθαι χρωῖνται καὶ Πέρσαι, χρηστέον, καὶ ἔτι Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἰβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη, ἢ καθ' ἅπερ ὑμεῖς. — De Carthaginienſibus v. II, p. 674. A. de Lacedaemoniis Meurs. Misc. Lac. I, 14. de reliquis Athen. IV, 34 ff. Add. de Scythis Max. Tyr. XXVII, p. 327. de Thracibus Xenoph. Anab. VII, 3, 16. Suid. v. κατασκεδάζειν, coll. Torrent. ad Hor. Carm. I, 27, 2. Spanhem. ad Iulian. p. 124 ff. Prave scriptum locum exhibet Athen. X, p. 432. A. Legetur autem posthac: πολεμικὰ ξύμπαντα ὄντα τ. γ. ut est in cod. Leid. et Fic. *Quae omnes gentes bellicosissimae sunt*. Accedit, qui Nostrum compilavit, Clem. Alex. Paedag. II, p. 68. 32. Μέθη δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρωῖνται, Κελτοὶ τε καὶ Ἰβηρες καὶ Θρᾷκες, πόλεμικὰ ξύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη· καὶ καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασιν. Ita praeter alios multos locos, quos passim notabo,

etiām Legg. I, p. 633. D. expressit Clemens Stromm. II, p. 175. 24.

P. 638. A. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι μαχόμενοι καὶ καταδουλοῦνται. Συρακούσιοι μὲν Λοκρούς, οἳ δὴ δοκοῦσιν εὐνομώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον γεγονέναι. Κείνους δὲ Ἀθηναῖοι — . De Locris v. Bentr. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Cod. Leid. λείους. Steph.: Γε. Χίρους δέ, quod nonnullos libros dare ait Dorvill. ad Charit. p. 622. Vulgata tamen etiam Dorvillio probatur: at verum is non vidit. Et enim dicendum erat, idcirco retinendos Ceos esse, quod Chiorum civitas perditissima, Ceorum clara ob morum probitatem, severitatem institutorum, reipublicae administrationem esset. V. Heraclid. Politt. p. 10 ff. Hal. Athen. XIII, p. 610. D. Er. Vindingii Collectanea Theol. A. Gr. T. XI, p. 492. F ff. Iam melius intelligēs Protag. p. 341. E. Ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Περὶ δίκης, καὶ σὺδαμῶς Κεῖον.

P. 638. D. Περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτὸ, οἳ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλιστα αἰτόπως. μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι· καὶ οἳ μὲν ὅτι πολλοὺς παρεχόμεθα, ἀξιοῦμέν τι λέγειν καίριον, οἳ δὲ ὅτι τοὺς μὴ χρώμενους αὐτῷ ὀρῶμεν νικῶντας μαχομένους. — Ebrietatem damnavit Megillus, Atticus non improbavit: ille criminis, hic laudationis produxit auctores. Quinam igitur dici poterat: Μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι

ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι, praesertim quum modo dictum esset: περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτὸ, οἱ δ' ἐπαινεῖν? Vel furca expellendum istud ἐπαινοῦμεν, quod mali est glossatoris. Plato ita locutus est: περὶ μ. γ. α. τ. μ. εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτὸ, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως· μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἑκάτεροι· Ἰσ. ἐπαινεῖν τε καὶ ψέγειν, notissima ellipsi. Quod delevi, etiam Fic. omisit habens: *Qui quum primum ebrietatis facta mentio est, statim alii vituperamus, alii vero laudamus: et valde quidem id absurde. Testibus enim laudatoribusque utentes id facimus. Et alii quia plures habemus, aliquid fide dignum asserere putamus etc.* Certe ita transferendum erat, si aberat ἐπαινοῦμεν. Eundem non καίριον, ut vulgata, sed κύριον, ut cod. Leid., apparet legisse. Vere; omne enim genus loquendi iudiciale est, ut ostendunt μάρτυρες: verum in iudicio quod multi testes enunciant, id est κύριον, non καίριον, et reconditius hoc significatu κύριον passim notiori καίριον coactum est loco cedere, v. c. ap. Pindar. Olymp. VI, 52. Ad locutionem cf. Aristot. Polit. III, 6, p. 166. οἱ μὲν γὰρ, αἶν κατὰ τι ἄνισοι ὥσιν, οἷον χρήμασιν, ὅλως οἷονται ἄνισοι εἶναι· οἱ δ' αἶν κατὰ τι ἴσοι, οἷον ἐλευθερίᾳ, ὅλως ἴσοι. τὸ δὲ κυριώτατον οὐ λέγουσιν. Ad sententiam illustrandam facit Gorg. p. 471. E. ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥς περ

οἱ ἐν τοῖς δικαστήρεσις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὴ τῶν λόγων ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τάναντία λέγων ἓνα τινα παρέχεται ἢ μηδέν. οὗτος δὲ ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

P. 639. A. Φέρε, εἴ τις αἰγῶν τροφὴν καὶ τὸ ζῶον αὐτό; κτῆμα ὡς ἐστὶ καλὸν ἐπαινοῖ, ἄλλος δὲ τις ἐωρεκῶς αἰγας χωρὶς νεμαμένας αἰπόλου ἐν ἐργασίμοις χωρίαις, δρώσας κακῶς διαψέγοι, καὶ πᾶν θρέμμα ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὕτω μέμφοιτο, τὸν τοῦ τοιούτου ψόγων ἡγώμεθα ὑγιὲς ἂν ποτε ψέξαι καὶ ὀτιοῦν; — Praecedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur coniunctivus cum vocula ἂν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῷ ἂν iunctus. Correxī igitur ἡγούμεθα, firmante posthac Eusebio Praep. ev. XII, p. 609. "Ἀν pertinet ad infinitivum ψέξαι, de quo v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. et alios. Etiam C. displicet οἰώμεθ' ἂν: vera indubie lectio οἰόμεθα δὴ, quam servavit cod. Leid. et Euseb. l. c. Legg. II, p. 658. B. est: τί ποτ' ἂν ἡγώμεθα ἐκ ταύτης τῆς προερέξεως συμβαίνειν; Praecesserat: εἴ ποτέ τις οὕτως ἀπλῶς αἰγῶνα θείη ὄντιναῦν. Legendum igitur ἡγούμεθα, ex cod. Leid. Etiam Fic. *putamus*.

P. 641. C. Καὶ παιδεία μὲν οὐδεπώποτε γέγονε Καδμεία, νῦναι δὲ ἀνθρώποις πολλὰ δὴ τοιαῦτα γεγονόασί τε καὶ ἔσονται. — Νίκη Καδμεία est victoria male cedens victoribus ipsis. Videantur

Zenobius, Suidas, Michael Apostolius, Erasmus. Perplacuit ea recentioribus, ut Aristidi T. I, p. 29. καὶ τὴν αἰληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἐκάστῳ διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας κεχωρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικήν. Posterius est ex Phaedr. p. 256. B. Habent et Procopius Bell. Goth. I, p. 323. D. et Theophylactus Hist. p. 11. D.

P. 642. A. Τὸ δὲ, ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὀρθότητός ποτε σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. — , Vereor, ne quem offendat illud σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν omisso τι. Sed ita Noster solet. Gorg. p. 485. E. ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγγασθαι: ubi nollem ab Heusde addi μηδέν.

P. 642. E. Καί μοι νῦν: ἡ τε Φωνὴ προσφιλὴς ὑμῶν, τότε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον, ὡς ὅσοι Ἀθηναίων εἰσιν ἀγαθοί, διαφερόντως εἰσι τοιοῦτοι, δοκεῖ αἰληθέστατα λέγεσθαι κ. τ. λ. — Cf. Menex. p. 237. A. Critias p. 109. C. p. 112. E. Tim. p. 24. C. Postremum locum adscripsi. Ταύτην οὖν δὴ τότε, inquit, ζύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατώκισεν, ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγέννησθε, τὴν εὐκрасίαν τῶν ὀρεῶν, (l. ὠρεῶν) ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα, ὅτι Φρονιμωτάτους ἄνδρας οἶσει. ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεὸς οὔσα, τὸν προφερεστάτους, (l. προσφερεστάτους ex Procl. Chalcid. Fic.) αὐτῇ μέλλοντα οἶσειν τόπον ἄνδρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη τοπρεῶτον κατώκισεν. Illud ὠρεῶν iam ab aliis emendatum auctoritate nititur Procli et Ficini. Con-

traria fere medela sanandus est Schol. Eurip. Hecub. 934. ubi memoratur Duridis περὶ ὤρων. Legendum esse ὄρων, praeter alios monuit Vossius H. Gr. I, 15. p. 97. ed. alt. Quo delatus addam correctionem alius loci eiusdem Scholiae in Alcest. 249. afferentis Duridis ἰστ' τῶν Λακεδαιμονικῶν, operis plane ignoti. Leg. Μακεδονικῶν. Duas ob causas memorabilis est is locus, quod in eo memoratur Duridis Macedonicorum liber XVI., quum hactenus tantum XV noti essent: et quod afferuntur in rebus Thessalicis; ex quo apparet, eiusdem scriptoris Ἑλληνικὰ, quae et ipsa res Thessalicas complecebantur auctore Diodoro Sic. XV, 60. T. II, p. 50.; non diversa esse a Macedonicis: qua de re dubitabant docti.

P. 643. C. Καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων, ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, μανθανεῖν οἷον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμάσθαι, καὶ πολεμικὸν ἵππεύειν παίζοντα ἢ τι τῶν τοιούτων ἄλλο ποιοῦντα. — Memorabilis structura ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, h. e. ὅσα ἀναγκαῖόν ἐστι περ. Gorg. p. 449. B. εἰς μὲν, ὃ Σώκρατες, ἐνίαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Scribendum autem προμανθανεῖν pro v. μανθανεῖν; ex cod. Leid. cui subveniunt Aristid. T. I, p. 129. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 590. et, ni fallor, etiam Fic. in cuius translatione legitur *perdiscere*, errore, credo, pro v. *praediscere*. Postremo lege ποιεῖν pro v. ποιοῦντα. Fic. *Aliquid eiusmodi facere*. Etiam

in Euseb. marg. est: *Pl.* ποῖσιν. Nescio unde. Sed utroque pluris facio rectam rationem, quae hoc flagitat. Passim confunduntur infinitivi et participia. XII, p. 954. A. Φωρᾶν δὲ ἂν ἐθέλη τις τι παρ' ὁτῶν, γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος, προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐ-
 ρήσιν, οὕτω Φωρᾶν. Ita legendum est mutata interpunctione (nam distinguebatur post v. γυμνὸς, non post v. ὁτῶν), et mutato absono participio ἐλπίζων in infinitivum, quem unice convenire intelligent periti Graecae linguae. Fic. *Spere-
 rare.*

P. 643. D. Μὴ τοίνυν, μηδ' ὁ λέγομεν εἶναι παιδείαν, ἀόριστον γένηται. νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐπαι-
 νοῦντές θ' ἐκάστων τὰς τροφάς, λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινα, τὸν δὲ ἀπαιδευτόν, ἐνιότε εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας, καὶ ἄλλων τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων ἀνθρώπων σφόδρα οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν, παι-
 οῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γε-
 νέσθαι τέλεον, ἀρχεῖν τε καὶ ἀρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης. — Sensus, quem postulat series orationis, hic est: *At nunc dicendum nobis erit, quid sit disciplina. Nam quum multos arbitremur non nactos disciplinam esse, qui in rebus nonnullis, v. c. in arte cau-
 ponaria et nautica sint eruditi optime, necesse est aliud quiddam a nobis vocari disciplinam. Eam igitur nos disciplinam appella-
 mus, quae efficiat, perfectam civis virtutem ut*

inde a pueris appetant et confectentur. Primum igitur scribendum de Cornarii et Stephani sententia πεπαιδευμένον ἄνθρωπον, reducto una verborum naturali ordine πεπ. σφόδρα ἄνθρωπον ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 591. Ad illa εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας Stephano videbatur subaudiendum παιδείαν aut scribendum εἰς τὰ τῆς καπηλείας, propterea quod seq. ἄλλων τοιούτων secundus casus est. Mihi neutrum probatur. Primum enim inaudita est locutio παιδεύεσθαι εἰς παιδείαν: nam dicitur παιδεύεσθαι παιδείαν; deinde non placet genitivus esse καπηλείας καὶ ναυκληρίας, nec arbitror esse singularis numeri. Immo εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας quarti casus numeri pluralis sunt, pendentque a participio πεπαιδευμένον. Min. p. 320. B. ἐπὶ παιδείᾳ εἰς ἀρετὴν. Plurali vero numero utuntur fere in huiuscemodi vocabulis. Legg. III, p. 677. B. Καὶ δὴ τοὺς τοιούτους γε ἀνάγκη που τῶν ἄλλων ἀπείρους εἶναι τεχνῶν, καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀστέσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, καὶ ὅπως ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοῶσιν. Non aliter accepit Eusebius, qui habet εἰς τε τὰς καπ. κ. ναυκλ. Cum illa vero accusativo non coit genitivus καὶ ἄλλων τοιούτων. Itaque in hoc ipso quaerenda foret sedes corruptelae, modo ulla corruptela inesset. At omnino inest nulla, sed genitivus ἄλλων τοιούτων pendet ab omisso τι, insolente quidem elipsi, sed tamen usitata. Plane similis est ap. An-

Stot. Polit. I, 8. p. 46. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ δού-
λων ἀπορήσειεν ἂν τις, πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δού-
λου παρὰ τὰς ὀργανικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων, οἷον
σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ
τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἕξεων, ἢ οὐκ ἔστιν
οὐδεμία παρὰ τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας. Euseb.
ἄλλων τινῶν τοιούτων: non male. Paulo post de-
est a quo pendeat participium ἡγουμένων, at-
que omnino locus caret sensu. Cornar. et Steph.
coniiciunt ἡγούμεθα. Sed lacuna est post παι-
δείαν, eaque ita explenda: οὐ γὰρ ταῦτα ἡγου-
μένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν ὁ νῦν λόγος εἰν
εἶη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παι-
δείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πο-
λίτην γενέσθαι τέλειον — Sic legi in quodam ve-
tere Steph. ait: eum se plane ignorare fatetur
mirabundus Bipontinus. Quem nolo afficere
castigatione, quam is in Henn. Stephano me-
ruit certe acerbissimam: sed vetus ille aut Leid.
cod. est aut Eusebius; uterque agnoscit, quod
Steph. protulit. Habuit etiam Fic. Quippe
*non hanc disciplinam putamus, sed eam,
quae a pueritia desiderari: amarique
virtutem facit, et quidem illam, quae
perfectus quispiam civis effectus, iure impe-
rare sciat atque parere.*

P. 644. C. Οὐκοῦν ἓνα μὲν ἡμῶν ἕκαστον αὐ-
τῶν τιθῶμεν; — Genitivum αὐτῶν nihili esse vi-
dit Steph. coniiciens ἕκαστον αὖ τιθ. Sed leg.
αὐτὸν ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p.

600. Notissima est dictio ἕκαστος αὐτός. Eodem modo II, p. 664. B. τὸν αὐτῶν ἡδιστόν τε καὶ ἀριστον ἱεὺς θεῶν βιον λέγεσθαι φάσκοντες, legendum αὐτόν, ut habent omnes scripti editique praeter vulgatum textum. Contrariam medelam expectat V, p. 737. C. πρῶτον μὲν τὸν αὐτὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ δεῖ τάξασθαι. Leg. αὐτῶν.

P. 644. D. Περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως· θαῦματι μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. — In hac lectione ἐκείνων idem est quod θεῶν propter praegressum θεῖον. V. Heindorf. ad Theaetet. p. 369. Sed obstant alia, quominus sanum locum putem. Primum miraculum, quo dii ludant quodque quasi nervis et funibus moveant, vix Plato vocaverit θαῦμα θεῖον sed θαῦμα live παίγνιον θεοῦ, ut Legg. VII, p. 803. C. Et quam mire dictum est illud ἡμῶν τῶν ζώων de solis hominibus! Quasi illi soli essent animalia, nec potius quatuor secundum Platonem forent genera animalium. V. Tim. p. 39. E. Cur, quaeso, non simplicius dixit ἡμῶν vel ἀνθρώπων vel ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων? Ita IV, p. 713. D. ταῦτ' οὖν διανοούμενος ἐφίστη βασιλέας γε (leg. τε, ut est in Leid.) καὶ ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμεινονος, δαίμονας· οἷον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνίοις, καὶ ὅσων ἡμερῶν εἰσιν ἀγέλαι· οὐ βούς βοῶν, ἀλλ' αἰγας αἰγῶν ἄρχοντας ποιεῦμεν αὐτοῖς τινὰς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν δεσπόζομεν, ἀμεινον ἐκείνων γένος. VII, p.

803. C. φύσει δὲ εἶναι θεὸν μὲν πάσης μάκαρτος σπουδῆς ἄξιον· ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἵπομεν ἐμπροσθεν, θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὄντως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Cf. p. 804. A. Respicit et Aristid. T. II, p. 427. οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὡς Πλάτων, σώζεται, τὸ ἄνθρωπον εἶναι θεοῦ παίγνιον. Legg. X, p. 906. A. ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε αἶμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Phaedon. p. 62. B. οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὡς Κέβης, εἶ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Politic. p. 271. E. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτου πέρι βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἰρηται· θεὸς ἔνεκεν αὐτοῦς, αὐτὸς ἐπιστάτης· καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶον ὃν ἕτερον θείτερον, ἀλλὰ γένη φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσιν. Critia p. 109. B. δίκης δὲ κλήροις τὰ φίλων λαγχάνοντες (θεοὶ) κατῴκιζον τὰς χώρας· καὶ κατοικίσαντες οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἐτρέφον. πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ἢ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβερνῶν. Quid multa? Leg. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον. Ἡμῶν, h. e. τῶν ἀνθρώπων: ζῶα θεῖα sunt δαίμονες, a quibus reguntur homines, τὸ οὐράνιον θεῶν γένος. V. Tim. p. 39. E. Elegantiór quam verior est emendatio Mureti Opp. T. III, p. 534. ἡ γ. τῶν θεῶν. Respicit huc Proclus in Tim. V. p. 339. pr. τὸ μὲν γὰρ θνητὸν

νοῦ μεταλαγχάνει, τὸ δὲ νοερὸν θανάτου, καὶ τὸ ὅλον γίγνεται θαῦμα, ὡς φησιν ἐν Νόμοις. *Mox restituenda Attica forma σμήρινθοι ex Theodoret. Gr. Aff. Cur. V, p. 827. Eustath. ad Il. Ω. p. 1333. Rom. Et p. 645. A. leg. τὰς ἄλλας δὲ σκληραῖς, ut paullo post τὰς δὲ ἄλλας παντοδαπαῖς εἶδεσιν ὁμοίας. Fic. et ceteras duras et ferreas esse. Quamquam bene scio, Ficinum quid sit discriminis inter ἄλλον et τὸν ἄλλον ignorasse: id quod plures versionis loci arguunt.*

P. 645. A. Ἄτε γὰρ τοῦ λογιζομένου καλοῦ μὲν ὄντος, πρᾶου δὲ καὶ οὐ βιαίου, δεῖσθαι ὑπηρετῶν αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τὰ ἄλλα γένη. καὶ οὕτω δὲ περὶ θαυμαμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σέσωσμένος ἂν εἴη — *Scrib. ὅπως ἂν ἐν ἡμῖν. Ita Euseb. Fic. in nobis. Deinde recte Euseb. et marg. Leid. καὶ οὕτω δὲ. Theaetet. p. 164. D. καὶ οὕτω δὲ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν.*

P. 646. D. Καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴπερ ἐνὶ ταῦτο ὁρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις. — *Post v. διατριβῆς inserte praepositionem περί, quae excidit propter praecedens περὶ τὸν οἶνον. Nusquam legitur διανοεῖσθαι τινος, ubi vis περὶ τινος. P. 644. D. περὶ δὲ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως. III, p. 686. D. περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσιν. VII, p. 822. D. περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρὴ, καὶ περὶ ἀπάντων ὅποσα τοιαῦτα. IX, p. 879. B. Phaedr. p. 270. D. Sympos. p. 173. E. Per-*

paucis locis est διανοεῖσθαι περὶ τι. Legg. III, p. 686. D. τὸ δὲ νῦν γε ἡμεῖς τάχ' ἂν ἴτως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὐτ' ὅρθῳς διανοοίμεθα, οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα — VII, p. 820. A. ἄρ' οὐ διανοοῦμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες; Erinom. p. 987. E. καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταυτὸν δεῖ διανοηθῆναι τοῦτο. At pessime nuper editor Lipsienfis corrupit Phileb. p. 21. C. ἔστι ταῦτα; ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως πῶς διανοηθῆναι; Ita ex Bas. 2, edidit Stephanus: at is ex Ald. Bas. 2. rescripsit περὶ ταῦτα, *et re et lingua iubentibus*, ait: scilicet sua, qua princeps docuit Stephanum calumniari, non Platonica. Optima formula est ἄλλως πῶς παρὰ ταῦτα. Legg. III, p. 693. A. τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. VII, p. 797. B. ἂν δὲ παρ' αὐτά τις τῶν θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ. Phaedon. p. 107. A. οὐκ οὐν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Rep. VI, p. 506. B. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φησὶ εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; X, p. 603. C. μή τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα; Aristot. Polit. I, 8. p. 46, πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Hoc in transitu; redeo ad verbum διανοεῖσθαι. Memorabilis inprimis est dictio διανοεῖσθαι περὶ πράγματός τινος ὡς περὶ τινος ὄντος. Min. p. 314. D. Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Unde emendandus Protag. p. 352. B. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς

περί ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρόν οὐδ' ἡγεμονικόν οὐδ' ἀρχικόν εἶναι· οὐδὲ ὥς περ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Legendum ὥς περὶ τοιούτου — Nusquam enim nec est nec potest esse διανοεῖσθαι ὥς περ τινός ὄντος, sed tantum ὥς τινός ὄντος. Gorg. p. 472. D. ἄλλοσιν ὡς οὕτω σοῦ νομίζοντος διανοώμεθα; Phaedon. p. 94. E. ἄρ' οἶει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὡς ἀρκυνίας αὐτῆς φύσης; Rep. I, p. 327. C. ὥς τοίνυν μὴ ἀκουσάμενον οὕτω διανοεῖσθαι. V, p. 470. E. καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. VII, p. 523. C. ὥς ἐγγυθεὶν τοίνυν ὁρώμενους λέγοντός μου διανοεῖ. Simili medela indiget personatus Hipparchus p. 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχειρεῖ με ἐξαπατᾶν ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ δὴ οὕτω νέος ὢν, ἀποκρινόμενος ὥς περ νῦν δὴ, ἀ οὐδ' αὐτὸς οἶει· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς, εἴπερ ἔστιν ὄντινα οἶει γεωργικὸν ἄνδρα γιγνόμενον, καὶ γιγνώσκοντα ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ Φυτόν, οἶεσθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν. In hac lectione ad illa ἀλλ' ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ. desideratur verbum, et εἴπερ erit *an*, quod nusquam est: semper enim significat *siquidem*. Vera lectio est haec: ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἄρ' ἔστιν — Phileb. p. 32. E. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἄρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη — Menon. p. 77. A. ἀλλ' ἴθι δὴ, πειρώ καὶ σὺ ἐμὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου ἐκ πῶν ἀρετῆς πέρι ὅτι ἔστι, καὶ παύσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ἔπερ Φασι τοὺς συντρίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ εἰσας ὅλην καὶ ὑγιᾶ εἰπέ· τί ἔστιν ἀρετή;

P. 647. D. Ἡ τῇ μὲν διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτὴν, δεῖ τέλος οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν· ἄπειρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὅστισὺν οὐδ' ἂν ἡμιτυ αὐτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετὴν κ. τ. λ. — Opposita sunt τέλος et ἡμιτυς. VH, p. 806. C. τέλος γὰρ καὶ οὐδ' ἡμισυν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι. Unde corrigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμιτυς, ut dilerte habet cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμιτυς πρὸς ἀρετὴν, ut τέλος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλος οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. III, p. 678. B. τέλους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. IV, p. 708. D. πάντων τελειότατον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν. VII, p. 822. E. οὗ τέλους ὁ τοῦ διαφέροντος πολὺ τοῦ πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120. E. τέλους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Ut vero hic προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur προσγυμνάζειν τῇ ἀναίσχυντῃ: ut frustra Steph. coniecerit ibi scribendum προσγυμνάζοντα. P. 648. D. οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο.

P. 649. E. Σκοπῶμεν γὰρ δὴ. δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαι γίνονται, πότερον ἰόντας εἰς τὰ ξυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κινδυνεύοντας περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον, ἢ συγγενομένους μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας· ἢ πρὸς τὰ Φροδίδια ἡττημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέποντας αὐτῶν θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας οὕτως ἐν τοῖς Φιλτάτοις κινδυνεύσαντας, ἢ θοὸς ψυχῆς θεάσασθαι. — Cod. Leid. ἰόντα: idem et vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, συγγερόμενον, ἐπι-

τρέποντα αὐτοῦ. Hæc lectiones veras omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύσαντας, quod omnes libri agnoscunt: Hoc retento cetera omnia invitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de coniectura reponere κινδυνεύσαντα. Nos emendamus ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν (τῶν ξυμβολαίων), συγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris κινδυνεύσαντας, erunt οἱ ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντες ipsi filii, filiae et coniuges. At ipsa τὰ φίλτατα sunt liberi et coniuges. V. Valck. ad Phoen. p. 493: p. 162 ff. Itaque scribendum κινδυνεύσαντα, ut ἰόντα etc. In pluralem mutavit, qui τοὺς κινδυνεύσαντας putabat ipsos liberos esse coniugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentæ iniuriæ nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi pericliteris de opibus, an Bacchi festis diebus inter compotationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et coniuges permittas, atque ita de carissimis pericliteris, an in symposiis, ubi nihil omnino pericliteris, spectare eius ingenium?* At ea, quae distractionibus typis describenda curavi, in Graecis desunt. Lactina est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Pla-

το: γούτως: ἐν τοῖς Φιλτάτοις ἀνδραγαθὰ πότρερον
σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἷοις
βασάνου καὶ παιδιᾶς, μηδὲν τοπακρίαν
κινδυνεύσαστα: ἡθὺς ψυχῆς θάσασθαι. Ni ex-
ciderint etiam plura.

Lib. II, p. 653. A. Λέγω, τῶν τῶν παιδων
παιδικὴν εἶναι πρώτην αἴσθησιν, ἡδονὴν καὶ λύπην.
καὶ ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παραγίγνεται,
πρῶτον ταῦτ' εἶναι. — Steph. affert lectionem
πρῶτην, quae nullius est pretis: Sanatur locus
interpungendo: παραγίγνεται: πρῶτον, ταῦτ' εἶ-
ναι. Ita B. παιδείαν δὲ λέγω, τὴν παραγιγνομένην
πρῶτον, παντὶ ἀρετὴν: I, p. 644. A. καὶ δεῖ δὲ τὴν
παιδείαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλί-
στων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον. Lo-
cum respicit Simplic. in Arist. Physica. VII, fol.
149. a.

P. 653. B. Ἡδονὴ δὲ καὶ Φιλία καὶ λύπη καὶ
μῖσος ἂν ὁρθῶς ἐν ψυχῇς ἐκγιγνῶνται μήπω δυναμέ-
ων λόγῳ λαμβάνειν: λαβόντων δὲ τὸν λόγον, συμ-
φωνήσωσι τῷ λόγῳ, ὁρθῶς εἰδῆσθαι ὑπὸ τῶν πρὸς-
ηκόντων ἐπὶ αὐτῆς: αὐτῆς δ' ἡ σύμφωνία, σύμπασα μὲν
ἀρετὴ, τὰ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμέ-
νον αὐτῆς ὁρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν, ἃ καὶ μισεῖν, εὖ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ καὶ στέρ-
γειν, τοῦτ' αὐτὸ ἀποταμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδείᾳ
πρὸς αὐτοῦ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὁρθῶς ἂν
προσαγορεύοις. — Usitata formula λαμβάνειν λό-
γῳ. V. Legg I, p. 638. C. Ion. p. 532. E. Par-
menid. p. 135. E. Sophist. p. 249. D. Semper

tamen accusativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si praecesserat λόγῳ λαμβάνειν, sed si λόγον λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. III, p. 401. D. Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τρέφῃ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅτε ῥυθμός καὶ ἁρμονία, καὶ ἐξέωμενέστατα ἀπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἴαν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μὴ, τούνηντιον; καὶ ὅτι αὖ τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλὸς τε καὶ γαθός· τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ, ἔτι νέος ὢν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' αἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεὶς. Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. I, p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. VII, p. 534. B. Theaetet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem*. Legit igitur ἡθῶν, et ad infin. ὀρθῶς εἰθίσθαι intellexit τῷ l. διὰ τό, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ὀρθῶς εἰθίσθαι ὡς τ. π. εἰθῶν est id. ipsum,

ὁ συμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. Mox ineptissimum est αὐ-
 τῆς θ' ἢ συμφωνία; tamen ineptior haec notu-
 la: *Fic. Haec ipsa consensio. Invene-
 rat igitur in suis libris, αὐτὴ θ' ἢ συμφω-
 νία. Hinc Steph. Legitur etiam αὐτὴ
 θ' ἢ ζ. et ita legere malim.* Scribendum
 potius αὐτὴ εσθ' ἢ ζ. ex Euseb. et Fic. *Haec
 ipsa consensio universa quidem virtus est.*
 Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. coniecit
 τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus
 sive consuetudinis universam congruentiam esse
 virtutem: disciplinam tantum alteram eius par-
 tem esse, et quidem illam, quae posita sit in
 eo, ut assuescas amare quae sint amanda, et
 fugere quae fugienda, h. e. *in decente*, ut
 Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores
 assuetudine.* Hanc dicit τὸ τῆς συμφωνίας ταύ-
 τῆς περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὀρθῶς.
 Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et
 quod hic dicit τὸ π. τ. ἢ κ. λ. τετραμμένον ὀρθῶς,
 vocat paullo post C. τὰς ὀρθῶς τετραμμένας
 ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e
 glossemate, deleo: omittunt enim cod. Leid. et
 Euseb. Cf. Heusd. Spec. crit. p. 102. ubi quod
 praeterea correxit Legg. IX, p. 862. B. εἰάν ἢ γ' ἐμὴ
 νικᾷ, illud est in Ald. Bas. 1. 2.

P. 653. C. Θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς
 τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς
 θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνα τε μουσηγέτην καὶ

Διόνυσον ξυνορταστὰς ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται ταῖς
γενομένας τροφαῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ Θεῶν. — Non
modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad
verba simile illud Timochis Dionysiazusis ap.
Athen. VI, p. 223. B. Stob. Ecll, eth. CXXIII,
p. 616.

Ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον ἐπίπονον Φύσει,

Καὶ πολλὰ λυπὴρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.

Sed quænam sunt αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς Θεοῖς?
Possit aliquis ita accipere, quasi illae ἀναπαύλαι
τῶν πόνων a diis concessæ hominibus dicantur
esse tamquam ἀμοιβαὶ ἑορτῶν τοῖς Θεοῖς, h. e. tam-
quam remunerationes festorum dierum ab homi-
nibus in honorem immortalium celebratorum.
Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοι-
βαῖς τῶν ἑορτῶν τοῖς Θεοῖς institutas dicit a diis, ut
sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque
non possunt festorum dierum remunerationes
esse hæc ἀναπαύλαι. Plerique omnes nunc ita
accipient, quasi festi dies in honorem immor-
talium constituti dicantur esse ad remuneranda
beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita
potuerit intelligere Graecus homo; dicendum
erat in hac sententia: ταῖς ἑορταῖς, τῶν ἀγαθῶν
ἀμοιβαῖς τοῖς Θεοῖς. Et omnino nunc Platonis
non refert docere, festos dies esse quasi gratia-
rum actiones ab hominibus habitarum diis: illud
docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortali-
bus solatium et requies improbi laboris. Neque
non possum non iis assentiri, qui exponunt fe-

storum varietates, h. e. amoenitates. V. Steph. Thes. L. Gr. T. I, p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Ἀὐτὰρ ἐπεὶτ' ἄλλοιτι δίδου χαρίεσσιν αἰμοιβὴν Σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης. Obscurius est Sympos. p. 202. E. Ἑρμηνεύον καὶ διαπορθεύον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ αἰμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Iam si vera est haec explicatio, τοῖς θεοῖς non iam pendeat a v. αἰμοιβὰς, sed a genitivo ἐορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἐορτῶν τοῖς θεοῖς αἰμοιβὰς. Itaque magnopere vereror, ne margini iniectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἐορτῶν αἰμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. III, p. 186. 36.

P. 653. E. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων, οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ἔνθμος ὄνομα καὶ ἀρμονία· ἡμῖν δὲ τοὺς εἰπομένους θεοὺς συγχορευταῖς δεδόσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρυσμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἥ δὲ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους, ὧδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας· χοροὺς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς

ἔμφυτον ἔννομα. — Verba οὐδὲ ἀταξίων sunt parenthesis includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἰς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ἔνθυμος s. numerus, et ἀρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, haec ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniae definitionibus praeterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. V, p. 450. A. Aristotelic. lib. de mund. c. 5. et inde Appulei. de mund. p. 66. Elm. Quintilian. IX, 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. εὐθυμον: assentiri videntur Stephanus Thes. L. Gr. T. III, p. 725. H. ubi est: *Ἐνθυμος — in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. εὐθυμος*, et Heindorfius ad Theaetet. p. 414. tace scribens εὐθυμον. At nusquam ap. Plat. legitur εὐθυμος καὶ ἑναρμόνιος, ubivis ἐνθ. καὶ ἑναρμ. ut II, p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἐνθυμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἐνθ. an ἐξθ. Ita ἐνεργώω et ἐξέργώω, ἐνεργον et ἐξέργον, de quo v. Eustath. ad II. N, p. 927. Rom. etc. Diog. L. VII, 60. ποίημα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρῆς ἢ ἐνθυμος. Et, τὸ ἐνθυμον δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἐθ-θυμος, et edd. ante Menagium εὐθυμος, quod absolum esse et additum ἑμμετρῆς et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert ver-

P. 647. D. Ἡ τῇ μὲν διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προς-
μαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτὴν, δεῖ τέλος οὕτω γίγνε-
σθαι πρὸς ἀνδρίαν· ἀπείρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμνα-
στος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὅστισὺν οὐδ' ἂν ἡμῖν
ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετὴν κ. τ. λ. — Opposita
sunt τέλος et ἡμῖν. VH, p. 806. C. τέλος γὰρ
καὶ οὐδ' ἡμῖν δεῖν τὸν νόμοθέτην εἶναι. Unde cor-
rigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμῖν, ut dilerte habet
cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμῖν πρὸς
ἀρετὴν, ut τέλος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλος
οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. III, p. 678. B. τε-
λέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. IV,
p. 708. D. πάντων τελευτάτον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν.
VII, p. 822. E. οὐ τέλος ὁ τοῦ διαφέροντος πολὺ
τοῦ πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120.
E. τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Ut vero hic
προςμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur
προςγυμνάζειν τῇ ἀνασχυντίᾳ: ut frustra Steph.
coniecero ibi scribendum προγυμνάζοντα. P. 648.
D. οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο.

P. 649. E. Σκοπῶμεν γὰρ δὴ. δυσκόλου ψυχῆς
καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαι γίνονται, πότερον
λέοντας εἰς τὰ ξυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κινδυνεύ-
οντας περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον, ἢ συγγενομένους με-
τὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας· ἢ πρὸς τὰ Φροδίδια ἡτ-
τημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέπον-
τας αὐτῶν θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας οὕ-
τως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντας, ἥθους ψυ-
χῆς θεάσασθαι. — Cod. Leid.λέοντας: idem et
vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, συγγενομένον, ἐπι-

τρέποντα αὐτοῦ. Hæc lectiones veræ omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύσαντας, quod omnes libri agnoscunt: Hoc retento cetera omnia in vitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de coniectura reponere κινδυνεύσαντα. Nos emendamus ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν (ταῖν συμβολαίων), συγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris κινδυνεύσαντας, erunt οἱ ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντες ipsi filii, filiae et coniuges. At ipsa τὰ Φίλτατα sunt liberi et coniuges. V. Valck. ad Phoen. p. 493: p. 162 ff. Itaque scribendum κινδυνεύσαντα, ut ἰόντα etc. In pluralem mutavit, qui τοὺς κινδυνεύσαντας putabat ipsos liberos esse coniugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentæ iniuriæ nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi pericliteris de opibus, an Bacchi festis diebus inter computationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et coniuges permittas, atque ita de carissimis pericliteris, an in symposiis, ubi nihil omnino pericliteris, spectare eius ingenium?* At ea, quæ distractionibus typis describenda curavi, in Graecis desunt. Lacuna est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Pla-

το: τοῦτως: ἐν τοῖς Φιλτάτοις κινδυνεύοντα πόταρον
σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἴχοις
βασάνου καὶ παιδείας, μηδὲν τοπακρίαν
κινδυνεύοντα ἡθὸς ψυχῆς θάσασθαι. Ni ex-
ciderint etiam plura.

Lib. II, p. 653. A. Λέγω, ταῖς τῶν παιδων
παιδικὴν εἶναι πρώτην αἰσθησιν, ἡδονὴν καὶ λύπην
καὶ ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παραγίγνεται,
πρῶτον ταῦτ' εἶναι. — Steph. affert lectionem
πρώτην, quae nullius est pretii. Sanatur locus
interpungendo: παραγίγνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶ-
ναι. Ita B. παιδείαν δὴ λέγουσιν παραγινόμενὴν
πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. I, p. 644. A. καὶ δεῖ δὴ τὴν
παιδείαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλί-
στων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγινόμενον. Lo-
cum respicit Simplic. in Arist. Physica, VII, fol.
149. a.

P. 653. B. Ἡδονὴ δὲ καὶ Φιλία καὶ λύπη, καὶ
μῖτος ἂν ὁρθῶς ἐν ψυχῇς ἐγγίγνωνται μήπω δυναμέ-
ων λόγῳ λαμβάνειν, λαβόντων δὲ τὸν λόγον, συμ-
φωνήσωσι τῷ λόγῳ, ὁρθῶς εἰδίσθαι ὑπὸ τῶν προσ-
ηκόντων λόγων: αὐτῆς δ' ἡ συμφωνία, σύμπασα μὲν
ἀρετὴ, τὰ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμέ-
νον αὐτῆς ὁρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἃ χρεὶ μισεῖν, εὖ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ χρεὶ στέρ-
γειν, τοῦτ' αὐτὸ ἀποταμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδείᾳ
πρὸς αὐτοῦ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὁρθῶς ἂν
προσαγορεύοις. — Usitata formula λαμβάνειν λό-
γῳ. V. Legg I, p. 638. C. Ion. p. 532. E. Par-
menid. p. 135. E. Sophist. p. 249. D. Semper

tamen ab accusativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si praecesserat λόγω λαμβάνειν, sed si λόγον λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Eusebio. Praep. ev. XII, p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. III, p. 401. D. Ἄγε οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τρεφῇ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅτε ῥυθμός καὶ ἁρμονία, καὶ ἐξέωμενέστατα ἄπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην· καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἴαν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μὴ, τούναντίον; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκείνῳ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλὸς τε καὶ γαῖθος· τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ, ἔτι νέος ὢν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' αἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεὶς. Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. I, p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. VII, p. 534. B. Theaet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem.* Legit igitur ἡθῶν, et ad infin. ὀρθῶς εἰθίσθαι intellexit τῷ s. διὰ τό, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ὀρθῶς εἰθίσθαι ὡς τ. π. εἰθῶν est id. ipsum,

ὁ Συμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. Mox ineptissimum est αὐ-
 τῆς θ' ἢ Συμφωνία; tamen ineptior haec notu-
 la: *Fic. Haec ipsa consensio. Invene-*
rat igitur in suis libris, αὐτὴ θ' ἢ Συμφω-
νία. Hinc Steph. Legitur etiam αὐτὴ
θ' ἢ ζ. et ita legere malim. Scribendum
 potius αὐτὴ εσθ' ἢ ζ. ex Euseb. et Fic. *Haec*
ipsa consensio universa quidem virtus est.
 Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. coniecit
 τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus
 sive consuetudinis universam congruentiam esse
 virtutem: disciplinam tantum alteram eius par-
 tem esse, et quidem illam, quae posita sit in
 eo, ut assuescas amare quae sint amanda, et
 fugere quae fugienda, h. e. *in decente*, ut
 Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores*
assuetudine. Hanc dicit τὸ τῆς Συμφωνίας ταύ-
 τῆς περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὁρθῶς.
 Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et
 quod hic dicit τὸ π. τ. ἢ κ. λ. τετραμμένον ὁρθῶς,
 vocat paullo post C. τὰς ὁρθῶς τετραμμένας
 ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e
 glossemate, deleo: omittunt enim cod. Leid. et
 Euseb. Cf. Heusd. Spec. crit. p. 102. ubi quod
 praeterea correxit Legg. IX, p. 862. B. εἰάν ἢ γ' ἐμὴ
 νικᾷ, illud est in Ald. Basl. 1. 2.

P. 653. C. Θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς
 τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς
 θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνα τε μουσηγέτην καὶ

Διόνυσον ξυνορταστὰς ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς
γενομένας τροφὰς ἐν ταῖς ἐορταῖς μετὰ θεῶν. — Non
modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad
verba simile illud Timochis Dionysiazusis ap.
Athen. VI, p. 223. B. Stob. Ecll, eth. CXXIII,
p. 616.

Ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον ἐπίπονον φύσει,

Καὶ πολλὰ λυπὴρ ὁ βίος ἐν αὐτῷ φέρει.

Sed quænam sunt αἱ τῶν ἐορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς?
Possit aliquis ita accipere, quasi illae ἀναπαύλαι
τῶν πόνων a diis concessae hominibus dicantur
esse tamquam ἀμοιβαὶ ἐορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. tam-
quam remunerationes festorum dierum ab homi-
nibus in honorem immortalium celebratorum.
Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοι-
βαὶς τῶν ἐορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut
sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque
non possunt festorum dierum remunerationes
esse hae ἀναπαύλαι. Plerique omnes nunc ita
accipient, quasi festi dies in honorem immor-
talium constituti dicantur esse ad remuneranda
beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita
potuerit intelligere Graecus homo; dicendum
erat in hac sententia: τὰς ἐορταῖς, τῶν ἀγαθῶν
ἀμοιβαὶς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis
non refert docere; festos dies esse quasi gratia-
rum actiones ab hominibus habitarum diis: illud
docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortali-
bus solatium et requies improbi laboris. Neque
non possum non iis assentiri, qui exponunt fe-

storum varietates, h. e. amoenitates. V. Steph. Thes. L. Gr. T. I, p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοιτι δίδου χαρίεσσιν αἰμοιβὴν Σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης. Obscurius est Sympoſ. p. 202. E. Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ αἰμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Iam si vera est haec explicatio, τοῖς θεοῖς non iam pendebit a v. αἰμοιβὰς, sed a génitivo ἐορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἐορτῶν τοῖς θεοῖς αἰμοιβὰς. Itaque magnopere vereror, ne margini iniectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἐορτῶν αἰμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. III, p. 186. 36.

P. 653. E. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων, οὐδὲ αἰταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἀρμονία· ἡμῖν δὲ οὓς εἰπομεν θεοὺς συγχορευτὰς δεδοσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδοκότας τὴν ἐν ρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιοι αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἥ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους, ὥδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας· χοροὺς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς

ἔμφυτον ἔννομα. — Verba οὐδὲ ἀταξίων sunt parenthesis includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἷς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ἔνθμος s. numerus, et ἀρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, haec ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniae definitionibus praeterea, cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. V, p. 450. A. Aristotelic. lib. de mund. c. 5. et inde Appulei. de mund. p. 66. Elm. Quintilian. IX, 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. εὐρυθμον: assentiri videntur Stephanus Thes. L. Gr. T. III, p. 725. H. ubi est: *Ἐνρυθμος — in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. εὐρυθμος*, et Heindorfius ad Theaetet. p. 414. tace scribens εὐρυθμον. At nusquam ap. Plat. legitur εὐρυθμος καὶ ἑναρμόνιος, ubivis ἔνρ. καὶ ἑναρμ. ut II, p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἔνρυθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἔνρ. an ἔρρ. Ita ἑνεργώω et ἔρρηνγώω, ἔνρινον et ἔρρηνον, de quo v. Eustath. ad II. N, p. 927. Rom. etc. Diog. L. VII, 60. ποίημα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρῆς ἢ ἔνρυθμος. Et, τὸ ἔνρυθμόν δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἔρρυνθος, et edd. ante Menagium εὐρυθμος, quod absolum esse et additum ἑμμετρῆς et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert ver-

ba Varronis: *Poema est* λέξις ἔνρυσμος. Ad-
do Procl. Theol. Plat. V, 3. p. 253. τὴν ἑρρύ-
θμον χρειαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. In Polit. p. 367. τοὺς
τῶν θεῶν ψυχῶν κύκλους ἐν λόγῳ προφερομένους
ἐνρύθμως κινεῖσθαι. πάντα δὲ ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἀρ-
ξάμενα ποιήματα ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἐναρμόνια καὶ
ἑρρύθμα. P. 399. εἰς δὲ τὸν ἑμμετρον προάγου-
σα καὶ ἑρρύθμον ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐρμηνείαν.
In Tim. I, p. 13. extr. τὴν δὲ, ἑρρύθμον καὶ ἑμ-
μελῆ. Et, καὶ ἑρρύθμον τὴν οὐρανίαν ἀπεφίνατο
κίνησιν. E Marciano Capella iam Steph. l. c. eno-
tavit ἐνρυσμικά: idem de nupt. Mercur. et
Philol. IX, p. 190. in Meibomii Musicis: *Quae
rhythmoïdes, id est, similia numeris iudican-
tur, quaeque tribus vocabulis discernun-
tur, hoc est, enrhythmon, arrhythmon
et rhythmoïdes.* Cod. Leid. χρειγεῖν ἡμῶν,
ut Theaetet. p. 179. D. sed proba est vulgata.
Simonides ap. Schol. Hermog. περὶ ἰδεῶν p. 410.
Ξεινοφίλου δὲ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει Πεντή-
κοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶ. Etiam quartum
casum secum habet, ut ap. Simonidem in Epigr.
Gallim. L, 9. Deinde leg. ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς,
quod unice aptum sensum fundit. Ita cod. Leid.
Ad rem cf. Tim. p. 47. D. Idem χοροῦ etymon
habet Etym. M. v.

P. 655. A. Ἄλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα
μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἀρμονίαν οὐ-
σης τῆς μουσικῆς. — Probe considerata serie sen-
tentiarum intelliges, Attico hoc nunc proferen-

dum esse, nolle se nunc de coloribus dicere; neque enim eos pertinere ad musicam. Hoc legitur in vulgata sic expressum, ut adscripsi. Sequuntur haec: ὥστε εὐρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὐχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάζοντα ὥςπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν; ὁρῶνς φθέγγεσθαι. Quibus perlectis permirum videtur, nemini esse lacunam patefactam, quae est post v. ἔνεστι sane aperta: nam et sententia hiat, et illud σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι caret suo antapodoto. Minime igitur dubito, post eam, quam dixi, vocem excidisse haec ipsa vocabula: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Verbum non amplius addo. Εὐχρων scripsi e Leid. pro vulgatiore εὐχρουν. Charmid. p. 168. D. est ἄχρων. De chromate musicorum nota res: de eo dicit etiam Suid. v. χρώμα, corruptissimo loco nec qui facile possit emendari. Tamen videor hoc mihi perspicere, legendum esse: καὶ εἰσὶ διαφοραὶ, αἷς ἰδίως χρώας καλοῦσιν, ἅλλαι μὲν κ. τ. λ.

P. 655. D. Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας ἐν πράξεσιν τε παντοδαπῶς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἡθροσι καὶ μιμήμασι διεξιόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ ῥηθέντα ἢ μελωδηθέντα, ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ ἔθος, ἢ κατ' ἀμφοτέρω, τούτους μὲν καὶ τούτοις χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλὰ ἀναγκαῖον· οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν, οὔτε χαίρειν δυνατόν οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρὰ τε προσαγορεύειν. — Difficillimi loci sensus

est: Quoniam quidquid ad saltationem pertinet, morum est imitatio, necesse est, quum ab actoribus omnis generis aguntur res gestae in variis actionibus, fortunis, animi affectibus, tum eos, quibus dicta vel cantata vel utcunque saltata sint natura sive consuetudine quadam convenientia, eos, inquam, necesse est laetari laudibusque extollere ea et appellare pulcra: eos vero, quorum ab usu sive a natura sive a consuetudine abhorreant, eos nec laetari licet nec laudare, et necesse est ea vocare turpia. Duo vero menda corrigam. Istud μιμήμασι manifeste est κακοῦ κόμματος; quidam coniecit σχήμασι, parum feliciter. Leg. παθήμασι. Sic Aristot. Poetic. c. 1. καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησταί) διὰ τῶν σχηματιζομένων ἑυθυμῶν μιμοῦνται καὶ ἡθὴ καὶ πάθη καὶ πράξεις. Deinde ad voces οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου κ. τ. λ. deest verbum. Scrib. χορευθέντα ἢ, κατὰ φύσιν κ. τ. λ. Possis etiam: χορευθέντα ἢ, ἢ κατὰ φ. Sed illud praefero; ita statim post: οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν — non ἢ παρὰ φύσιν. Post χορείας interpungendum esse apparet ex interpretatione nostra. Postremo ad haec, αἰσχρά τε προσαγορεύειν supplendum ἀναγκαῖον, quod eruendum est ex praegresso δυνατόν, satis insolente ellipsi. Sed ita p. 670. E. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμίᾳ ἀνάγκη ποιητῇ γινώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα· τὸ δ' αἰσμονίας καὶ ἑυθυμοῦ, σχεδὸν ἀνάγκη.

τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλίστου καὶ δευτέρου· ἢ μηδέποτε ἱκανὸν ἐπωδὸν γίνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετήν. *Ad postremum supplendum δυνατόν ex praegresso ἀνάγκη.*

P. 655. E. Οἷς δ' ἂν τὰ μὲν τῆς Φύσεως ὁρθὰ συμβαίῃ, τὰ δὲ τῆς συνηθείας ἐναντία, ἢ πὰ μὲν τῆς συνηθείας ὁρθὰ, τὰ δὲ τῆς Φύσεως ἐναντία· οὗτοι δὴ ταῖς ἡδοναῖς τοὺς ἐπαίνους ἐναντίους προσαγορεύουσιν. — *Omnes libri οὗτοι δέ; quod Steph. temere mutavit.* Δὲ solet esse in apodofi post longiorem sive protafin sive parenthesin, praesertim praegressa eadem particula sive in protafi sive in parenthesi. Ita hic est οἷς δ' ἂν in protafi, οὗτοι δὲ in apodofi. P. 658. B. ὅς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεαταῖς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταπτόμενος ὧς τινὲς τρέπω), νικήσῃ δέ — III, p. 698. E. οὗτοι δὲ ὑπὸ τε τοῦ πρὸς Μεσσήνην ὄντος τότε πολέμου, καὶ εἰ δὴ τι διεκώλυεν ἄλλο αὐτοὺς (οὐ γὰρ ἴσμεν λεγόμενον), ὕστερον δ' οὖν ἀφίκοντο — *Phaedr. p. 277. E.* ὁ δὲ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἐκάστου παιδίου τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι κ. τ. λ. οὗτος δὲ (*Ita infertur de- mum p. 278. B.*) ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὧς Φαῖδρε, εἶναι κ. τ. λ. *Menon. p. 98. B.* ἀλλ' εἰπέρ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. *Alcib. pr. p. 105. A.* ἔγει, εἰάν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς (τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων) παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι κ. τ. λ. *Demosth. adv. Lept. §. 65.* ἐπειδὴ δὲ τούναντίον

ἑπτακαίδεκα μὲν πέλεις εἶλεν, ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς
 ἔλαβε κ. τ. λ. τήνικαῦτα δὲ οὐκ ἔσται κύρια αὐ-
 τῷ τὰ δοθέντα ἐπὶ τούτοις! Ita enim rescriben-
 dum nunc Wolfius censet. Mox p. 656. A. ma-
 le vulgo est μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἦντινα φέ-
 ρει — Steph. in vetere nescio quo omissum ait
 esse τι. Certissime emendo μῶν οὖν δὴ. Ita ubi-
 vis τί οὖν δὴ, πῶς οὖν δὴ, ἄρ' οὖν δὴ, πότερον οὖν
 δὴ etc.

P. 656. D. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δὴ πῶς τὸ τοιοῦ-
 τον Φῆς νομοθετεῖσθαι; — Νομοθετεῖσθαι est *le-*
ge sanciri, ut p. 657. A. VII, p. 836. D. IX, p.
 861. B. p. 874. E. At hic requiritur infinitivus
 actionis perfectae *sancitum esse*. Leg. *νενομο-*
θετῆσθαι. Fic. Quo autem pacto in Aegy-
 pto hanc legem sancitam esse dicis? V,
 p. 743. E. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἣν διεξερχόμεθα πο-
 λιτείαν, εἰ μὲν ταῖς τιμαῖς οὕτω τάττεται, ἐρ-
 θῶς *νενομοθετεῖται*. IX, p. 874. D. τὰ μὲν τοίνυν
 περὶ τροφὴν τε ζωῆς ψυχῆς καὶ παιδείαν, ὧν αὐ-
 τῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τούναντίον,
 καὶ περὶ θανάτιον τῶν βιαίων ἃς δεῖ τιμωρίας γίγνε-
 σθαι; *νενομοθετήσθω*. Sympos. p. 182. B. ἐν
 Ἡλίδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέ-
 γειν, ἀπλῶς *νενομοθετεῖται* καλὸν τὸ χαρίζεσθαι
 ἐρασταῖς. D. ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον *νενο-*
μοθετεῖται. Aristot. Polit. II, 1. p. 54. καὶ δι' ἣν
 αἰτίαν Φησὶ δεῖν *νενομοθετῆσθαι* τὸν τρόπον τοῦ-
 του ὁ Σωκράτης. Ib. 6. p. 95. νῦν γὰρ οὐκ ᾤετο *νε-*
νομοθετῆσθαι καλῶς. Ib. 7. p. 102. εἴ τι κα-

λῶς ἢ μὴ καλῶς πρὸς τὴν ἀρίστην νενομοθέτηται τάξιν. p. 113. οὐ καλῶς δ' οὐδὲ περὶ τὰ συσσίτια, τὰ καλούμενα Φιδίτια νενομοθέτηται τῷ καταστήσαντι πρῶτον. Nostrum malebat etiam Steph. Mox p. 657. A. non dubito post Θείου τινὸς addendum esse ἀνδρὸς, quod excidit ob seq. ἄν. Habent Euseb. Praep. ev. XII, p. 596. et Fic. *divini alicuius viri*.

P. 658. D. Τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκῶς εἴη τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ γάρ; ΚΛ. Ναί. — Deesse aliquid ad integritatem loci, est satis clarum. Emendationem praeiit partim Heindorfius scribendo: τίς οὖν ὀρθ. ἂν νεν. εἴη, τὸ μ. τ. λεκτέον. Nam cenleo legendum: τίς ο. ὁ. ἂν νεν. εἴη, λεκτέον ἂν εἴη τὸ μετὰ τοῦτο. Alcib. pr. p. 104. E. Λεκτέον ἂν εἴη. Legg. XII, p. 968. D. πρῶτον μὲν δήπου καταλεκτέος ἂν εἴη κατάλογος τῶν ὅσοι ἐπιτήδαιοι πρὸς τὴν Φυλακῆς φύσιν ἂν εἶεν. Ita enim pro vulgato ἂν ἢ scribendum est, firman- te etiam Leid. cod. Ab alia parte simile Phaedr. p. 262. E. τί δὴ οὖν οὗτος ἀμαρτάνει καὶ ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον. ἢ γάρ; — Ναί. Ab alia Theaetet. p. 164. B. τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. Rursus alio respectu cf. Rep. VI, p. 502. C. οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ τοῦτο μόνις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον· τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἔσονται τῆς πολιτείας. Legg. II, p. 664. B. τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἅμῃν ἂν εἴη λέγειν. Tim. p. 27. B. σὸν

οὖν ἔργον λέγειν ἂν εἴη, ὧ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο —

P. 658. E. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐκείνην εἶναι μούσων καλλίστην, ἣτις τοὺς βελτίστους καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένους τέρπει, μάλιστα δὲ εἴτις ἓνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ διαφέροντα. — *Corruptum est istud εἴτις. Leg. ἣτις ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. et Fic. praecipue vero quae virum virtute et disciplina praestantem.*

P. 659. A. Οὕτε γὰρ παρὰ θατέρου δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα, καὶ ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου τῶν πολλῶν καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας κ. τ. λ. — *Nihili est θατέρου: debebat certe esse ἑτέρου. Sed Plato scripsit θατέρου, ut est in cod. Leid. et Euseb. Mf. ap. Viger. Annot. p. 57. De re cf. III, p. 700. A ff. Aristoxen. ap. Athen. XIV, p. 632. B. de tumultu in theatris Legg. III, p. 700. E. IX, p. 876. B. Rep. VI, p. 492. B.*

P. 659. C. Τί ποτ' οὖν ἡμῖν τὰ νῦν αὖ διαπερανθέντα τῷ λόγῳ σημαίνειν βούλεται; σκοπεῖσθε τόδε. ΚΛ. Τὸ ποῖον; — *Fic. Animadvertite num hoc sit, quod volunt. Legit igitur, quod Steph. ait esse in quod. vet. σκοπεῖσθ' εἰ τόδε. Vere.* P. 665. D. πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὁρᾷτ' εἰ τῇδε. ΚΛ. Πῇ δὴ; III, p. 689. A. τίς οὖν ἡ μέγιστη δικαίως ἂν λέγοιτο ἀμαθία; σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον. ἐγὼ μὲν δὴ τὴν τοιάνδε τίθεμαι. ΚΛ. Ποίαν; *Parmenid. p. 154. C. ὅρα δὲ εἰ τῇδε πρεσβύτερα καὶ νεωτέρα γίγνεται. — Πῇ δὴ;*

P. 659. D. Ἰν' οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴ ἐναντία χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ἐθίζεται τῷ νόμῳ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις, ἀλλὰ ξυνέπεται χαίρουσά τε καὶ λυπούμενη τοῖς αὐτοῖς τούτοις οἷς περ ὁ γέρον, τούτων ἕνεκα, ἃς ὠδαὶς καλοῦμεν, οἷτως μὲν ἐπωδαὶ ταῖς ψυχαῖς αὐταὶ νῦν γεγονέναι, πρὸς τὴν τοιαύτην, ἣν λέγομεν, συμφωνίαν ἐσπουδασμέναι, διὰ δὲ τὸ σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς, παιδιαί τε καὶ ὠδαὶ καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι· καθάπερ τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἰσχουσι τὰ σώματα ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πόμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν οἷς μέλει τούτων, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν ἐν ἀηδέσιν· ἵνα τὴν μὲν ἀσπάζονται, τὴν δὲ μισεῖν ὀρθῶς ἐθίζονται. — *Locci maxime scabri haec est structura. Ἰν' οὖν usque ad v. γέρον protasis est, post hoc apodosis capit initium, et γεγονέναι, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι sunt pro imperativis.* V. Pierſon. ad Moer. p. 242. Heindorf. ad Lyſid. p. 21. Et enim quod nonnulli supplent λέγονται, id nec usus loquendi admittit nec sententia, sed post talem protasin Ἰν' οὖν — ἐθίζεται expectamus potius imperativos γεγονόντων, καλεῖσθων καὶ πραττέσθων, quam λέγονται, γεγονέναι κ. τ. λ. Nec novi exemplum eius structurae, ex qua Vigero ad Euseb. p. 57. infinitivī illi sunt idem quod γένοιτ' ἂν etc. Idem parentheseos signis includit haec, τούτων usque ad v. πράττεσθαι. Perperam: nam seqq. καθάπερ τοῖς κ. usque ad v. ἐθίζονται non ad illa sola Ἰν' οὖν — οἷς περ ὁ γέ-

ρων, sed ad universam periodum usque ad v. πράττεσθαι pertinent. Nimis inepta enim eorum est sententia, qui trahunt ad seqq. ταυτὸν δὲ καὶ κ. τ. λ. Variæ lectiones γεγονῦναι et γέγονασι nullius sunt pretii propter seqq. παιδιαί τε καὶ ὦδα καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Mox scrib. τὴν δὲ, τὴν πονηράν. Rep. X, p. 604. D. οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος κ. τ. λ. Similiter videtur sanandus Hipp. min. p. 375. A. τῇ ἀμείνονι ἄρα ψυχῇ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἐκουσίως ἂν ποιοῖ, τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκουσίως. Leg. τῇ δὲ, τῇ πονηρᾷ, ἀκουσίως. Alii aliter. Ad ipsam illorum verborum sententiam cf. Themist. Or. XXIV, p. 302. B. Hard. Lucret. I, 936. ubi v. intpp. Neutrum dixeris profecisse ex Platone, quamquam alias non abhorret ab utriusque ingenio. Nam ut de uno Lucretio dicam, aliquoties is colorem duxit a Platoniceis, etsi non pueriliter. Fallitur quidem Tanaq. Faber, quum II, 829. adumbratum censet ad Timaeum (p. 67. C.), notante etiam Creechio; fallitur et Lambinus, cui V, 988. ex Politico (p. 274. B.) sumptum videtur esse. Hoc quoque dubium, an VI, 910 ff. sit ex Ione (p. 935. D ff.), ut idem arbitratur: at nobilis ille locus IV, 1154 ff.

Nigra μελίχροος est, immunda et foetida ἄκοσμος, et reliqua, sunt ad normam Platonis Rep. V, p. 474. E. composita, quamquam nonnulla

etiam ex Theocrito hausit, ut clare ostendit Steph. ad Theocrit. T. II, p. 25 ff. Reisk. In eo tamen non assentior Stephano, quod etiam vocem μελίχρους ex Theocrito assumptam putat, ideoque apud hunc corrigit μελίχρων: quam suam sententiam repetiit in Theſ. L. Gr. T. II, p. 668. C. Quidquid enim legerit Scholiaſtes Theocriti, eum ſcio non legiſſe μελίχρων, quod vocabulum nihili et contra omnem Graecae linguae analogiam confictum eſt. Legimus quidem ap. Galen. in Hippocr. Epid. VI. Comm. III. T. V; p. 484. pr. ed. Baſ. λευκόχρους, ſed verum eſt λευκόχρους. Μελίχρους, credo, eſt ex Platone, quem Theocritus illo loco X, 27. non expreſſit, ſed tantum Lucretius, ut apparet ex accurata comparatione. Olim quidem apud Platonem erat: ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; ὁ μὲν, ὅτι ſιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν· μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα αἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὥχρότητα, εἰάν ἐπὶ ᾧρα ᾗ; At μελαγχλῶρους certe non eſt ὑποκοριζομένου, ut viderunt Lambinus, Stephanus, Maſſeiſ, Aſtius. Schol. μελιχλῶρους, quod recepit nuperus editor. At multo plures et vetuſtiores auctores habent μελιχρόους. De *Lucretio* iam vidimus. *Plutarch.* de auditione p.

44. F. οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες ἀμνηγέτη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὥχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται καὶ ἀγάπᾳ. De adulat. et amic. discr. p. 56. C. ὥς που καὶ Πλάτων Φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὥχρότητα. *Aristaenet.* Epist. I, 18. μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἶει τοῦνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι κ. τ. λ. *Melichrōtus est vocabulum nihili et abhorrens ab analogia; non tamen reponendum censeo melichrōtus, sed synonymum melichrōtas.* Hoc est ap. Plin. Hist. XXXVII, 21. *Colos appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota.* Redeo ad Lucretium: Eius versus sunt II, 76.

Augescunt aliae gentes, aliae minuuntur,
Inque brevi spatium mutantur secula animantum,
Et quasi cursores vitae lampada tradunt.

Respexit Plat. Legg. VI, p. 776. B. γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Qui locus non fugit intpp. quo magis miror neminem cogitasse de imitatione, quae est adeo aperta. Mox Legg. II, p. 660. A. vulgo est: τῶν σωφρόνων τε

καὶ ἀνδρείων καὶ πάντων ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Scribendum ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 598. πάντως ἀγαθῶν. Habuit et Fic. *omni- no bonorum*. Phileb. p. 39. E. δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐτεβής καὶ ἀγαθὸς πάντως. Euthyd. p. 292. C. ἀλλ' ἄρα πάντας καὶ πάντως ἀγαθοὺς; Legg. V, p. 727. C. οὐδ' ἐπὶ ταν ἡγήται τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι, τιμᾶ.

P. 660. E. Φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα τανῦν. ἄλλοτι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενά ἐστι τάδε; τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε λέγειν κ. τ. λ. — *Mira est adhortatio: Age consentiamus nunc, praesertim quum liatim inferatur interrogative: ἄλλοτι, παρ' ὑμῖν κ. τ. λ. et p. 661. D. addatur, ὅπερ οὖν ἡρόμην, ἄρα ξυμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς; nostri loci respectu. Haec luce clarius ostendunt, Atheniensem non exhortari ut consentiant, sed quae- rere an consentiant. Itaque requiritur tale quiddam: Age videamus, num inter nos conveniat. Cod. Leid. Φέρε νῦν, ξυνομ. Lege: Φέρε δὴ, εἰάν ξυνομ. Cratyl. p. 430. A. Φέρε δὴ, εἰάν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κράτυλε. ἄρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν φαίης τὸ ὄνομα εἶναι — Rep. IV, p. 434. A. ἰδὲ δὴ, εἰάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι — ἄρά σοι ἂν τι δοκεῖ (vulgo δοκῇ) μέγα βλάψαι πόλιν; V, p. 453. E. Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰάν πη εὖρωμεν τὴν ἔξοδον. Theaetet. p. 192. E. ἰδὲ δὴ, εἰάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ.*

P. 661. A. "Αδικος δὲ ὢν μήτε τολμῶ ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα — Totum locum inde a p. 660. E. compilavit Clem. Alex. Paedag. III, p. 100. 30. Respicitur Tyrtaeus p. 108 ff. ex quo profirema tantum pono.

Οὐδ' εἰ Ταυταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
 Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μέλιχόγηρυν ἔχοι.
 Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 Εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα,
 Καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἔγγυθεν ἰστάμενος.

Quod v. 5. Tyrtaeus dixit τετλαίῃ, apud Platonem est τολμᾷ. Passim τολμᾶν est τλᾶν, *sustinere*. Menex. p. 245. C. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ξυμμάχων ἐψεύσθη· ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι (leg. οἱ ἄλλοι) ξύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν, ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἕλληνας· μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἑμίσσαι. Phileb. p. 14. B. τολμῶμεν ἂν πῃ ἐλεγχομένῳ μηνύσωσιν, ubi male nonnulli τλῶμεν. Alcib. post. p. 138. C. ἐπεὶ τίς ἂν σοι δοκεῖ (male vulgo δοκῇ) τολμῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὐξασθαι; Aristoph. Nub. 546. Κούκ ἐτόλμησ' αὐτίς ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ, ut nunc optime editur. Suid. Τολμῆσαι, ὑπομεῖναι, ubi et relato loco e Legg. IX. addit: καὶ ἐν δευτέρῳ τολμῶν, ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομένειν. Voluit bis τολμῶ. V. 2. habes γλῶσσαν Ἀδρήστου μέλιχόγηρυν. Quod in suum usum convertit. Plato

Phaedr. p. 269. A. τί δέ; τὸν μελίγηρυν Ἀδραστον
είομεθα — quae verba ex poeta esse egregie
 divinabat Heindorfius. Est is Argivus Adrastus,
 quem eandem, quam Nestor et Ulysses, elo-
 quentiae laudem habuisse, colligere licet ex
 Pindar. Olymp. VI, 18 ff. coll. Heindorf. ad
 Phaedr. l. c. Iam nihil deest ob plenam intel-
 ligentiam Platonici in Phaedro loci.

P. 663. A. Ἀλλὰ τὸ μήτε τινὰ ἀδικεῖν μήτε
 ὑπό τινος ἀδικεῖσθαι, μῶν ἀηδὲς μὲν, ἀγαθὸν δὲ ἢ
 καλόν; — Scrib. καὶ καλόν p. ἢ κ. Protinus per-
 git: τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μὲν, αἰσχροῦ δὲ καὶ κακῶ.
 Et, οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δί-
 καιον, καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Paulo supra:
 τὸ τῆς ἡδονῆς κρείττον ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Et,
 ἄρ' ἐστὶν ἀγαθόν μὲν καὶ καλόν. Fic. *bonum ve-*
ro atque honestum.

P. 664. D. Νομοθέτης δὲ οὗ τι καὶ σμικρὸν
 ὄφελος, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἦν οὕτως ἔχον, ὥς καὶ νῦν
 αὐτὸ ἤρηχ' ὁ λόγος ἔχειν, εἴπέρ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμη-
 σεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν
 ὅτι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό πο-
 τε, καὶ δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόν-
 τας πάντα τὰ δίκαια; — Marg. Leid. ad v. ποι-
 εῖν adscriptum exhibet πείθειν, quae est conie-
 ctura Stephani. Plurima enim, quae nescio a
 quo orae illius libri iniecta sunt, animadverti
 esse commenta Stephani. Eius autem corre-
 ctione non opus est. Δύνασθαι significationem
 habet *praestandi aliquid et efficiendi.* Δυνά-

μενον ποιεῖν igitur est *efficere ut faciant*. Phil. p. 23. D. μᾶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισιν τινος δυναμένου; Hipp. maī. p. 296. D. εἰάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται, καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ἦ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. p. 78. B. βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι. Eurip. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς: ubi mira molitur Musgrav. Sed ad illa ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας π. τ. δ. deest subiectum; nec possit, credo, ad verba ποιεῖν μὴ βία suppleri τοὺς νέους; quis enim supplebit τὸν δυνάμενον. Mitto Bipontinum sycophantam cum Ficino suo. Euseb. Praep. ev. XII, p. 607. ἐκόντας πάντας πάντα τὰ δίκαια. Vere, opinor. Ad Eusebii locum quae Vigerus scripsit, ea confutato Stephano iam non opus est refellere.

P. 666. A. Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ὁδὰς; ἃρ' οὐ νομοθετήσομεν, πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι; διδάσκοντες ὥς οὐ χρεὶ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐπὶ τοὺς πόνους ἐγχειρεῖν περσεύεσθαι· τὴν ἐκμανῇ εὐλαβούμενοι ἔξιν τῶν νέων· μετὰ δὲ τοῦτο οἴνου μὲν δὴ γεύεσθαι τοῦ μετρίου, μέχρι τριάκοντα ἐτῶν· μέθης δὲ καὶ πολυσυνίας τοπαράπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι. — Non dubito falsum esse illud ἃρ' οὐ. Nam si interrogatio esset, ea certe non post v. γεύεσθαι desineret, sed demum p. 666. C. post illud εὐπλαστότερον εἶναι. Sed quis

usque eo pertinere interrogationem censebit, praesertim quum sequatur: πρῶτον μὲν δὴ δια-
 τεθεῖς οὕτως ἕκαστος κ. τ. λ. ? Quocirca nullam omnino arbitror interrogationem esse, sed emendo: ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν. De usu particulae huius v. Heindorf. ad Charmid. p. 73. Idem repono Legg. I, p. 646. A. Ἄρ' οὖν πρηνέ-
 τας, Φαμέν, ὁ τοιοῦτος. Fic. *Erit itaque pessimus.* Nostro loco eo tutius licet hoc periclitari, quum cod. Leid. et Stob. Ecll. eth. XLII, p. 294. habeant οὖν, non οὐ, atque etiam Fic. vertat absque interrogatione: *Principio lege sanciemus.* — Notum proverbium est πῦρ ἐπὶ πῦρ. V. Zenob. p. 141. Mich. Apost. XVII, 31. Hesych. et Suid. v. Apud hunc tamen male est ἐπὶ πυρί. Sed πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχρεύειν ex Nostro indubie venit, praeter Athen. X, p. 440. C., in Iuliani Epist. LII, p. 437. A. et Clem. Alex. Pae-
 dag. II, p. 65, 50. Ἀρεσκεῖ οὖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς κόρας ὡς ἐπιτόπλειστον ἀπέχεσθαι τοῦ Φαρμάκου ταύτου, οὐ γὰρ κατάλληλόν ζούσῃ ηλικίᾳ τῶν υἱῶν τὸ θερμότατον ἐπεγχεῖν, τὸν οἶνον, σίοναι πῦρ ἐποχετεύοντας πυρί. Deinde lege ἱμμανῆ, ex cod. Leid. Bas. 2. et Stob. Nusquam ap. I. at. est ἱμμανῆς, ubi vis ἱμμανῆς. Legg. V, p. 734. A. καὶ ἔρωτας οὐκ ἱμμανεῖς παρεχόμενον. Et, σπυγμένους δὲ καὶ οἰστρώδεις ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας ὡς οἶον τ' ἱμμανεστάτους παρεχόμενον. Tim. p. 86. C. ἱμμανῆς τὸ πλεῖστον γιγνόμενος τοῦ βίου. Phaedr. p. 251. E. ἱμμανῆς οὔσα οὔτε νυκτὸς δύναται

καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν. Sophocl. Electr. 288.
 τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς Βοῶ παραστᾶσ'. Eurip.
 Electr. 1253. Δεινὰ δὲ Κῆρες αἱ κυνώπιδες Θεαὶ
 Τροχληατήσους' ἐμμανῆ πλανώμενον. Bacch. 1092.
 διὰ δὲ χειμάρρου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων Θεοῦ πνοαῖ-
 σιν ἐμμανεῖς. Cyclop. 3. ἦντα' ἐμμανὴς Ἥρας
 ὑπο Νύμφας ὀρέϊας ἐκλιπὼν ὥχου τροφούς. Hic
 corrigit Scaliger ἐμμανὴς, quod nusquam est ap.
 Eurip. Mox ut alia praetermittam, pro μὲν δὴ
 habent vett. edd. μὲν δεῖ, Stob. μὲν ἤδη. Hoc
 est verum, quod agnoscent Graece docti. Ut
 hic frequenti errore δεῖ et δὴ in vett. edd., ita
 alibi ἤδη et ἔδει confusa sunt. Eurip. Alcest. 150.
 habes:

Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι,
 Πάντων δὲ Θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
 Αἰμόρραντοι θυσαί πλήρεις,
 Οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.

Schol. αἱ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται Ἀδμήτῳ. Hinc et
 metri causa correxi certissime:

Πάνθ' ἔ γ' ἔδει, τετέλεσται βασιλεῖ,
 Πάντων δὲ Θεῶν ἐπὶ βωμοῖσιν —

Iudicent periti. Postremo, quod mox sequitur
 ap. Plat. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, in eo Athen. X,
 p. 440. C. omittit ἄλλοις: nimirum quod ipsi
 videbatur insolentius. Sed prorsus geminum
 Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων
 ξένων, qui locus vicissim illustratur a nostro.
 Sic explicare posses etiam Diodorum XIII, 97.
 τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομέ-

vous, nisi praestaret interpretatio Wolfi Prolegg. ad Demosth. Lept. p. LXVII. not. Non eodem at simili modo dicitur Rep. V, p. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἀριστοί; At ita plane Latini addunt *cetera*. Cic. Verr. Act. II, IV, 32. *In istius lenonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditariis ornamentis Capitolii ornamenta ponentur?*

P. 666. C. Ἄρ' οὐκ ἂν ἐθέλοι προθυμότερόν τε, ἥττον αἰσχυνόμενος; οὐκ ἐν πολλοῖς ἀλλ' ἐν μετρίοις, καὶ οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις, ἀλλ' ἐν οἰκείοις ἄδειν κ. τ. λ.; — Scribendum προθυμότερόν γε. Haec medela pluribus locis est adhibenda. III, p. 698. A. lege περὶ γε Περσῶν. Firmavit mihi post hac cod. Leid. XII, p. 963. C. lege καὶ τὰ δύο γ' ἄλλα: vulgo τάλλα, contra usum Graecorum. Non curo Dorvillium ad Charit. p. 455. Lips. Plat. Sympos. p. 205. E. ἐπεὶ αὐτῶν τε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, εἰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἐαυτῶν πονηρὰ εἶναι. Corruptum esse τε apparet; tamen non quadrat γε. Lege αὐτῶν καὶ πόδας τε καὶ χεῖρας, quod qui abierit in vulgatam, vides.

P. 666. D. Ὅντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γέγονατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. — Vocem ἐπήβολος erudite illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 116. Illud tamen praetermisit, quidquid veteres Grammatici de eo proferunt, derivatum esse a Porphyrio Qu. Hom. I, p. 5. ed. Argentor. ubi etiam

poster locus affertur. Commode Schol. Mf. in
 cod. Augustano Odyssaeae n. 51. ad β, 319. Ἐπὶ-
 βόλος, εἰδώς, γυγνώσκων, νοήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυ-
 χής. Sed pauca nobis de etymo vocis dicenda
 sunt nondum occupata. Henr. Stephanus in
 Thes. L. Gr. putat olim fuisse ἐπίβολος, ἀπὸ τοῦ
 ἐπιβάλλειν, sed posthac ob legem carminis mu-
 tatum esse in ἐπήβολος, ab Homero, ut ait.
 At non sufficit ratio haec: ipsum enim ἰ nulla
 facta mutatione poterat produci, ut passim fit
 apud Homerum in ἰ natura brevi. Res meo
 quidem iudicio ita debet expèdiri. Sunt quæ-
 dam verba, quibus prisca Graeci de causa ne-
 scio qua praefigebant ε̄ sive η̄, ut Chaldaei in
 quibusdam Ebraeorum, et Francogalli aliaeque
 novi aevi nationes in Latinorum vocibus non-
 nullis faciunt. Cultiore aetate hoc obsoleve-
 rat in plurimis vocabulis, tamen remansit in
 nonnullis. Sic ἤμελλον est ἀπὸ τοῦ ἐμέλλειν, ἡδυ-
 νήθην ἀπὸ τοῦ ἐδύνασθαι, ἡθέλον ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν,
 quod et ipsum aetatem tulerat, ἡβουλόμην ἀπὸ
 τοῦ ἐβούλεσθαι. Ita est λύγη, unde ἐπιλυγάζω
 etc. et ἡλύγη, unde ἐπηλυγάζω etc. Nescio an
 huc pertineat etiam forma ἀπήλαυνεν. De his
 V. Intpp. Thom. M. p. 258 ff. Rühnk. ad Tim.
 p. 119. Praefigebant autem, ut vides, inprimis
 litteris δ, θ, λ, μ, β. Sed fuisse hoc etiam in
 τῷ βάλλειν inde intelligitur, quod et a commu-
 ni radice cum v. βούλεσθαι descendit, et non-
 nulla ab eo ita, ut dixi, derivata sunt. Certe

ἐλαφὸβολος non est ἀπὸ τοῦ βάλλειν, unde fieret ἐλαφόβολος, sed ἀπὸ τοῦ ἐβάλλειν, ut ἐπηρεφὴς ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, ἐπήρατος ἀπὸ τοῦ ἐράν etc. Similiter ἐπήβολος et alia. Hesych. Ἐπηβολή, μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem: Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένω καὶ Πελοίῳ κ. τ. λ. Haec est Soringii lectio, quam firmat Schol. Plat. Ruhnk. p. 137. ex qua etiam ap. Plat. Hipp. min. p. 372. E. restituenda rarior forma κατηβολή. Apud Nicandrum in Theriacis est κατηβύλεν. Apollon. Argon. II, 1157. habet συνηβολίη. Cf. Etym. M. v. ἐπήβολία καὶ συνηβολία.

P. 667. A. Οὐκ, ὦ γὰρ, προσέχων ταύτῳ τὸν νοῦν, δρῶ τοῦτο, εἶπερ. — Cornar. odrrigit: δρῶ τοῦτο, εἶπερ δρῶ. Imperite. X, p. 900. E. καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἶπερ, ὅποσα Φλαῦρα· θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν. Ita enim est interpungendum. Euthyd. p. 296. B. ἀλλ' ὅπως μή τι ἡμᾶς σφάλη τὸ αἰεὶ τοῦτο. Οὐκ οὖν ἡμᾶς γε, ἀλλ' εἶπερ, σέ. Parmenid. p. 138. D. ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμείβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἰπέε γε δὴ. p. 150. B. ἴδν μὲν ὅλω ἄρα τῷ ἐντὶ οὐκ ἂν εἴη σμικρότης· ἀλλ' εἶπερ, ἐν μέρει. Aristot. Polit. II, 7. p. 106. χρησίμου δ' οὐσίας τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων; ἀλλ' εἶπερ, πρὸς τὸν πόλεμον. V, 11. p. 375. κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας, τὸ μηθένα ποιεῖν ἓνα μέγαν· ἀλλ' εἶπερ, πλείους. Eth. Nicom. V, 9. οὐθὲν γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βού-

λησιν· ὥστε, οὐκ ἀδικεῖται διὰ γε τοῦτο· ἀλλ' εἴ-
περ, βλάπτεται μόνον. VIII, 2. γελοῖον γὰρ ἴσως
τῷ οἴνῳ βούλεσθαι τάγαθὰ· ἀλλ' εἴπερ, σώζεσθαι
βούλεται αὐτόν, ἵνα αὐτὸς ἔχη. IX, 7. τῷ δὲ πα-
θόντι οὐθὲν καλὸν ἐν τῷ δρᾶσαντι· ἀλλ' εἴπερ,
συμφέρει. Aristoph. Nub. 227. "Ἐπειτ' ἀπὸ τὰρ-
έου τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, Ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς,
εἴπερ; Cf. Gazae Gramm. IV, p. 85. ed. Bucu-
rest. ubi alia etiam ex Theophrasto supplemen-
bit Neophytus. Non idem autem semper in
hac ellipsi supplendum esse, qui examinant
exempla, videbunt.

P. 668. A. Οὐ γὰρ εἴ τῳ δοκεῖ, ἢ μὴ τις χαί-
ρει τῷ, τό γε ἴσον, οὐδὲ τὸ σύμμετρον ἂν εἴη σύμ-
μετρον ὅλως. — Cornar. delet μὴ. Ego corrigo
ἢ καὶ τις. Deinde quod rescripsit Heindorfius
τό γε ἴσον ἴσον, est in Ald. Bas. 1. 2. Fic. marg.
Leid. Similiter emendabis Sophist. p. 258. B.
ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἦν καλόν,
καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν. Leg. καὶ τὸ μὴ μέ-
γα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν.

P. 668. D. Τί οὖν; εἴ τις ἀγνοοῖ τῶν μεμιμημέ-
νων ὅπῃ ποτὲ ἐστὶν ἕκαστον τῶν σωμάτων, ἄρ' ἂν πο-
τε τό γε ὁρῶς εἰργασμένον αὐτῶν γνῶνῃ; λέγω δὲ
τὰ τοιόνδε, οἷον τοὺς ἀεθμοὺς τοῦ σώματος, καὶ
ἐκάστων τῶν μερῶν τὰς θέσεις ἢ ἔχει, ὅσαι τέ εἰσι
καὶ ὅποια παρ' ὅποια αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν
τάξιν ἀπείληφε, καὶ ἐτι δὴ χρώματά τε καὶ σχή-
ματα· ἢ πάντα ταῦτα τετάραγμένως εἰργασται·
μὴν δοκεῖ ταῦτ' ἂν ποτε διαγνῶναι τις τοπεράπαν,

αἰνοῦν, ὅτι ποτὲ ἔστι τὸ μεμνημένον ζῶν; — Ἀἰ-
 ῥμοὶ τοῦ σώματος, ni fallor, sunt numeri et pro-
 portiones partium corporis. Structura vero
 loci fefellit duos de Platone optime meritos
 viros. Steph. putabat scribendum ἢ εἰ πάντα:
 perperam. Et intelligitur ἀπὸ κοινού; est enim
 legendum εἰ ἔχει, ut habent cod. Leid. et Fic.
*Ut puta, utrum articulos corporis et sin-
 gulas particulas habeat; et numerum et
 qualitatem, et locationem singulorum, pro-
 ut decet, ad singula, colores praeterea at-
 que figuras: vel contra, utrum per-
 turbate haec omnia picta sint* — Ad illud
 εἰ ἔχει subiectum, est τὸ μεμνημένον ζῶν, quod
 apparet etiam ex seqq. τί δ' εἰ γινώσκουμεν, ὅτι
 τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἀνθρώπος, καὶ
 τὰ μέρη πάντα τὰ ἐαυτοῦ καὶ χρώματα
 ἅμα καὶ σχήματα ἀπέλκηφι κ. τ. λ. Verto:
*Quid igitur, si quis ignoret, quo ex genere sit
 quodque pictorum corporum, num umquam
 cognoscet; quid in iis recte elaboratum
 sit? ut, numeros corporis et singulorum dis-
 positionem membrorum utrum tales habeat,
 quales debeat: numeros, inquam, tantōs,
 quanti sint in eo animali, quod exemplar
 imitationis est; membrorum eam dispositio-
 nem, quae singulis singula ita coniungat, ut
 nanciscantur iustum ordinem; similiter prae-
 terea colores ac figuras: haec omnia utrum
 hoc modo effecta, an nulla regula confusa*

*sunt elaborata, hoc, quaeso, num unquam
dijudicare poterit is, qui nesciat, quo ex
genere sit descriptum animal? Mox p. 669.
B. lege: ὁ εἰς ἐστὶ, πρῶτον γινώσκειν. P. 669. C.
δεῖ δὲ καὶ ἐκαστὸν ἴδε, ὡς εἰκός, γινώσκειν τῶν
περιλαμβανόντων, ὅτι ποτέ ἐστιν. D. εἴ τις ἀγνοῖ τῶν με-
μινημένων ὅτι ἑκάστὸς ἐστὶν ἑμᾶσταν τῶν σώμάτων.
E. ἀγνοῶν ὅτι ποτέ ἐστι τὸ μεμινημένον ζῶον.
P. 670. C. Τοῦτ' οὖν, ὡς εἰπεν, ἀνευρίσκου-
μεν αὐτὰ νῦν, ὅτι τοῖς ἀδούς ἡμῶν, οὓς νῦν παρακαλοῦ-
μεν, καὶ ἐκόντας τινὰ τρόπον ἀναγκάζομεν ἄδειν, μέ-
χρι γε τοσούτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον κ.
τ. λ. B. Lege αὖ τανῦν, ἐπὶ ταῖς ἀδούς ἡμῶν.
Cornar. quidem vertit hoc ipsum, ut legisse vi-
deatur αὐτὸ νῦν, quod conficit Steph.; sed mihi
non probatur. Addidit Noster αὖ, quod p. 670.
A. fere idem dixerat: τόδε μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος
ἡμῶν δοκεῖ μοι σημαίνειν ἤδη, τῆς γε χορικῆς μούσης
ὅτι πεπαιδεῦσθαι δεῖ βέλτιον κ. τ. λ. Ita enim
ibi debet interpungi. Contrariam medelam ad-
hibebis loco cuidam Psychogoniae Tim. p. 35.
A. καὶ τρεῖς λαβὼν αὖ τὰ ὄντα συνεκράσατο εἰς μίαν
πάντα ἰδέαν. Lege αὐτὰ συνεκ. ex Plutarch. Opp.
philoss. p. 101B. C. Procl. cod. Tub. Totam au-
tem Psychogoniam aliquando e musica veterum
doctrina planam faciam: iam enim tempus est,
ut ex antiquae philosophiae notitia Timaeus ex-
plicetur, ne latius serpat fastus iste, quo elatus
sibi illa omnia esse apertissima nuper professus est
aliquis, qui de his ne tantillum quidem intellexit.*

P. 671. A. Θορυβιάδης μὲν· που ὁ ἑλπίστας ὁ
 τοιοῦτος ἐξ ἀνάγκης προΐούσης τῆς πόσεως ἐπὶ μᾶλ-
 λον εἰ συμβαίνει γιγνόμενος. — Primum verba
 προΐούσης τῆς πόσεως commatibus secludenda sunt.
 Simpliciter dicitur προΐούσης τῆς πόσεως, ut προΐού-
 σης τῆς συνουσίας Theaetet. p. 150. D. προΐόντας
 τοῦ ἄσματος Protag. p. 339. C. προΐούσης τῆς ἡλι-
 κίας Phaedr. p. 279. A. προΐόντας τοῦ λόγου ib. p.
 238. D. προΐόντας τοῦ χρόνου p. 255. A. Legg. III,
 p. 678. B. p. 684. A. p. 698. E. p. 700. D. De-
 inde uno tenore scribendum ἐπιμᾶλλον, ut ἐπὶ
 προσθεν; μᾶλλον enim adverbium est, et in iis
 solis compositis, quae fiunt ex adiectivo et prae-
 positione, ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μεῖζον, ἐπὶ μέγα etc.
 tantundem est scribasne iunctim an divisi-
 m. Suid. Ἐπιμᾶλλον, ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιπ-
 πος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλ-
 λον ἀχθόντων (i. ἀχθεσθέντων). καὶ ἀντὶ τοῦ πε-
 ρισσότερα· ἐκδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὖ-
 θις· ταῦτά μοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῖσος.
 Idem: Ἐπιμᾶλλον, ἐπὶ ῥῆμα, περισσοτέρως. καὶ
 ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὄργην. Cf. E. I. Bast.
 Epist. crit. in Antonin. Lib. Parth. et Arist. Gal-
 licae scriptae p. 147. Est *magis magisque*. Ma-
 le Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. ἐτι μᾶλλον.
 At ex eodem et Cornarii versione: *progre-
 diente semper amplius potione*, emendan-
 dum αἰεί p. εἰ. Notissima dictio μᾶλλον αἰεί. Eu-
 seb. γένομενός; perperam. Semp̄er dicitur συμ-
 βαίνει γιγνόμενος. V. III, p. 682. D. IX, p.

867. E. p. 874. E. Epinom. p. 985. D. Tim. p. 86. B.

P. 672. B. Λόγος τις ἅμα καὶ Φήμη ὑπορρεῖ πως, ὡς ὁ Θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρυῖας διαφορέθῃ τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην — Ita una Stephaniana. Ald. Bas. 1. 2. ὑπὸ Θεοῦ Ἑρας: Athen. X, p. 440. D. cod. Leid. et Fic. vertens, *a. paverca Iunone*, legunt ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἑρας. Hoc verum est. De re cf. Eurip. Cyclop. 3. Apollodot. III, 5. Nonn. Dionysiac. XXXII, 48 ff. Procl. in Tim. V, p. 298. Mox p. 673. B. male Steph. coniecit ὁπότερον αὐτῶν. Politic. p. 284. D. τούτου τε γὰρ ὄντος, ἐκεῖνά ἐστι, καί ποτε ὄντων ἐστι καὶ τοῦτο. μὴ δὲ (vulgo male μηδὲ) ὄντος ποτέρου τούτων, οὐδέτερον αὐτῶν ἐστὶ ποτέ. Cf. Heindorf. ad Charmid. p. 103 ff. ad Theaetet. p. 292. Idem e vett. edd. revocandum Phileb. p. 22. D. ubi male Steph. scripsit ὁπότερον.

P. 674. A. Καὶ κατὰ πόλιν μήτε δοῦλον μήτε δούλην γεύεσθαι μηδέποτε· μηδὲ ἀρχοντας τοῦτον τὸν ἐμαυτὸν ὃν ἂν ἀρχωσι· μηδ' αὖ κυβερνήτας μηδὲ δικαστὰς, ἐνεργοὺς ὄντας, οἴνου γεύεσθαι τοπαράπαν· οὐδ' ὅστις βουλευσόμενος εἰς βουλὴν ἀξίαν τι καὶ λόγου συνέρχεται. — Dudum: correxeram μηδ' ἔστις, quum hoc reperirem ap. Euseb. Praep. ev. XII, p. 599. Stob. Eccl. 1. 2. XLII, p. 295. Paulo infra autem in illis, ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ἦτις πόλει, pro absurdo ἀμπέλων rescripseram ἀμπελώνων e Fic. Quapropter secundum hanc

rationem nec multis civitati vineis opus esset. Posthac sic scriptum diserte inveni ap. Euseb. l. c.

Lib. III, p. 676. A. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν πόλεων ἐπίδοσιν ἐπ' ἀρετὴν μεταβαίνουσιν, ἅμα καὶ κακίαν ἐκάστοτε θεατῶν. — *Malim μεταβαινουσῶν.* Aristot. Polit. IV, 5. p. 241. συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πολιτειῶν. οὐ γὰρ εὐθὺς μεταβαίνουσιν — *Ac nescio an ita legerit Procl. in Tim. II, p. 88.* πολιτείας γὰρ ἀρχὴν ζητήσας, ἀφ' ἧς εἰς ἀρετὴν τε καὶ κακίαν μεταβαίνουσιν αἱ πόλεις, ἐπήγαγε· λέγεις δὲ πόθεν; κ. τ. λ.

P. 676. C. Ταύτης δὲ περιλάβωμεν, εἰ δυνατόμεθα, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. — *Non prorsus simile Sophist. p. 249. D. ἄρ' οὐκ ἐπισικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν:* Sed omnino scribendum e Bas. 2. δὲ περὶ (sive, ut vulgo scribitur, περί) λάβωμεν, quod et ipse conieceram, et nuperrime coniectum reperi ab Heindorf. ad Theaetet. p. 397. Legg. X, p. 898. E. τῷ μᾶλλον δὲ καὶ διανοήματι λάβωμεν αὐτοῦ περὶ τὸ τοιόνδε. Aristot. Polit. I, 6. p. 29. λάβωμεν δὲ περὶ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν. Plat. Phaedr. p. 246. D. τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρέει, λάβωμεν. *Ac ne dubites dici αἰτίαν περὶ τινος λαβεῖν, εἰδέναι etc., v. Phaedon. p. 96. E. περὶ τούτων τὴν αἰτίαν εἰδέναι. p. 97. C. εἰ οὖν τις βούλοιο τὴν αἰτίαν εὔρεῖν περὶ ἐκάστου. Et ib. D. ἄσμενος εὐρηκέναι ὥμην διδάσκαλον τῆς*

αἰτίας περὶ τῶν ὄντων, p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Rep. I, p. 329. D. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν. Mox p. 677. A. scrib. ποῖοι δὴ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 587. cod. Leid. et Fic. vertentē *quinam*. - Malim etiam, βραχὺ τι τὸ τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. Politic. p. 270. D. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Paulo post pro illo, τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες, Euseb. habet τὸ ποῖον δὴ π. α. δ. Non necesse. Sophist. p. 217. A. τί δὲ μάλιστα, καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς, ἔρεσθαι διενεχθήσης; p. 240. C. πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φεβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. X, p. 602. C. τοῦ ποίου τινὸς περὶ λέγεις; Phaedon. p. 78. B. οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεθάννυσθαι, καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ, καὶ τῷ ποίῳ τινί.

P. 677. C. ΚΛ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ ἀριστε, εἰ γὰρ ἔμενε τάδε οὕτω τὸν πάντα χρόνον ὡς νῦν διακεκόσμηται, καινὸν ἀνευρίσκετό ποτε καὶ ὀτιοῦν του; ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελαίνθαιεν ἄρα τοὺς τότε· χίλια δ' ἀφ' οὗ γέγονεν, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαίδαλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀφειῖ, τὰ δὲ Παλαμῆδει· τὰ δὲ περὶ μουσικὴν Μαρσύᾳ καὶ Ὀλύμπῳ· περὶ λύραν δὲ Ἀμφίονι· τὰ δ' ἄλλα ἄλλοις πάμπολλα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, χθές καὶ πρόην γεγνότα. ΑΩ. Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν φίλον ὅτι

παρλίπεις τὸν ἀτεχνῶς χθὲς γινόμενον; ΚΛ. Μῶν
 Φράζεις Ἐπιμενίδην; ἈΘ. Ναί, τοῦτον. πολὺ γὰρ
 ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὃ
 Φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ
 δ' ἔργῳ ἐκείνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς φατέ. — Dixe-
 rat Atticus: *Nonne diluvii tempore instru-
 menta omnia perditā esse, et si quid ad
 artem sive civilem sive aliam quamcunque
 scite inventum erat, periisse dicemus? Iam
 Clinias haec fere respondit: Ita sane est; ne-
 que enim, si per omne aevum mansissent
 omnia, ut nunc sunt, umquam a quoquam
 inventum esset quidquam novi. At Daeda-
 lus, Orpheus, Palamedes, Marsyas, Olym-
 pus, Amphion multa nova invenerunt.
 Quippe dudum nota secundum ordinem na-
 turae legemque depereunt eque hominum
 memoria evanescunt: insequentī deinceps
 aevo deteguntur denuo et protrahuntur ad
 lucem. Ad postrema conf. Plat. Tim. p. 25.
 A. Aristot. Polit. VII, 10. p. 463. et ap. Procl.
 in Euclid. II, p. 18 ff. Haec de universa sen-
 tentia; utinam vero tam paucis defungi liceret
 in rimanda genuina lectione loci, in quo plu-
 res haerent difficultates, quae penitus remo-
 veri vix possint a nobis. Minutum est, quod
 pro corrupto ὅτι οὖν του; ὅτι scribo: ὅτι οὖν τῷ;
 ὅτι — ut legisse Fic. videtur vertens, *novum
 quidquam alicui esse inventum*; quam-
 quam aliter Cornar. ac Steph. suffragante, ut*

videtur, cod. Leid. Minutum etiam, quod Fic. verba πῶς γὰρ ἂν usque ad ὅτιοῦν τ. tribuit Atheniensi, et quod in Leid. significatum est alium ordiri post ὅτιοῦν. Haec, ut dixi, minuta sunt. Illud maius, quod ad protasin ὅτι μὲν γὰρ κ. τ. λ. nulla infertur apodosis. Parum enim certa Cornarii interpolatio post τοὺς τότε inferi iubentis δῆλόν γε. Sane multo convenientior seriei orationis videtur esse supplementum tale: Ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελήλυθῃ, ἐξ οὗ τὰ αὐτὰ ἤδη ποτὲ ἀνευρέθησαν οἱ ἀνθρώποι, διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε, ἢ ἐν τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν γεγονότας. Mox τὰ μὲν, τὰ δὲ transferri non potest *partim, partim*, ut sit: sed illis oculis significantur varia Daedali, Orphei, Palamedis inventa, ut apparet ex seqq. τὰ δὲ περὶ μουσικὴν etc. Nec verba, ἀφ' οὗ γέγονε, pertinent ad ἔτη, ut vulgo opinantur; debebat enim, ut aptus sensus exiret, ita scribi: χίλια δ' ἢ δις τοσαῦτα ἔτη γέγονεν, ἀφ' οὗ — Immo ad eas, quas dixi, voces intelliges εὐρήματα ἢ τεχνήματα, ut sententia sit haec: *Mille vel bis mille annis ante eadem iam ab hominibus inventa fuisse, sed obsoleta post hac, totidem annis post inventionem illam (ἀφ' οὗ γέγονε τὰ εὐρήματα) denuo reperta esse a priscis heroibus.* Multum enim temporis praeteriit, donec deperditae semel artes restaurarentur, ut docetur p. 678. B ff. Καταφαγῇ γέγονε non inusitatum est de inventis et

artibus. Phileb. p. 16. C. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεθῇ (l. ἀνευρέθῃ) πώποτε, διαὶ ταύτης Φανερά γέγονεν. Haec hactenus. De Epimenidis aetate fallam Platonis opinionem, quam prodidit I, p. 642. D. confutarunt Bentl. Resp. ad Boyl. p. 31 II. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 347. Bip. Hesiodi versus, qui respiciuntur, sunt Opp. et D. 40.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ubi vates parcum et simplicem victum laudat, qualis est malva et asphodelus. Sed postera aetas non contenta tam vili sensu, profundam in his verbis sapientiam requisivit: significari enim herbas dicebant, ex quibus parari posset medicamen ἀλίμους efficiens καὶ ἀδιψους; quod ipsum Hesiodum vaticinatum esse, Epimenidem revera invenisse, Cretenles asseverabant, nimis per se proni ad mendacia. Conf. Meursii Cret. IV, 12. imprimis autem Schol. Hesiod. l. c. Ἴσως δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἐρμιππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτα σοφῶν περὶ τῆς ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ κατ' Ἡρακλέα λόγου, καὶ Πλάτων ἐν γ' Νόμων φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφεράμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν. ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης· ὅπερ αὐτὸν ἀλιμον καὶ ἀδιψον ἐποίει. Scholion est corruptissimum. Leg. Ἐρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑ. σ. Ante v. φησὶν, pro quo leg. φασὶν, excidit tale quiddam: καὶ Ἐπιμενίδην. Posire-

mo pro Ἡροδότῳ reponendus Ἡρόδοτος, qui cum illo confunditur passim. V. Heyn. ad Apollodor. III, 5, 6. I, 9, 19. De Herodoto v. Voss. H. Gr. III, p. 374. ed. alt. Ionf. S. H. P. IV, p. 334. utrumque tamen hic locus fugit. Verus libri titulus fuit τὰ κατ' Ἡρακλέα, ut praeter Schol. Hesiod. citat Steph. Byz. De Epimenide praeterea adscribam locum Plutarchi Conviv. VII Sapp. p. 157. E. ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρός ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡτιόδου γεγραμμένον. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, Ὅσον ἐν μαλαίχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

P. 678. C. Ἄρ' οὐκ ἄσμενοί μὲν ἑαυτοὺς ἐάρων, δι' ὀλιγότητα, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου τὸν χρόνον; πέρεια δέ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πέρευσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, σὺν ταῖς τέχναις, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλει; συμμίσγειν οὖν ἀλλήλοις οὐκ ἦν, οἶμαι, σφόδρα δυνατόν. — Steph. malit πορείᾳ, ut est ap. Poll. I, 83. III, 92. Etym. M. et Suid. v. Ego de tribus vocabuli formis πορεία, πέρεια, πόρια, ultimam, ut in similibus Dorvill. ad Chariton. p. 249 ff. Lips., recentiori aevo aut librariis arbitror deberi; alteram in solo adiectivo statuo, primam in neutro substantivi locum obtinenti. Animadverti enim, non variare accentum in iis adiectivis huius formae, quae numquam vices gerant substantivorum; variare tantum in ceteris, nec

in his generatim, sed tantum in neutris. Nusquam reperies ἀνθρώπειον, semper ἀνθρώπειον; nusquam πορείος, sed πόρειος: at πόρειον et πορείον in neutro scribitur promiscue. Ad eam igitur normam omnia eius generis vocabula adigenda censeo. Πορεία sunt εἰς πόρειαν χρήσιμα, ut exponit Schol. et marg. Leid. ac Suid., quī nostrum locum videtur spectare. Non possunt autem haec aliquid aliud esse h. l. quam vehicula. Loquitur Plato de tempore, quo aquae tenebant inundatam planitiem, et tenues reliquiae generis humani, habitantes summa montium iuga, et pelago immenso disiunctae, non nisi navigiis convenire poterant. Tum igitur dicit deperditas fuisse omnes res, quarum ope congregerentur *terra marive*, h. e. omnia vehicula et terrestria et maritima. Sed, obsecro, quinam terris aqua obtectis *terrestri* itinere convenire potuissent, etiamsi abundassent omnis generis πορείοις? Et ut concedam potuisse, quid opus erat vehiculis, quando sedes mutare volebant pauperes homines et omni carentes suppellectile? quae etiam impedimento fuissent proficiscentibus per paludosas e recenti illuvie valles. Solā igitur navigia, quibus inter se convenirent, defuisse debebat dicere: nunc autem ait caruisse eos omnibus tum terrestribus tum maritimis vehiculis, quibus usi congregerentur. Tam absurdum dictum alius retulerit ad Platonem; mihi abhorrere videtur ab eius in-

genio. Illud autem τότε post ἀλλήλους offendit, quotiescunque legi. Scribebatur melius: πορεῖα δὲ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους πορεύεσθαι, σὺν ταῖς τέχναϊς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλη τότε. Quare nescio an haec omnia, ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, quae, si absint, haud facile desideres, haec igitur an sint profecta a glossatore quopiam, qui vellet significare, πορεῖα vocari et terrestria et maritima vehicula. Pollux I, 83. λέγοις δ' αὖν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια. III, 92. πορεῖα, τὰ ὀχήματα. Sunt enim etiam navigia e numero ὀχημάτων, ut ap. Plat. Hipp. mai. p. 295. D. Polluc. I, 83. Cf. Muret. V. L. I, 11. qui tamen huc trahere non debebat ἡνίοχον τῆς νεώς, qui tantum *rector navis et gubernator* est. Ita Minerva ap. Aristoph. Nub. 598. est αἰγίδος ἡνίοχος, et Anacr. Fragm. LXIII. dicit: ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

P. 678. D. Εἰ γάρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατρεβέντα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι, πρὶν πάλιν ἢ τῶν μεταλλῶν ἀφίκοιτο εἰς ἀνθρώπους τέχνη. — Scr. μὲν τοι ταχὺ, ut habet cod. Leid. et Fic. cito *tamen contritum evanuit*. Contendit quidem Hermannus ad Viger. I. Gr. p. 802. nusquam μέντοι dici ita, ut τῷ μὲν respondeat in seqq. δέ; sed dubito an vere. Sic enim haec particula usurpatur, ut in ea μὲν

opponatur τῷ δέ, et τοι sit *tamen*, *attamen*: sed in hoc genere dicendi semper scribendum divisim μὲν τοι. Ita est in ipso, quem Hermianus tractat, loco Xenophontis C. D. III, 3, 48. Ἐτι δέ, εἰ μὲν μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἐμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἰρητέον. νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνοι ἔσονται, εἰάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, εἰάν τε εἰς τὴν ἐκείνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴσοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, ἢν τε ἐνθάδε ἐπιόντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἢν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. πολὺ μὲν τοι (ita scribe) ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρξώμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἢν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὀρᾶν τοὺς πολεμίους· πολὺ δὲ κἀνεῖνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβήθησονται — Nexus sententiarum est apertissimus. Mox p. 679. D. E. leg. ἀτεχνότεραι, ἀμαθέστεραι, εὐηθέστεραι, ἀνδρειότεραι, σωφρονέστεραι, δικαιοτέραι. Ubivis confunditur οἱ et αἱ. XII, p. 945: E. εἰς Ἡλίου καίνον καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. Recte omnes libri habent κοινόν, praeter vulgatam. Postremo p. 681. B. leg. ἀνδρικωτέρων. Fic. a *fortioribus fortiores*.

P. 682. A. Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὃν γένος, ὑμνωδοῦν πολλῶν τῶν κατ' αἰλήθειαν γιγνομένων ζύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐκάστοτε. — Sensus hic est: *Nam quum divinum sit genus poetarum, dum carmina fundunt, Gratiarum quarundam et Musarum ope multa assequuntur, quae eveni-*

αἰτίας περὶ τῶν ὄντων, p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ
 διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Rep.
 I, p. 329. D. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς
 τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν. Mox p. 677. A.
 scrib. ποῖοι δὴ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 587.
 cod. Leid. et Fic. vertentē *quinam*. Malim
 etiam, βραχύ τι τὸ τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γέ-
 νος. Politic. p. 270. D. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Paulo post pro
 illo, τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες, Euseb.
 habet τὸ ποῖον δὴ π. α. δ. Non necesse. Sophist.
 p. 217. A. τί δὲ μάλιστα, καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐ-
 τῶν διαπορηθεῖς, ἔρεσθαι διενεχθήσης; p. 240. C. πῇ
 καὶ τὸ ποῖόν τι φεβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. X,
 p. 602. C. τοῦ ποίου τινὸς περὶ λέγεις; Phaëdon.
 p. 78. B. οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης,
 δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσ-
 ἕκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεθάνυσθαι,
 καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ,
 καὶ τῷ ποίῳ τινί.

P. 677. C. ΚΛ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ ἀριστε, εἰ γὰρ
 ἔμενε τάδε οὕτω τὸν πάντα χρόνον ὡς νῦν διακεκόσμη-
 ται, καινὸν ἀνευρίσκετό ποτε καὶ ὀτιοῦν του; ὅτι
 μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελαίνθαιεν ἄρα τοὺς
 τότε· χίλια δ' ἀφ' οὗ γέγονεν, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη,
 τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρεφεῖ,
 τὰ δὲ Παλαμῇδαι· τὰ δὲ περὶ μουσικὴν Μαρσύα καὶ
 Ὀλύμπῳ· περὶ λύραν δὲ Ἀμφίονι· τὰ δ' ἄλλα ἄλ-
 λαις ἀμύπολλα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, χθρὲς καὶ πρῶην γε-
 γονότα. ΑΘ. Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν φίλον ὅτι

παρέλιπες τὸν ἀτεχνῶς χθὲς γνόμενον; ΚΛ. Μῶν
 φράζεις Ἐπιμενίδην; ἈΘ. Ναί, τοῦτον. πολὺ γὰρ
 ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὃ
 φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ
 δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς φατέ. — Dixe-
 rat Atticus: *Nonne diluvii tempore instru-
 menta omnia perditā esse, et si quid ad
 artem sive civilem sive aliam quamcunque
 scite inventum erat, periisse dicemus?* Iam
 Clinias haec fere respondit: *Ita sane est; ne-
 que enim, si per omne aevum mansissent
 omnia, ut nunc sunt, umquam a quoquam
 inventum esset quidquam novi. At Daeda-
 lus, Orpheus, Palamedes, Marsyas, Olym-
 pus, Amphion multa nova invenerunt.*
*Quippe dudum nota secundum ordinem na-
 turae legemque depereunt eque hominum
 memoria evanescunt: insequentī deinceps
 aevō deteguntur denuo et protrahuntur ad
 lucem. Ad postrema conf. Plat. Tim. p. 25.
 A. Aristot. Polit. VII, 10. p. 463. et ap. Procl.
 in Euclid. II, p. 18 ff. Haec de universa sen-
 tentia; utinam vero tam paucis defungi liceret
 in rimanda genuina lectione loci, in quo plu-
 res haerent difficultates, quae penitus remo-
 veri vix possint a nobis. Minutum est, quod
 pro 'corrupto ὁτιοῦν του; ὅτι scribo: ὁτιοῦν τῷ;
 ὅτι — ut legisse Fic. videtur vertens, novum
 quidquam alicui esse inventum; quam-
 quam aliter Cornar. ac Steph. suffragante, ut*

videtur, cod. Leid. Minutum etiam, quod Fic. verba πῶς γὰρ ἂν usque ad ὅτιοῦν τ. tribuit Atheniensi, et quod in Leid. significatum est alium ordiri post ὅτιοῦν. Haec, ut dixi, minuta sunt. Illud maius, quod ad protasin ὅτι μὲν γὰρ κ. τ. λ. nulla infertur apodosis. Parum enim certa Cornarii interpolatio post τοὺς τότε inferi iubentis δῆλόν γε. Sane multo convenientior seriei orationis videtur esse supplementum tale: Ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελήλυθη, ἐξ οὗ τὰ αὐτὰ ἤδη ποτὲ ἀνευρέθησαν οἱ ἄνθρωποι, διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε, h. e. τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν γεγονότας. Mox τὰ μὲν, τὰ δὲ transferri non potest *partim, partim*, ut sit: sed illis oculis significantur varia Daedali, Orphei, Palamedis inventa, ut apparet ex seqq. τὰ δὲ περὶ μουσικὴν etc. Nec verba, ἀφ' οὗ γέγονε, pertinent ad ἔτη, ut vulgo opinantur; debebat enim, ut aptus sensus exiret, ita scribi: χίλια δ' ἢ δις τοσαῦτα ἔτη γέγονεν, ἀφ' οὗ — Immo ad eas, quas dixi, voces intelliges εὐρήματα s. τεχνήματα, ut sententia sit haec: *Mille vel bis mille annis ante eadem iam ab hominibus inventa fuisse, sed obsoleta post hac, totidem annis post inventionem illam (ἀφ' οὗ γέγονε τὰ εὐρήματα) denuo reperta esse a priscis heroibus.* Multum enim temporis praeteriit, donec deperditae semel artes restaurarentur, ut docetur p. 678. B. ff. Καταφανὴ γέγονε non inusitatum est de inventis et

artibus. Phileb. p. 16. C. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὖρεθῇ (l. ἀνευρέθῃ) πώποτε, διαὶ ταύτης Φανερά γέγονεν. Haec hactenus. De Epimenidis aetate fallam Platonis opinionem, quam prodidit I, p. 642. D. confutarunt Benti. Resp. ad Boyl. p. 31 II. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 347. Bip. Hesiodi versus, qui respiciuntur, sunt Opp. et D. 40.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ubi vates parcum et simplicem victum laudat, qualis est malva et asphodelus. Sed postera aetas non contenta tam vili sensu, profundam in his verbis sapientiam requisivit: significari enim herbas dicebant, ex quibus parari posset medicamen ἀλίμους efficiens καὶ ἀδιψους; quod ipsum Hesiodum vaticinatum esse, Epimenidem revera invenisse, Cretenles asleverabant, nimis per se proni ad mendacia. Conf. Meursii Cret. IV, 12. imprimis autem Schol. Hesiod. l. c. Ἴσως δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἐρμιππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτα σοφῶν περὶ τῆς ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ κατ' Ἡρακλέα λόγου, καὶ Πλάτων ἐν γ' Νόμων Φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν. ἦν δ' ἐξ ἀσφαδέλου καὶ μαλάχης· ὅπερ αὐτὸν ἀλιμον καὶ ἀδιψον ἐποίει. Scholion est corruptissimum. Leg. Ἐρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑ. σ. Ante v. Φησὶν, pro quo leg. Φασὶν, excidit tale quiddam: καὶ Ἐπιμενίδην. Posire-

mo pro Ἡροδότῳ reponendus Ἡρόδοτος, qui cum illo confunditur passim. V. Heyn. ad Apollodor. III, 5, 6. I, 9, 19. De Herodoto v. Voss. H. Gr. III, p. 374. ed. alt. Ionf. S. H. P. IV, p. 334. utrumque tamen hic locus fugit. Verus libri titulus fuit τὰ κατ' Ἡρακλέα, ut praeter Schol. Hesiod. citat Steph. Byz. De Epimenide praeterea adscribam locum Plutarchi Conviv. VII Sapp. p. 157. E. ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡτιόδου γεγραμμένον. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

P. 678. C. Ἄρ' οὐκ ἄσμενοι μὲν ἑαυτοὺς ἐάρων, δι' ὀλιγότητα, ἐν τοῖς περὶ ἐκεῖνον τὰν χρόνον; πέρεια δέ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πέρευσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, σὺν ταῖς τέχναις, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλει; συμμίσγειν οὖν ἀλλήλοις οὐκ ἦν, οἶμαι, σφόδρα δυνατόν. — Steph. malit πορεῖα, ut est ap. Poll. I, 83. III, 92. Etym. M. et Suid. v. Ego de tribus vocabuli formis πορεῖα, πέρεια, πόρια, ultimam, ut in similibus Dorvill. ad Chariton. p. 249 ff. Lips., recentiori aevo aut librariis arbitror deberi; alteram in solo adiectivo statuo, primam in neutro substantivi locum obtinenti. Animadverti enim, non variare accentum in iis adiectivis huius formae, quae numquam vices gerant substantivorum; variare tantum in ceteris, nec

in his generatim, sed tantum in neutris. Nusquam reperies ἀνθρώπειον, semper ἀνθρώπειον; nusquam πορείος, sed πόρειος: at πόρειον et πορείον in neutro scribitur promiscue. Ad eam igitur normam omnia eius generis vocabula adigenda censeo. Πορεία sunt εἰς πόρειαν χεῖσιμα, ut exponit Schol. et marg. Leid. ac Suid., quī nostrum locum videtur spectare. Non possunt autem haec aliquid aliud esse h. l. quam vehicula. Loquitur Plato de tempore, quo aquae tenebant inundatam planitiem, et tenues reliquiae generis humani, habitantes summa montium iuga, et pelago immenso disiunctae, non nisi navigiis convenire poterant. Tum igitur dicit deperditas fuisse omnes res, quarum ope congregerentur *terra marive*, h. e. omnia vehicula et terrestria et maritima. Sed, obsecro, quinam terris aqua obtectis *terrestri* itinere convenire potuissent, etiamsi abundassent omnis generis πορείοις? Et ut concedam potuisse, quid opus erat vehiculis, quando sedes mutare volebant pauperes homines et omni carentes suppellectile? quae etiam impedimento fuissent proficiscentibus per paludosas e recenti illuvie valles. Solā igitur navigia, quibus inter se convenirent, defuisse debebat dicere: nunc autem ait caruisse eos omnibus tum terrestribus tum maritimis vehiculis, quibus usi congregerentur. Tam absurdum dictum alius retulerit ad Platonem; mihi abhorrere videtur ab eius in-

genio. Illud autem τότε post ἀλλήλους offendit, quotiès cunque legi. Scribebatur melius: πορεῖα δὲ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους πορεύεσθαι, σὺν ταῖς τέχναις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλη τότε. Quare nescio an haec omnia, ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, quae, si absint, haud facile desideres, haec igitur an sint profecta a glossatore quopiam, qui vellet significare, πορεῖα vocari et terrestria et maritima vehicula. Pollux I, 83. λέγοις δ' αὖν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια καὶ ὀχήματα. Θαλάττια καὶ πελάγια. III, 92. πορεῖα, τὰ ὀχήματα. Sunt enim etiam navigia e numero ὀχημάτων, ut ap. Plat. Hipp. mai. p. 295. D. Polluc. I, 83. Cf. Muret. V. L. I, 11. qui tamen huc trahere non debebat ἡνίοχον τῆς νεώς, qui tantum *rector navis et gubernator* est. Ita Minerva ap. Aristoph. Nub. 598. est αἰγίδος ἡνίοχος, et Anacr. Fragm. LXIII. dicit: ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

P. 678. D. Εἰ γάρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατριβέντα ἠφάνιστο, ἀλλὰ δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι, πρὶν πάλιν ἢ τῶν μεταλλέων ἀφίκοιτο εἰς ἀνθρώπους τέχνη. — Scr. μὲν τοι ταχὺ, ut habet cod. Leid. et Fic. *cito tamen contritum evanuit*. Contendit quidem Hermannus ad Viger. I. Gr. p. 802. nusquam μέντοι dici ita, ut τῷ μὲν respondeat in seqq. δέ; sed dubito an vere. Sic enim haec particula usurpatur, ut in ea μὲν

opponatur τῷ δέ, et toi sit *tamen*, *attamen*: sed in hoc genere dicendi semper scribendum divisim μέν τοι. Ita est in ipso, quem Hermianus tractat, loco Xenophontis C. D. III, 3, 18. Ἐτι δέ, εἰ μέν* μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἐμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἰρητέον. νῦν δέ ἴσοι μέν ἐκεῖνοι ἔσονται, εἰάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, εἰάν τε εἰς τὴν ἐκείνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς· ἴσοι δέ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, ἢν τε ἐνθάδε ἐπίδοντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἢν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. πολὺ μὲν τοι (ita scribe) ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρῶμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἢν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὀρᾶν τοὺς πολεμίους· πολὺ δέ κἀνεῖνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβήθησονται — Nexus sententiarum est apertissimus. Mox p. 679. D. E. leg. ἀτεχνότεραι, ἀμαθέστεραι, εὐηθέστεραι, ἀνδρειότεραι, σωφρονέστεραι, δικαιοτέραι. Ubivis confunditur οἱ et αἱ. XII, p. 945. E. εἰς Ἡλίου καίνον καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. Recte omnes libri habent κοινόν, praeter vulgatam. Postremo p. 681. B. leg. ἀνδρικωτέρων. Fic. a *fortioribus fortiores*.

P. 682. A. Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὄν γένος, ὑμνωδοῦν πολλῶν τῶν κατ' αἰθήρειαν γιγνομένων ζύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐκάστοτε. — Sensus hic est: *Nam quum divinum sit genus poetarum, dum carmina fundunt, Gratiarum quarundam et Musarum ope multa assequuntur, quae eveni-*

runt revera. Illa autem inde a v. ὑμνωδοῦν mihi videntur asurgere super reliquum sermonem et habere lyricum quendam numerum; ut nesciam an sint ex poeta sumptā. Praecedentium verborum in vulgata lectione hic est ordo: καὶ τὸ ποιητικὸν γὰρ οὖν δὴ γένος θεῖον ἐνθεαστικὸν ὄν. In quo quum perineptum esset θεῖον ἐνθεαστικὸν ὄν, eleganter Heindorfius ita translocavit vocabula: θεῖον γ. οὖν δὴ καὶ ἐνθεαστικὸν τὸ π. ὄν γ., idem tamen suspicans τὸ ποιητικὸν e glossemate ortum esse. Sed ingrata tautologia videtur θεῖον καὶ ἐνθεαστικόν: et τὸ ποιητικὸν alienae manui deberi, non potest demonstrari. Mihi potius istud ἐνθεαστικὸν de glossemate suspectum est. Hoc enim τῷ θεῖον addi facile poterat interpretationis causa; nec, nisi egregie fallor, apud Platonem usquam reperitur, quamquam rei frequentissima sit mentio: utitur enim vocabulis ἐνθεος, ἐνθεουσιῶν, ἐνθεουσιώδης, ἐνθεάζων, ἐνθεουσιαστικός, et si qua similia. Ἐνθεαστικός vox est novis Platoniceis, inprimis Proclo usitatissima. Theol. Plat. I, 4. p. 9. ὁ δὲ ἐνθεαστικός αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐκφαίνων τὴν περὶ τῶν θεῶν ἀλήθειαν. Comm. Ms. in Parmenid. ap. Thompsl. ad Parmenid. p. 23. ἴσως οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἐνθεαστικῆς τοῦ Πλάτωνος. In Tim. II, p. 108. pr. καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σκωμματα τῶν ἡθῶν. III, p. 237. extr. ὅτι δὲ θεός ὁ συνιστὰς, τὸ θεϊότερον τῶν γενῶν παρείληπται, τὸ διατονικόν· ἐνθεαστικὸν γάρ. IV, p. 289. pr. αἱ ἐν-

Θεαστικά τῶν παλαιῶν νοήσεις. In Polit. p. 364. extr. οὐκ ἔστι τοῦτο κατὰ τε τὸ προῤῥηθὲν ἐνθεαστικόν. p. 401. τῶν θεαστικῶς κοινωνουμένων, et, τῶν ἐνθεαστικῶν κινήσεων, etc. Mirum est etiam, eadem pag. Proclum agnoscere ἐνθεαστικόν in nostro loco, sed in Polit. p. 393. simpliciter habere: θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ὃν γένος — et in Tim. I, p. 20. θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ἔστι γένος, ὡς ἐν ἄλλοις ἔειπεν αὐτός: in Polit. p. 368. θεῖον τὸ ποιητικόν γένος ἀποκαλῶν. An forte ex Procli primo loco in marginem a lectore coniectum istud vocabulum, posthac immigravit in textum? Nam ibi facile poterat Proclus adiicere. Sed legerit hic in exemplo suo: quidni etiam sic fuerit glossema?

P. 682. C. Δῆλον οὖν ὡς παντάπασί τι μακρὸν αἰεῖχον χρόνον τοῦ τοιούτου πάθους. — Indubia est correctio: παντάπασί τινα μ. αἰ. χ. P. 678. B. ἐν πανπόλλῳ τινὶ χρόνῳ. D. γενεαῖς δὴ πόσαις ὕστερον οἰόμεθα τοῦθ' οὕτω γεγονέναι; — Δῆλον ὅτι πανπόλλαις τισίν. p. 682. B. ἄρ' οὖν οὐκ ἐν πολλοῖς τισὶ χρόνοις τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦτο οἰόμεθα γεγονέναι; p. 683. A. ἐν χρόνου τινὸς μήκεσιν ἀπλέτοις. p. 686. A. χρόνον τινα ἂν πολὺν μένειν. p. 698. D. ἐν τινὶ βραχεῖ χρόνῳ. IV, p. 711. B. οὐδέ τις παμπόλλου χρόνου. VII, p. 821. E. οὐδέ γέ τις χρόνου παμπόλλου. Mox p. 682. D. voculae καὶ μάλα perperam tribuuntur Megillo: Cliniae sunt (cui et Ald. tribuit), modo huius erant praegressa φαίνεται, Τί μὲν; et cetera re-

tro. V. ad I, p. 633. A. Secundum eandem regulam quae IV, p. 713. B. tribuuntur Megillo, assignabis Cliniae; et quae nunc Clinias habet VIII, p. 840. D. E. ea Megillo adscribes. Clinias demum p. 841. B. loquitur, posteaquam A. compellatus est ab Athenienſi.

— P. 682. E. Καὶ δὴ ταῦτά γε ἤδη πάντ' ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τάντεῦθ' ἀνυθολογεῖτε καὶ διαπεραίνετε. — Tali loco non dicitur ὑμεῖς, ὦ Λακ. sed ὑμεῖς οἱ Λακ. Illud est, *Vcs, o Lacedaemonii*; hoc, *Vos Lacedaemonii*. Quivis videt posterius hic unice convenire. Ion. p. 541. D. τί δέ; οὐκ Ἀθηναῖοι μὲν ἐστὲ οἱ Ἐφέσιοι τὸ ἀρχαῖον; Legg. I, p. 624. B. τοῦτον οὖν φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες — III, p. 680. C. οὐ γὰρ σφόδρα χρώμεθα οἱ Κρήτες ταῖς ξενικοῖσι ποιήμασιν. IV, p. 707. B. τὴν γε περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους γενομένην ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες τὴν Ἑλλάδα φάμεν σῶσαι. Herodot. IX, 60. προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων ἡμεῖς τε οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι —

P. 683. A. Ἦκει γὰρ ἐπὶ τὴν εἰς Λακεδαίμονα κατοίκησιν αὐτὴν, ἣν ὑμεῖς ἐξ ὅθως ἔφατε κατοικεῖσθαι καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. — Non dicitur κατοικεῖν εἰς τινὰ τόπον, sed κατοικίζειν. Tim. p. 69. E. χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσιν εἰς ἄλλαν τοῦ σώματος αἰκισιν τὸ θνητόν. Epist. VIII, p. 357. B. τοῖς δ' ἐμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῶας οἰκήσεις κατοικίσας. Eodem igitur modo etiam κατοικίσεις εἰς

τόπον scribi debet, non potest κατοίκησις. Itaque recte Ald. hic quoque habet κατοίκισις. Huic apte subiungitur verbum κατοικεῖσθαι, h. e. κατοικίσθαι. Aristot. Polit. II, 5. p. 85. Φησὶ γὰρ δεῖν ἴσας εἶναι τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. τοῦτο δὲ κατοικιζόμεναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν ὥστε ποιεῖν· τὰς δὲ (leg. δὲ, firmante cod. Bas.) κατοικουμένας ἐργαστέστερον μὲν, ὁμῶς δὲ τάχιστ' ἂν ὁμαλισθῆναι. Κατοίκισις multis praeterea locis restituenda est pro κατοικήσει. Statim post leg. ταῖς κατοικήσεσιν ἐχομένας e Leid. et p. 685. B. scrib. κατοικήσεων. Praecesserant νόμοι. P. 684. E. ἡ κατοίκισις τε καὶ νομοθεσία, ubi tamen in Bas. 2. perperam est κατοίκησις. IV, p. 707. D. κατοικήσεων περὶ καὶ νομοθεσιῶν. Nec aliter emendandum V, p. 745. E. XII, p. 969. C. et D. ipsa ducente sententia. Mox hoc libro p. 683. D. reponendum esse Πρακλῆς e Leid. vix opus est admonere, praesertim post Spanhem. ad Iulian. Or. I, p. 129. Ibidem erat quum scriberem ἐγένετο. Sed passim legitur imperfectum inter aoristos, ut Politic. p. 270. D. Quam ad normam corrigendus videtur locus Phaedr. p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν, (ἐγκύψας καὶ ἐκτείνας τὴν κερκον, ἐνδακῶν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδέας ἔλκει. Leg. εἴλκεν: quo réposito ἦσαν non amplius tentandum erit. Mox illa, Πῶς γὰρ οὐ; et, Τί μὴν; ineptissime Cliniae tribuuntur vulgo. Megilli sunt: nam de Lacōnicis rebus sermo est, nec ulla nota mutatio significatur perso-

nae. Ita etiam Fic. Quae sequuntur E. ἢ νῦν δὴ μὲν κ. τ. λ. ea recitat Suid. v. νῦν δὴ ex Νόμων ἡ. Scrib. γ. Apud eum male deest μέν. Notandum autem hoc genus dicendi: νῦν δὴ μὲν — οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα, ut hic est ap. Plat. Eurip. Hippol. 233.

Nῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πῶλων ἔρασαι.

Non potest dici in hac formula νῦν μὲν δὴ. Habet quidem Suid. l. c. Μαίγης δὲ ἐν Πιτακίδι· Εἰπέ μοι· νῦν μὲν δὴ ὦμις μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς. Sed scribendum iubente lege carminis:

Εἰπέ μοι·

Nῦν δὴ μὲν ὦμις μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.

P. 685. E. Νενικηκέναι γὰρ τούτους· ἡττᾶσθαι δ' ὑπὸ τούτων ἐκείνους, Ἀχαιοὺς ὄντας ὑπὸ Δωριέων. — Leg. ἡττῆσθαι. Fic. *Mlos ab istis fuisse superatos.* Auctor Epitaph. Lyfias. p. 102. Reisk. δοκοῦντες τότε μὲν νενικηκέναι καὶ σεσῶσθαι, τότε δὲ ἡττῆσθαι καὶ ἀπολωλέναι. Contraria ratione emendandum est Legg. XII, p. 955. B. βλάβης δὲ ὑπόδικος γιγνέσθω, εἴαν τε ἡττηται (l. ἡττᾶται) ἀγωνιζόμενος, εἴαν τε καὶ νικᾷ.

P. 687. A. Ὡστε αὐτοὺς γε ἐλευθέρους εἶναι καὶ ἄλλων ἀρχοντας ὧν ἂν βουλευθεῖεν; — Leg. αὐτοὺς τε. Theaetet. p. 198. A. ταύτη δὴ οἶμαι τῇ τέχνῃ αὐτός τε ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει, καὶ ἄλλω παραδίδωσιν ὁ παραδιδούς. Euthyd. p. 271. D. ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτῷ τε σοφῶ

πάνυ μάχεσθαι, καὶ ἄλλον ὅς ἂν διδῶ μίσθον, οἷα
 τε ποιῆσαι. Phileb. p. 47. B. καὶ λέγειν τε, ὦ
 ἑταῖρε, αὐτὸν τε περὶ ἑαυτοῦ ποιεῖ, καὶ ἄλλοι —
 Gorg. p. 455. C. ἐπειδὴ γὰρ αὐτός τε Φῆς ῥήτωρ
 εἶναι, καὶ ἄλλους ποιεῖν ῥητορικούς. Sed nihil simi-
 lius his Lyfid. p. 210. B. ἀλλ' οὗτοί τε ἐλεύ-
 θεροι ἐσόμεθα ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλων ἄρχον-
 τες, Legg. XII, p. 962. E. οἱ δὲ καὶ ξύνδυο νο-
 μοθετοῦνται, πρὸς ἄμφω βλέποντες, ἐλεύθεροί
 τε ὅπως, ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται.
 Ecce autem Fic. h. l. vertit: *ita ut et ipsi
 liberi essent, et alios, quos vellent, subiun-
 garent.*

P. 687. D. Καὶ μὴν τοῖς γε Φίλοις που ξυνευ-
 χοίμεθ' ἂν ταῦτα ἅπερ ἐκεῖνοι αὐτοῖς. — Fortasse
 malit aliquis ταυτά. Sed conf. Sympos. p. 177.
 E. ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασαν
 τε καὶ ἐκέλευον, ἅπερ ὁ Σωκράτης. Hipp. min. p.
 365. D. Καὶ σοὶ συνδοκεῖ ταῦτα ἅπερ Φῆς Ὅμηρον
 λέγειν. Gorg. p. 472. A. καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις,
 ὀλίγου σοὶ πάντες συμφήσουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ
 οἱ ξένοι, ubi nollem scribendum censerī ταυτά.
 Quod si res non perficiatur iis, quae attuli,
 exemplis, at certe perficietur locis, in quibus
 ταῦτα s. ταυτά prorsus abest ab hac formula.
 Rep. IV, p. 434. A. εἰάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ.
 Phaedon. p. 64. C. εἰάν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπαρ
 ἐμοί. Protag. p. 340. B. εἰ σοὶ ξυνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί.
 Ita dici non potuisset, nisi etiam ταῦτα, non so-
 lum ταυτά in eo loquendi genere fuisset usita-

tum. Certe ταυτὰ non potest omitti. Sed alia ratione passim peccatum est a librariis in hac locutione: pluribus enim locis τὸ ὥςπερ, ὥπερ etc. mutarunt in adverbium ὥςπερ. Talis locus erat Phaeton. p. 86. A. correctus a Forstero: talis est Lyfid. p. 209. C. τί δέ; τῷ γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὄρος, ὥςπερ τῷ πατρὶ, περὶ σοῦ; Scrib. ὥςπερ.

P. 687. E. Μηνθάνω ὃ λέγεις. λέγειν γάρ μοι δοκεῖς ὥς οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον, ἔπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει; τὴν βούλησιν δὲ μᾶλλον τῇ ἑαυτοῦ φρονήσει. τοῦτο δὲ καὶ πόλιν καὶ ἑνα ἡμῶν ἕκαστον καὶ εὐχέσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἔξει. — Εὐκταῖον est ἄξιον εὐχῆς, *optabile*; εὐκτέον, εὐχεσθαι δεῖν, *optandum est*. Posterius hic unice convenire ostendunt seqq. καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν. Itaque leg. ἐπικτέον, ut ἐπεικτέον. Fic. *precandum conandumque*. Nunc video etiam Pierfono ad Moer. p. 137. hoc venisse in mentem. Nihil me movent Moeris et Thom. M. Eandem medelam expectat adhuc Liban. Opp. T. I, p. 790. C. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ τεθνάναι οὐχ ὅπως οὐ φοβερὸν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον εὐκταῖον τῶν προσόντων κακῶν ἀπάλλαξιν. Corrupta haec sunt manifeste. Pierfonus l. c. corrigit ἀπαλλάξιν. At Graecum non est ἀπαλλάττειν κακῶν passivo sensu: est potius activa significatione *liberare a malis*, sive *alium* sive *se ipsum* (ἀπαλλάττειν κακῶν ἑαυτόν). *Liberari a malis* dicitur ἀπαλ-

λάττεσθαι κακῶν. ; Sed hoc non potest in locum illum inferri. Alia igitur quaerenda correctio est. Leg. εὐκτέαν, τ. π. κ. ἀπ' ἄλλαξιν.

P. 688. A. Ναί, καὶ ὁ καὶ πολιτικόν γε ἄνδρα νομοθέτην ὡς αἰεὶ δεῖ πρὸς τοῦτο βλέποντα τιθέναι τὰς τάξεις τῶν νόμων. — Leg. καὶ νομοθέτην. Fic., *legumque lator*. P. 693. A. τοῖς τε πάλαι πολιτικοῖς λεγομένοις καὶ νομοθέταις καὶ τοῖς νῦν: tibi male Steph. eiciendum putabat καὶ Aristot. Polit. III, 1. p. 335. τοῦ δὲ πολιτικοῦ καὶ τοῦ νομοθέτου πᾶσαν ὀρῶμεν τὴν πραγματείαν οὖσα περὶ πόλιν. VII, 4. p. 441. οὕτω καὶ τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ νομοθέτῃ δεῖ τὴν οἰκείαν ὕλην ὑπάρχειν ἐπιτηδεύου ἔχουσιν. IV, 1. p. 217. ὥστε τὴν κρατὶστέην τε ἀπλῶς καὶ τὴν ἐκ τῶν ὑποκαταμένων ἀρίστην οὐ δεῖ λεληθῆναι τὸν νομοθέτην καὶ τὸν ὡς ἀληθῶς πολιτικόν. V, 9. p. 345. διὸ δεῖ τοῦτο μὴ ἀγνοεῖν τὸν νομοθέτην καὶ τὸν πολιτικόν.

P. 688. B. Ἦκει δὲ πάλιν ὁ λόγος εἰς ταυτόν, καὶ ὁ λέγων ἐγὼ νῦν λέγω πάλιν ἄπερ τότε, εἰ μὲν βούλεσθε, ὡς παίζων, εἴθ' ὡς σπουδαίζων. — Leid. ἦκει δὴ. Placet. Illud δὲ nec Fic. expressit. Deinde scrib. εἰ δ', ὡς σπ. Euthyd. p. 285. C. καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐφέτω· εἰ δ', ὅτι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω. Cratyl. p. 407. D. οὐκοῦν εἰ μὲν βούλεις κατὰ τὸ ἀρρεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον "Ἀρης αὖν εἴη· εἰ δ' αὖ, κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστρεφον. Sympos. p. 212. C. τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὃ Φαῖνδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρωτα νόμισαν εἰρῆσθαι· εἰ δὲ, ὅτι καὶ ὅπη, χαίρεις ὀνομάζων,

τοῦτο ὀνόμαζε. Alcib. p. 114. B. εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με, ὥσπερ ἐγὼ σέ· εἰ δέ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σκευτοῦ λόγῳ διέξειλθε. Rep. IV, p. 432. A. εἰ μὲν βούλει, Φρονήσει· εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ· εἰ δέ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλῳ ὁτιοῦν τῶν τοιούτων. Aliter corrigendum X, p. 899. B. εἴθ' ὅστις ταῦτα ὁμολογεῖ κ. τ. λ. Leg. εἴθ'. Ita Δ et Θ saepe confunduntur. Suid. v. κάπηλοι· Οἱ κάπηλοι ὑμῶν θαλοῦσι τὸν οἶνον. De hoc loco v. Hemsterh. ad Plut. p. 397. Sed scribendum δολοῦσι, h. e. μίσγουσιν ὕδατι, de qua formula v. eundem Hemsterhusium ibid. p. 125. Apud Herodot. VII, 35. est de Hellesponto: ὥς ἐόντι δολερῷ τε καὶ ἄλμυρῷ ποταμῷ. Δολερὸς poterat dici, quod dissolverat pontem Xerxis; sed magis sane conveniat τῷ ἄλμυρῷ, si scribas θολερῷ. Θολερὸς est de fluminibus. Herodot. IV, 53. ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι (Βορυσθένης). Plat. Phaedon. p. 113. A. (Πυριφλεγέθων) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Io. Chrysostom. T. II, p. 448. A. θολερὰ ῥεύματα. Rem in dubio relinquam.

P. 688. C. Πάνυ γὰρ σὺν προσδοκῶ νῦν ὑμᾶς εὐρήσειν τῷ λόγῳ ἐπομένους, ὃν ὀλίγον ἔμπροσθεν προὔθεμεθα, τῆς τῶν βασιλέων τε φθορᾶς καὶ ὅλου τοῦ διανοήματος οὐ δειλίαν οὔσαν τὴν αἰτίαν κ. τ. λ. — Malim βασιλειῶν. Mox D. verba, Λόγῳ μὲν τοίνυν κ. τ. λ. recte et legit et intellexit Casaub. ad Theophrast. Charr. p. 31. Lips. Illa vero, "Ἀριστ', ὦ Κλεινία· καὶ ποιῶμεν ὃ λέγεις, non

ab Atheniensi; sed a Megillo proferri, quivis videbit semel monitus.

P. 689. B. Όταν οὖν ἐπιστήμας ἢ δόξαις ἢ λόγῳ ἐναντιῶται, ταῖς φύσει ἀρχικοῖς, ἢ ψυχῇ, τοῦτο ἄνοιαν προσαγορεύω· πόλεώς τε, ὅταν ἄρχουσι καὶ νόμοις μὴ παύεται τὸ πλῆθος· ταυτὸν δὲ καὶ ἐνὸς ἀνδρός, ὅποταν καλὸι ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μηδὲν ποιῶσι πλέον, ἀλλὰ δὴ τοῖτοις πᾶν τὸναντίον. — Et hic et p. 688. E. ac p. 691. D. Fic. vertens *ignorantiam*, ἄνοιαν legit p. ἀνοία, quod primo adspectu videtur incommodum. Non dubito tamen esse verum. Omnibus tribus enim locis cum ἀμαθία iunctum est, cui semper ἄνοιαν, nusquam ἄνοιαν reperio coniunctam. Lyrid. p. 218. A. Διὰ ταῦτα δὲ φαῖμεν ἂν καὶ τοὺς ἤδη σοφοὺς μηκέτι φιλοσοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἄνθρωποι εἰσιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοσοφεῖν, τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχοντας, ὥστε κακοὺς εἶναι· κακὸν γάρ καὶ ἀμαθὴ οὐδένα φιλοσοφεῖν. λείπονται δὲ οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν τοῦτο, τὴν ἄνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἐτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἀ μὴ ἴσασιν. Sophist. p. 229. C. Καὶ δὲ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθία τὸννομα προσηθῆναι. Theaetet. p. 176. C. ἡ μὲν γὰρ τούτου γνῶσις σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή· ἡ δὲ ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Protag. p. 360. B. Θαρρόῦσι δὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ, δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄνοιαν καὶ ἀμαθίαν; Alcib. pr. p. 118. A. Αὕτη ἄρα ἡ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία καὶ ἡ ἐπογεῖδιστος ἀμα-

Θίμ. At quorsum referas illud τε post πόλεων? cui respondere debebat καί, quod verba ἐνὸς ἀνδρός κ. τ. λ. connectat prioribus. Nunc autem quum sit ταυτόν δὴ καὶ ἐ. ἀ. κ. τ. λ. plane pendet hoc τε. Nam καί post ταυτόν δὴ est *etiam*. Itaque non dubito reponendam lectionem esse cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 581. ταυτόν καὶ δὴ καὶ ἐ. ἀ. Ap. Euseb. scribendum ἀπὸ τοῦ γ' τῶν Νόμων. Vigerus plane est falsus.

P. 689. C. Τοῦτο μὲν τοίνυν οὕτω κείσθω δεδογμένον καὶ λεγόμενον, ὡς ταῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἐπιτρεπτέον ἀρχῆς ἐχόμενον — Leg. τοῖς εἰς ταῦτ'. Ita E. ἀλλὰ πᾶν τούναντίον ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα ἐκάστοτε φανεῖται. Εἰς absorptum erat abs ταῖς. Simili medela emendandus Aristoph. Plut. 168.

Ὁ δ' αἰλὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται. Exponunt διὰ σέ, *quod te non habet*, quo nihil potest ineptius esse ad seriem orationis, et usus loquendi in toto loco observato magis contrarium. Corruptum esse vidit Valck., utitur tamen ipse parum probabili coniectura. Scrib. διὰ σέ που οὐ παρ. Που οὖ coalescit in unam syllabam, ut οὖ οὐποτ' in οὔποτ' ap. Eurip. Alcest. 196. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoctet. 782.

P. 689. D. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ φίλοι, ἀνεύ ξυμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ σμικρότατον εἶδος, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἡ καλλίστη καὶ μέγιστη τῶν

Ξυμῳωνιῶν, μέγιστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία — Male verba οὐκ ἔστιν Fic. et Basl. 2. tribuunt Cliniae. Interpunge post εἶδος signo interrogationis et post v. ἔστιν commate, et sanaveris locum. Ita fere Euseb. et Stob. Eccl. eth. XLI, p. 266. Plato Epist. VII, p. 329. A. Λεχθέντων δὲ τούτων τίς ἂν ἦν μοι πρὸς ταῦτα εὐσχήμων ἀπόκρισις; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἦλθον — Sic distinguendum et Tim. p. 49. D. οὕτω δὲ τούτων οὐδέποτε τῶν αὐτῶν ἐκάστων φανταζομένων, ποῖόν αὐτῶν ὥς ὃν ὁτιοῦν τοῦτο καὶ οὐκ ἄλλο παγίως διίσχυριζόμενος, οὐκ αἰσχυνεῖται γέ (ita leg.) τις αὐτόν; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀσφαλέστατον —

P. 690. B. Καὶ πλείστην γε ἐν ζύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θήβαϊος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. — Respicitur Pindari fragmentum, quod est in collectione Schneideri p. 107 ff. in ed. Heyn. T. III, p. 76 ff., ab Hermanno ita constitutum:

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
Δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα
Χειρὶ τεκμαίρομαι
Ἔργοισιν Ἡρακλέος.

Passim tangitur a Platone, ut Protag. p. 337. D. Epist. VIII, p. 354. C. Sympos. p. 196. C. ἃ δ' ἂν τις ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Haec autem verba moneam in Agathonis sermone esse de industria posita ad exprimendum illius tumens

epithetis et figuris genus dicendi. Praeterea scribendum οἱ τῶν πόλεων βασ. νόμ. ex Stob. Ecll. eth. LXI, p. 397. 34. Utrumque licet demonstrare ex Aristot. Rhet. III, 3. διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται· οὐ γὰρ ὡς ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις, οὕτω πυκνοῖς καὶ μείζοσι καὶ ἐπιδήλοις· οἷον οὐχ ἰδρῶτα, ἀλλὰ τὸν ὑγρὸν ἰδρῶτα· καὶ οὐκ εἰς Ἰσθμια, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν Ἰσθμίων πανήγυριν· καὶ οὐχὶ νόμους, ἀλλὰ τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους. Sed ut dicamus de ipso Pindari loco, eum spectari princeps videt Fraguierius Hist. Acad. Inscr. T. III, p. 163 ff. Amst. coll. Legg. IV, p. 714. E. Gorg. p. 484. B. et nihil est certius. Tamen neminem arbitror intellecturum, qua ratione respici potuerit h. l., si ita, ut nunc editur in utraque collectione, olim fuerit apud Pindarum. Nam hic significatur carmen Pindari, in quo dictum erat, κατὰ φύσιν τὸν κρείττω ἀρχειν: Καὶ πλείστην γε, inquit, ἐν ζύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. At de hoc nihil est in illo fragmento: tamen illud significari, ut dixi, est certissimum. Ex hac consilii inopia quisnam nos deus expediet? Nam deserunt dii maiorum aequae gentium ac minorum, Fraguierius, Routhius, Valckenarius, Albertus, Schneiderus, Heynius, Hermannus, et quotquot operam navarunt ei fragmento. Equidem ut magna nomina magni aestimo, ita maioris tamen

veritatem: nec omnem opem a diis expectandam censeo, sed nobis etiam mortalibus relicta esse paucula. Itaque mihi videor vel contra Aristidis auctoritatem affirmare posse, in Pindari exemplis, quae Platonis aetate erant in manibus, ita scriptum fuisse: Νόμος ὁ π. β. θν. τ. κ. ἀθανάτων, κατὰ φύσιν ἄγει — Ecce Legg. IV, p. 714. D. ἈΘ. Ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἐκείνων τῶν ἀδικημάτων ἀρχῆς περί. ΚΛ. Ποίων δὴ; ἈΘ. Τῶν αὖ τότε ἐπεσκοποῦμεν, τίνας τίνων ἄρχειν δεῖ; καὶ ἐφάνη δὴ γονέας μὲν ἐκγόνων, νεωτέρων δὲ πρεσβυτέρους, γενναίους δὲ, ἀγεννῶν. καὶ συχνὰ αὐτὰ ἦν ἄλλ', εἰ μεμνήμεθα, καὶ ἐμπόδια ἕτερα ἑτέροις. καὶ δὴ καὶ ἐν ἡν αὐτῶν τοῦτο, καὶ ἐφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαίότατον ὡς φάναι. Haec dicta sunt ad locum hunc III, p. 690. B. ἈΘ. Πέμπτον γε, οἶμαι, τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἥττω δὲ ἀρχεσθαι. ΚΛ. Μάλα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἴρηκας. ἈΘ. Καὶ πλείστην γε ἐν ζύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικεν, ἀξίωμα ἕκτον ἂν γίγνοιτο, ἐπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεῦον, τὸν δὲ φρονούντα ἡγεῖσθαι τε (sic Leid. Stob.) καὶ ἄρχειν. καί τοι τοῦτό γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαίην γίνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν. Gorg. p. 488. B. Ἐξ ἀρχῆς δὲ μὲν ἐπανάλαβε, πῶς φησὶ τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος. τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίαιον τὸν κρείττονα

τὰ τῶν ἡπτόνων, καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρό-
 των καὶ πλείον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ Φαυλοτέρου; μή
 τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ἐρῶς μέμνημαι;
 Sic distinguendum ante τὸ κατὰ Φύσιν, ut osten-
 dit et illud μή τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι. Et
 sic olim erat. Hesych. Νόμος πάντων ὁ βασιλεὺς,
 κατὰ τὴν Φύσιν. Ubi κατὰ τὴν Φύσιν inter-
 pretamentum quidem est, sed ex ipso poeta
 sumptum. Tangit hoc κατὰ Φύσιν Plato etiam
 Legg. X, p. 890. A. Protag. p. 337. D. utroque
 enim loco in mente habuit Pindaricum. Iam
 illud fragmentum recte a nobis emendatum
 concedes. Sed consideres etiam Gorg. p. 484.
 A. Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, Φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων
 αἰκὴρ, πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρήξας
 καὶ διαφυγὼν καὶ καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμ-
 ματα καὶ μαγχανεύματα καὶ ἐπιδάς καὶ νόμους τοὺς
 παρὰ Φύσιν ἅπαντας, ἐπαναστὰς ἀνεφάνη δεσπότης
 ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ
 τῆς Φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, ἅπερ
 ἐγὼ λέγω, ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι, ἐν ᾧ λέγει,
 ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανά-
 των· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιο-
 τaton ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρα-
 κλέους, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει σὺ τω πως, τὸ γὰρ
 ᾄσμα οὐκ ἐπιστάμαι, λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔ-
 τε δόντος τοῦ Γηρυόνητος ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὥς τού-
 του ὄντος τοῦ δικαίου φύσει — Et scopus scri-
 ptoris et loca, quae laudavimus, flagitant ut
 legatur: οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, κατὰ Φύσιν ἄγει —

Excidit κατὰ φύσιν aberrantibus Mbrarii oculis a voce - φησὶν ad φύσιν. Quam emendationem quum per privatos sermones Schleiermacherō proposuissem, honorificum assensum patefecit publice Verf. Opp. Plat. P. II, T. I, p. 479.

P. 691. E. Καὶ μετὰ τοῦτο ἔτι φύσις τις ἀνθρωπίνη, μεμιγμένη θεῖα τινὶ δυνάμει, κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν, ἔτι μίγνυσι τὴν κατὰ γῆρας σώφρονα δυνάμιν τῇ κατὰ γένος αὐθαδέι ἐρώμῃ — Verbum μίγνυσι iungendum est illis: καὶ μ. τ. ἔτι φύσις τις ἀνθρ. Itaque ἔτι post φλεγμαίνουσαν non potest trahi ad v. μίγνυσι, sed pertinet ad φλεγμαίνουσαν, mutata interpunctione. Ita paullo post: ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῶν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ἐρῶν, οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν — Ad rem cf. Epist. VIII, p. 354. A. Archyt. ap. Stob. Ecll. eth. XLI, p. 269. Aristot. Polit. II, 4. p. 82 ff. V, 11. p. 364 ff. Cic. Legg. III, 7. Plutarch. Lycurg. p. 42. D ff. qui habet a Platone et Aristotele.

P. 692. B. Οὐ γὰρ ἱκανῶς ἦσαν νομοθεσίας ἔμπειροι σχεδὸν γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ᾤήθησαν ὅρκοις μετριάσαι ψυχὴν νέαν, λαβοῦσαν ἀρχὴν, ἐξ ἧς δυνατόν ἦν τυραννίδα γενέσθαι. νῦν δ' ὁ θεὸς ἐδείξεν οἷαν ἔδει: καὶ δεῖ δὴ τὴν μὲν οὔσαν μάλιστα ἀρχὴν γίγνεσθαι. — Post v. ἔδει dele colon cum Fic. vertente: *Nunc autem deus ostendit, qualem oportebat oportetque potissimum constitui principatum.* Sed μὲν οὔσαν non est interpretatus; noluit enim transferre, quæ non intelligeret. For-

tasse quis putet οὔσαν esse *verum bonumque imperium*; at tunc debebat esse ὄντως οὔσαν. Et quorsum referas illud μὲν, quod plane otiosum est? Omnino autem non nunc sermo est de *vero bonoque imperio*, sed speciatim de *firmitate, durante, mansuro*, quale erat Laconicum. Μόνη γὰρ δὴ αὕτη ἀρχή, ait Xenoph. Rep. Lac. XV, 1., διατελεῖ οἷα περ ἐξ ἀρχῆς κατεστάθη· τὰς δὲ ἄλλας πολιτείας εὖροι ἂν τις μετακεκινήμενας καὶ ἔτι καὶ νῦν μετακινουμένας. Iam te nihil morabor amplius. Lege: οἷαν ἔδει καὶ δεῖ δὴ τὴν μένουσαν μάλιστα ἀρχὴν γίνεσθαι. Eodem modo emendandum VIII, p. 833. D. ταῖς δὲ τρισκαίδεκάτεσι, μέχρι γάμου· μὲν οὖσας κοινωσίας, μὴ μακρότερον εἴκοσιν ἐτῶν μηδ' ἑλαττον ὀκτωκαίδεκα — Satis apparet legendum esse μενούσης ex Euseb. Praep. ev. XIII, p. 707. B. Ms. ap. Vig. p. 69. habet μενούσαις. Contraria fere ratio egregiae correctionis Adamantii Corais Προδρομ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. σελ. πβ' pro corrupto προσηξάμην ap. Plat. Theaetet. p. 168, C. rescribentis προσήκεσα μὲν. Passim librarii diremerunt coniungenda, coniunxerunt dirimenda. Hipp. mai. p. 290. B. Ὅτι, ἐρεῖ, τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἴπερ χρυσὸν γε δὴ ὄν· κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον. δῆλον ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν — Heindorfius hic inde a v. δῆλον arbitratur esse apodestin, ita ut praegressa faciant protasin, ideoque ante δῆλον ponit colon. At vide an ser-

vanda sit vulgata distinctio et scribendum δηλονότι, quod solet εἰρωνικῶς usurpari. Schol. Aristoph. Nub. 553. Ἑρμιππος μὲν δράμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον. ἔοικε δὲ τὸ πλείστας ἀρτοπώλιδας λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. Πλείστας in mendo iacet. Hemsterhusius mutat in κατὰ τὰς, Hermannus in εἰς τὰς. Sed genuinum est τὸ πλεῖστον εἰς τὰς; quod quum compendiose scriberetur, τὸ πλ. εἰς τὰς, posthac contractum est in duas voces τὸ πλείστας. Mox Legg. III, p. 693. E. leg. οὐδετέρα. Fic. *neutra*. P. 701. D. τούτων ἕνεκα δὴ δύο εἶδη (sic docebo legendum) πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπισκοποῦμεν νυνί, ποτέρα τούτων ὀρθῶς πολιτεύεται.

P. 694. C. Μαντεύομαι δὴ νῦν περὶ γε Κύρου, τὰ μὲν ἄλλ' αὐτὸν στρατηγὸν τε ἀγαθὸν εἶναι καὶ Φιλόπολιν, παιδείας δὲ ὀρθῆς οὐχ ἡφθαι τοπαράπαν, οἰκονομία τε οὐδὲν τὸν νοῦν προσεσχηκέναι. — Gell. XIV, 3. habet παιδείας δ' οὐκ ὀρθῶς ἡφθαι τοπ. Perperam. II, p. 652. B. τί πατε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν, p. 654. E. περὶ παιδείας ὀρθῆς. VI, p. 766. A. παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχόν. Rep. III, p. 416. C. ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας. Memorabilis autem locus est ob similitudinem, quam tradunt fuisse inter Platonem et Xenophontem; longior tamen res est, quam ut circumscribi possit hisce terminis. Unum hoc nunc dicam, aperte falsum esse, quod se accepisse narrat Gellius, Xe-

nophontem lectis quobus, qui primi prodissent, Platonicae Politiae libris, opposuisse eis Cyropaediam: neque enim in duobus primis Reipublicae libris de administratione civitatis dictum est quidquam, cui sua opponere potuisset Xenophon; nec possunt ii seorsim esse editi. Omnino multae similitudines affiguntur Platoni, de quibus is ne cogitabat quidem; ut ea, quae inter ipsum et Sophoclem fertur obtinuisse, quamque ipse Valckenarius ad Phoen. p. 547. non dissimilem veri iudicabat esse, immemor; credo, loci Rep. I, p. 329. B. ex quo refelli quodammodo potest opinio ista. Attamen non est dubium, plurimos aequaevos Platoni scriptores non nimis amice tangi ab eo et perstringi suppresso nomine: in quibus imprimis est Lysias, multo frequentius, quam putatur, notatus apud Nostrium. Neque enim in uno Phaedro contra Lysiam orationem composuit, sed ipsa Apologia Socratis indubie opposita est Lysiacae, de qua v. Cic. Or. I, 54. Diog. L. II, 40. personatus Plutarch. Vitt. X Orr. p. 836. B. id quod et Plutarchus tradit de auditione p. 40. E. p. 45. A. et ipse Plato principio orationis, ubi Socrates aliter se, quam oratores ait dicturum esse, videtur significare. Menexenus autem, non alius rei, quam aemulationis causa conscriptus, in laudem caesorum Corinthio bello Atheniensium compositus est, ut apparet ex p. 245. E ff. At illos

ipſos Lyſiam laudaſſe funebri oratione, intelligitur ex ea, quae etiam ſuper eſt, ſive ea Lyſiae, ſive potius genuinam Lyſiae imitantis eſt Sophiſtae. Itaque etiam Menexenum ſcriptum eſſe arbitror adverſus Lyſiam. Ac vere, me quidem iudice Sydenhamus in Phaedri Ἐρωτικῷ, qui eſt in Sympoſio, agnovit formam Eroticorum Lyſiacorum: nam Phaedri genus dicendi Plato expreſſit certiffime; quum autem acerrimus Lyſiae aſpecta Phaedrſus eſſet, in hoc deluſit etiam illuſm.

P. 696. A. Δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, τοῦτο γε τῇ πόλει ὑμῶν ἀποδιδόναι, ὅτι πένια καὶ πλούτη καὶ βασιλεία καὶ ιδιωτεία διαφέρουσιν οὐδ' ἡντινοῦν τιμὴν καὶ τροφὴν νέμετε, ὥς μὴ τὸ καταρχαὸς ὑμῖν θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαντεύσατο τινός. — Τὸ κατ' ἀρχαὸς θεῖον eſt Lycurgus, φύσις τις ἀνθρώπινη, μεμιγμένη θεία τινὶ δυνάμει (p. 691. E.). Πένια, πλοῦτος, βασιλεία, ιδιωτεία ſunt abstracta pro concretis, *conditio pauperum, divitum etc. pro ipſis pauperibus, divitibus, vel potius pro ordine pauperum etc.* Cornar. corrigit τιμὴν καὶ ἀρχήν. Verum eſt haec coniungi ſaeppiſſime, ut Legg. V, p. 744. C. Apol. p. 35. B. Menon. p. 78. C. Rep. VII, p. 549. C. X, p. 608. B. Tim. p. 20. A. Cf. Ariſtot. Polit. III, 7. p. 172. Verum etiam eſt, ſimile proferri Legg. IV, p. 715. B. λέγεται δὲ τοῦδ' ἕνεκα ταῦθ' ἡμῖν, ὥς ἡμεῖς τῇ σῇ πόλει ἀρχαὸς οὐθ' ὅτι πλούσιός ἐſτί τις δώσομεν, οὐθ' ὅτι τῶν τοιούτων ἄλλο οὐδὲν κεκτημένος, ἰσχυρὸν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. Εἶα

honores munerave. At vera est vulgata. Commodissime mentio fit τροφῆς, educationis Spartanorum, quae eadem fere erat in pauperibus et divitibus, in regibus et ceteris civibus, quaeque aptissime opponitur Persarum τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφῶσιν παιδείᾳ p. 695. D. Possis et τροφὴν generatim intelligere de *universo victu*, ut Phaedon. p. 81. D. p. 84. B. Rep. X, p. 607. E. qui victus et educationem complectitur et reliquam vitae sectam; et hoc est etiam melius. Ipsa res notissima. Adscribam unum Aristotelis locum Polit. IV, 9. p. 254. Ὅπερ συμβαίνει περὶ τὴν Λακεδαιμονίαν πολιτείαν. πολλοὶ γὰρ ἐγχειροῦσι λέγειν ὡς δημοκρατίας οὔσης, διὰ τὸ δημοκρατικὰ πολλὰ τὴν τάξιν ἔχειν. οἷον πρῶτον τὸ περὶ τὴν τροφὴν τῶν παιδῶν. ὁμοίως γὰρ οἱ τῶν πλουσίων τρέφονται τοῖς τῶν πενήτων, καὶ παιδεύονται τὸν τρόπον τοῦτον, ὃν ἂν δύναιντο καὶ τῶν πενήτων οἱ παῖδες. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, καὶ ὅταν ἄνδρες γένωνται, τὸν αὐτὸν τρόπον. οὐθὲν γὰρ ἄδηλος (i. δηλός) ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης. αὐτὰ περὶ τὴν τροφὴν ταυτὰ πᾶσιν ἐν τοῖς συσσιτίοις. καὶ τὴν ἐσθλῆτα οἱ πλούσιοι τοιαύτην, οἷαν ἂν τις παρὰσκευάσαι δύναιτο καὶ τῶν πενήτων ὅστις οὔν. Cf. etiam Julian. Encom. Constant. p. 14. D. τὸν δὲ Λυκούργον τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους ἀστυφελικτὸν τὴν βασιλείαν διαφυλάττοντα, καὶ μηδεμίαν ὑπεροχὴν ἐν ταῖς ἐπιμελείαις τῶν νέων εὐρόντα, σφόδρα ἂν τις εἰκό-

τως μέμψαιτο. οὐδὲ γὰρ, εἰ πάντας Λακεδαιμονίους αἰθλητὰς ἀρετῆς καὶ τροφίμους ὥστε δεῖν εἶναι, τῆς ἴσης ἀξιοῦν ἐχρῆν τροφῆς καὶ παιδείας τοὺς ἰδιώταις τοῖς ἀρχουσιν. Mox p. 696. B. verba, Πῶς τοῦτο, ὃ ξένε λέγεις, quae vulgo Cliniae sunt, revera proferuntur a Megillo, ad quem diriguntur quae praecessere: δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, κ. τ. λ. Iam etiam reliqua, quae tribuuntur Cliniae a p. 696. B. usque ad p. 697. C. adscribenda Megillo sunt: neque enim mutatur collocutor. Idem Megillus pergit p. 698. A. Quae omnia ut per se certissima sunt, ita firman-
tur a Fic. et Bas. 2.

P. 696., B. Εἰπὼν γὰρ δὴ ὢν ἡρόμην ὅποτεροῦν, παρὰ μέλος ἔμοιγ' ἂν δοκεῖς φθέγγασθαι. ΚΛ. Καλῶς τοίνυν γεγονὸς ἂν εἴη. ἈΘ. Εἴεν. τὸ μὲν δὴ πρόσθμα, τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, οὐ λόγου ἀλλὰ τινος μᾶλλον αἰλόγου σιγῆς ἀξίον ἂν εἴη. ΚΛ. Σωφροσύνην μοι φαίνει λέγειν. — Praeter id, quod Cliniae verba sunt Megillo addicenda, locus laborat tribus mendis. Primum quod reposueram de conjectura ὅποτερονοῦν, nunc firmavit Leid. cod. Menon. p. 98. D. ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὅποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; Phileb. p. 14. C. καὶ ῥᾶδιον ἂν ἀμφοιβητῆσαι τῷ τούτων ὅποτερονοῦν τιθεμένῳ. Ita Bas. 2. at Ald. Bas. 1. ὅποτεροῦν. Deinde leg. ἐδόκεις. Recte Fic. *Alterutro enim illorum concessio, inconcinne, ut arbitror, respondisses.* Neutrum enim concessit, vel potius pronunciavit; nec respondit inconcinne. Perperam igitur

marg. Leid. δοκοῖς. Εἰπὼν est εἰ εἶπες. IV, p. 705. B. τοῦτο γὰρ ἔχουσα; πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπὶμπλάτ' ἂν: ubi cod. Leid. ἀντεπὶμπλάτ' ἂν, quod non probo. Bene Fic. *Nam si esset ad omnia ferax atque foecunda, multum auri atque argenti ex emissionem rerum colligeret.* Scribendum autem ἀργυροῦ. Cf. VII, p. 801. B. Mox illud τὸ μὲν δὴ πρὸς θῆμα, τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, falsum est, ut vidit Cornar. Illud πρὸς θῆμα enim non sunt αἱ τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, sed ipsa est σωφροσύνη; quod ostendit Megilli responsio et cetera, quae sequuntur. Quapropter Cornar. et qui eum sequuntur κατὰ πόδα, vulgus interpretum verba τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι habent pro glossmate adscripto ab aliquo, qui locum male intelligebat. Sed tunc illud πρὸς θῆμα nimis nudum esset, et ipsum indigeret quopiam πρὸς θήματι. Debebat enim indicari, cuius rei πρὸς θήμα sit temperantia. Iam quum Plato hoc loco doceat, temperantiam per se nec τίμιον esse nec ἀτιμον, sed absque ea nihil esse τίμιον eorum, quae iuncta temperantiae sint τίμια: apparet eam esse additamentum rerum, in quas cadunt τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι: τιμαί, si adsit temperantia; ἀτιμίαι, si desit. Ea vero res, quae additamentum est earum, in quas cadunt pretium et contemptus, Graece dicitur πρὸς θῆμα ὧν τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, h. e. πρὸς θῆμα τούτων, ὧν εἰσι τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι. Illud igitur hoc loco repo-

nendum est. Et habet cod. Leid., unde, credo, notavit Steph. Res est apertissima. Non ego refutaverim vernaculorum nugas interpretum.

P. 697. B. Λέγομεν τοίνυν ὅτι πόλιν, ὡς ἔοικε, τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι τε καὶ εὐδαιμονήσῃν εἰς δύναμιν ἀνθρώπινην, δεῖ καὶ ἀναγκαῖον τιμὰς τε καὶ αἰτιμίας διανέμειν. ΚΛ. Ὁρθῶς. ἈΘ. Ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα τιμιώτατα μὲν καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγκαθὰ κεῖσθαι — Erat quum scribendum putarem σωθήσεσθαι aut εὐδαιμονεῖν, ut IX, p. 879. C. ἐν ἀνθρώποις τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. Sed etiam Aristoteles Polit. VII, 13. p. 475. τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι πόλιν μακαρίαν καὶ πολιτεύεσθαι καλῶς. Vertit Fic. *Oportere itaque dicimus civitatem, quae pro humanis viribus salva felixque futura sit, recte honores et opprobria distribuere. Recta autem distributio est* — Ex eo et Stob. Ecll. eth. XLI, p. 266. scribendum: τιμὰς τε καὶ αἰτιμίας διανέμειν ὀρθῶς. ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα, — Euthyphr. p. 2. D. καὶ φαίνεται μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι, τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι — Hipparch. p. 227. C. εἴ τις, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ' ἐστὶ, τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ. — Cratyl. p. 388. A. ὕφαντι· κὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς κεχρήσεται· καλῶς δ' ἐστὶν, ὕφαντικῶς. διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι καλῶς· καλῶς δ' ἐστὶ, διδασκαλικῶς. Mox p. 697. D. ut alia praeteream, leg. ἀνηλεῶς, quod est ab adiectivo ἀνη-

λεής. Hesych. ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλάγχτως. Cf. Polluc. I, 125. VI, 12. 13. Nam ἀνελεῶς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως; vulgatus pro reconditori.

P. 698. A. Ταῦ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτοκρατεῖαν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως διεξελθεῖν ἡμᾶς χρεὼν, ὥς ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, τῆς μέτριον ἐχούσης ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χείρων. — In hac lectione ex indole linguae ad ἐχούσης nihil potest suppleri nisi ἐλευθερίας, atque ad μέτριον fere δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας intelligendum est.

P. 694. A. Πέρσαι γὰρ ὅτε μὲν τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον ἐπὶ Κύρου. Sed, amabo, quatenus est ἐλευθερία μέτριον ἔχουσα δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας? Nam quae libertas media est inter servitutem et libertatem, ea non sit libertas. Et portentosa est locutio ἐλευθερία ὑφ' ἐτέρων. Tantum dici potest ἐλευθερία ἀπὸ τινος, ἀρχὴ ὑπὸ τινος; non ἐλευθερία ὑπὸ τινος, ut nec ἀρχὴ ἀπὸ τινος. Steph. quidem exponit *libertatem sub aliorum potestate et dōminatu*: sed haec est, quam vocant, contradictio in adiuncto; nam qui sub potestate et dōminatu est, ei non potest libertas tribui. Damnanda igitur ab omni parte est lectio vulgata. Sed aliam scripturam notavit nescio unde Steph., cui fidem derogare non aulam, quum tot locis, ubi carpitur ab editore male curioso, spectaverim viri probitatem: is igitur se reperisse ait μέτρον p. μέτριον. Ecce autem insit e vestigio calu-

mniatör, qui nos edocet respici Ficini versionem *mediocritatem*: in quo ego plane caecutio. Sed mittamus nugatorem istum. Praeterea vero cod. Leid. post ἐχούσης habet ἀρχῆς. Iam attende veram scripturam: ὡς ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία τῆς μέτρον ἐχούσης ἀρχῆς ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῷ χείρων, i. e. *Perfectam et solutam omni imperio libertatem haud paullo deteriore esse medioocris imperio sub aliis*. Μέτρον ἔχουσα dicitur res mediocris in utramque partem, sive non nimia, sive sufficiens et iusto modulo non tenuior. P. 692. A. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡ βασιλεία παρ' ὑμῖν ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον ἔχουσα, σωθεῖσα αὐτὴ (ita leg.), σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. VIII, p. 836. A. ταῦτ' οὖν πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας, ὅσα γε ἀνθρώπινα, μέτρον ἔχει. XII, p. 957. A. τὰ μὲν ἴδια δικαστήρια ταύτῃ πῃ γιγνόμενα μέτρον ἂν ἔχοι. p. 959. A. εἴη δ' ἂν σχεδόν, ὡς τὰνθρώπινα, μέτρον ἔχουσα τριταία πρὸς τὸ μνημα ἐκφορά. D. τῷ μὲν δὴ τοῦ μεγίστου τιμήματος εἰς τὴν πᾶσαν ταφὴν ἀναλισκόμενα μὴ πλέον πέντε μνῶν, τῷ δὲ τοῦ δευτέρου τρεῖς μναῖ, καὶ δύο τῷ τοῦ τρίτου, μναῖ δὲ τῷ τοῦ τετάρτου μέτρον ἂν ἔχοι (sic Leid.) τῶν ἀναλωμάτων. Fic. vertit: *Quemadmodum libertas nulli subdita magistratui non paullo deterior est quam illa, quae mediocritatem magistratuum dominatione consequitur*. Non omnes fortasse agnoscent, Ficinum legisse il-

lud ἀρχῆς: sed certe ita est. Τῆς μέτρου ἢ μέτρον εἰχούσης transtulit: *quam illa quae mediocritatem consequitur.* Iam sum illud *magistratum dominatione* unde exsculperit? Nempe ita interpretatus est verba ἀρχῆς ὑφ' ἑτέρων, quae sic construebat: ὑπ' ἀρχῆς ἑτέρων, quasi esset ἀρχῆς ὑπο ἑτέρων. Cuius tamen explicationis, ne alia afferam, maximum incommodum est praepositionis ὑπὸ anastrophe et hyperbaton, quod in prosa oratione Attici non admittunt nisi in uno περὶ. Ne in tragico quidem diverbio (in melicis fertur facilius) haec sunt temere cumulanda. Ita quod nunc est ap. Eurip. Alcest. 1055. in nonnullis edd.

*Ἡ τῆς θανούσης θάλαμον εἰς βύσας τρέφω;
videtur mihi absurdissimum. Non illud dico, quod βύσας prorsus est insanum: neque enim βύειν est *custodire*, quod putant, sed *obturare foramen aliquod*: ipsum illud θάλαμον εἰς offendit maxime. Omnes autem libri veteres habent εἰς θάλαμον; mutarunt, ne anapaestus esset in quarta sede. Sane is ferri nequit, ubi potest evitari: at cavendum est, ne dum talia corrigimus, novis mendis repleamus versus poetarum. Saepius ne corrupta quidem ea loca sunt. Varie tentatus est nec felicissime versus Aristoph. Nub. 869.

Ἰδοὺ, κρέμαί γ', ὡς ἡλέθιον ἐφθέγγατο.
Perdere legem carminis putatur amphibrachys κρέμαιο. Sed est tribrachys, quod eo arbitror

certius esse, quum balbutientem Phidippidam imitetur Socrates. Sic *αι* diphthongus corripitur in voce *δείλαιος* Nub. 1477. Plut. §25. *Ἀλκμαίων* ap. Timocl. ap. Athen. VI, p. 223. D. Epigr. ap. Sueton. Ner. c. 39. *γεραιούς* ap. Tyrt. Fragm. IV, 20. *γαιήχρον* Hesiod. Theog. 15. Sed redeo ad anapaestum in quarta sede, in quo emendando caute dico versandum esse. Versus est incerti Tragici ap. Clem. Alex.

Δεινούς καθεὶς πρόνας εἰς ἄκρους πόδας.

Metri causa corrigit Porson. ad Med. p. 7.

Δεινὸν καθεὶς πρόν' εἰς ἄκρους πόδας.

Cur non faciliore usus est medela hac:

Δεινούς καθεὶς πρόνας εἰς ἄκρους πόδας?

Postremo ut veniam ad Alcesin, legendum censeo:

*Ἡ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέφω;

Θάλαμον est interpretamentum ortum fortasse e vñ. 173.

Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος.

Huiusmodi glossematum etiam apud Platonem bonus numerus est in vulgato textu. Legg. XI, p. 931. A. est *ἐφέστιον αἶκημα*: sed *αἶκημα* est ex interpretatione; leg. *ἰδρυμα* ex cod. Leid. Ibid. C. habes: *βλαβερός γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις*. Leid. *ἀραῖος* exhibet, non *βλαβερός*: hoc est illi explicandæ causa adscriptum a Graeculo quoriam. Hesych. *Ἀραίας, βλαβεράς*. Σοφοκλῆς *Ἀλκμαίωνι*. Etym. M. *Ἀραιήν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον*. ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν. παρὰ τοῦ ῥαίω, μετὰ τοῦ ἐπιτατι-

κοῦ α, ἀράνη, ἡ βλάβερὰν ἡ μακρὰν ἡ εὐκταίαν.
 Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ἀραῖος, βλαβερός.
 XII, p. 947. D. nunc legimus ἀψίδα προμήκη.
 Optimus Leid. ψαλίδα προμ. Ecce Schol. Plat.
 Ruhnk. ib. Ψαλίδα, ἀψίδα — Suid. Ψαλίδα, ἣν
 ἡμεῖς ἀψίδα φασίμεν, Νόμων ἱβ. Idem legit Pollux
 citatus Kuftero. Legg. XII, p. 960. C. πολλὰ τῶν
 ἐμπροσθεν καλῶς εἰρηται, scribendum e Leid. κα-
 λῶς ὑμνηται. Legit et Fic. *praeclare laudantur*.
 VI, p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐ-
 τῶν λόγος ὑμνεῖται; ubi Fic. *Probe enim poeti-
 cum illud laudatur*. Cf. Etym. M. v. ὑμνηπολεί-
 τω. Inprimis autem in emendatione Gramma-
 ticorum refert nosse, quae verba quibus glosse-
 matibus explicentur; quod tamen ipsum vicis-
 sim intelligitur e Grammaticis. Exemplum da-
 bō in hoc Hesychii: Καλιῶσαι, πρᾶξαι, πατάξαι.
 Hemsterhusius ad Plut. p. 135. delet πρᾶξαι. Per-
 peram. Leg. ἀράξαι. Pollux VIII, 77. παίαν, πα-
 τάσσω, ἀράσσω. Sed talia plura notare pos-
 sem, si vellem longius excurrere in alienas
 res.

P. 698. B. Καὶ πρὸς τούτοις δὴ τὸ μέγεθος τοῦ
 στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γεγόμενον,
 φόβον ἀπειρον ἐμβαλὼν, δουλείαν ἔτι μείζονα ἐποίησεν
 ἡμᾶς τοῖς τότε ἀρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι. —
 Quidam vetus ap. Steph. habet φόβον ἀπορον. Et
 ita Aristid. T. III, p. 467. Vere. IX, p. 873. C.
 αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου (leg. ἀβιώτου). Mox
 p. 698. D. delendum censeo illud ἀπὸ ἀντιπαραβολῆς ante τὰς

χρῆται; quod recte offendit Heindorfium. Ta-
oite omisit Valck. ad Herodot. III, 149. De ge-
nere belli v. Herodot. l. c. Plat. Menex. p. 240. B.
Strab. X, p. 687. Iulian. Or. II, p. 79. A. Quod
ait p. 699. A. Ἀθῶ τε διορυττόμενον καὶ Ἑλλήσπον-
τον ζευγόμενον, illud est usitatissimum genus di-
cendi. V. Isocr. Panegy. c. 29. Epitaph. Lysiac.
p. 94. ubi v. intp. Diodor. Sic. XI, 2. p. 404.
3, p. 405. Iulian. l. c.

P. 699. A. Οὔτε γὰρ βοηθήσων αὐτοῖς οὐδένα —
Scrib. ex lege sermonis: αὐδὲ γὰρ — nihil enim
est, quod respondeat τῷ οὔτε. Cf. Phaedr.
p. 278. E. Legg. III, p. 680. A. X, p. 898. D.
p. 902. D. Tim. p. 17. A. etc. Sic corrigendus
videtur etiam Theaetet. p. 167. A, qui locus a
duobus praestantissimis viris est tentatus: Ἐπεὶ
αὐτὲ τῆ γε ψευδῇ δοξάζοντα· τίς ποτα ἴσμερον ἀληθῆ
ἐποίησε δοξάζει· οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξά-
σαι, οὔτε ἀλλὰ παρ' ἡ δὲ πᾶσιν. Legendum, ni
fallor: οὐδὲ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάζει· αὐτε
— ut verba οὐδὲ γὰρ usque ad δοξάζει sint dicta
διὰ μέσου. Ita p. 186. E. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων
οὐδέτερον δεῖ παῖσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγα-
γεῖται, ὡς ὁ μὲν κάμινον αἰμαθῆς — Quoties con-
funduntur autem τε et δὲ apud Platonem et
omnes Graecos scriptores! Epinom. p. 973. A.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὡς φημεν, ἀπαντα διεξήλθομεν,
ἅπαν τὰ περὶ νόμον ἴσμεν· ὁ δὲ μέγιστον εὖρεῖν τε καὶ εἰ-
πεῖν, τί ποτε μαθὼν θεοῦτος ἀνθρώπος σοφός ἐν εἴη,
ἡμῶν οὔτε εἰπεῖν αἴτε εὖρομεν· νῦν τε πειράμεθα τοῦ

το μὴ καταλιπεῖν. Leg. νῦν δὲ, ut posthac reperi
in Leid. Fic. Τί ποτε μαθὼν h. l. est *quid di-*
scens, quid sciens, nihil aliud. Ita et Lach.
p. 182. E. οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ, ἢ τοῦτο
ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ὅτι αὖ μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύ-
σαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Lon-
ge alius est is usus dictionis τί μαθὼν live ὅτι μα-
θὼν, ex quo est *qua ratione usus, quid secu-*
tus etc. quem usum egregie illustravit Wolf. ad
Dem. adv. Lept. p. 348 ff. Etiam Aristoph.
Nub. 401. hoc reponendum ex optimis libris
esse apparet, licet obloquente summo Herman-
no ad Nub. 1516. et ad Viger. I. Gr. p. 743.
Usus est formula etiam Plato Euthyd. p. 283. E.
p. 299. A. (Conf. Heusd. Spec. crit. p. 57.) et
Aristoteles Polit. II, 3. p. 72. Ne ex recentiori-
bus quidem ea exulat. V. Aristid. T. III, p. 255.
praeter ea, quae iam sunt occupata. Sed plu-
ra sunt loca, ubi adhuc est restituenda: et spe-
ro, qui veram locutionis vim bene habeat per-
spectam, eum non dubitaturum, quin μαθὼν p.
παθὼν reponendum sit ap. Plutarch. de Oracc.
def. p. 425. D. διὸ καὶ Χρῆσιππὸν ἐστὶ θαυμάζειν,
μᾶλλον δὲ ἄλλως διαπορεῖν, ὅτι δὴ παθὼν τὸν κόσμον
ἐν μέσῳ φησὶν ἰδρύσθαι. Et Sympotiac. VII,
p. 722. C. Εἴτα, ἔφη, τί παθόντες, ὧς πρὸς Διὸς,
εἴτα τὰ θεωρητὰ κνήματα τοῦ αἵρος οἴομεθα δεῖν αἰ-
τιάσθαι, τὸν δ' ἐμφανῆ σάλον καὶ σπαραγμὸν αὐτοῦ
προορώμεν; Eandem formulam esse Apol. p. 36. B.
putant nonnulli; at ii nesciunt non dici eo sensu

su' bte μαθῶν, sed ὅτι μαθῶν. Verba sunt haec:
 Τι δὲ; τί ἀξίος. ἤμιν παρὲν ἢ ἀποτίσαι, ἐν μαθῶν
 εἰ τῷ. ὅλῳ οὐχ ἡσυχᾶν ἢ παρὲν. Haec adhuc nemo
 recte intellexit. Sed in promptu est verus sen-
 sus: *Quid morari, quod nunquam desit di-*
scendū vitā; quod nunquam me pro sa-
pientie laudari, sed mihi ipsi magis magisque
cognofcere sententiam suam? Μαθῶν οὐχ ἡσυχᾶν
 ἢ παρὲν. Graeca est structura? Latine dicentis. *Quam*
Non remissi a discendo. ... 9 ... 631

P. 700. B. νόμους. διὰ αὐτὰ τὰ κατὰ τὸ νόμον ἐκάλ-
 λου, ὡδὴν ὡς τὰ νόμους. ὡς παρὲν δὲ καθ' ἑαυτοὺς.
 Ne quis addat κατὰ αὐτοὺς νόμους, ὡς παρὲν
 κατὰ νόμους. κατὰ ἐξοχὴν dicuntur νόμοι. V. IV;
 p. 722. D. VII, p. 799. E. Archyt. ap. Stob.
 XLI, p. 270. Procl. in Tim. II, p. 108. Mox
 p. 700. C. bene scribi iubet Steph. ἀδεδογμένον. VI;
 p. 789. C. οὐδὲ. εὐσεβία. ὑπάρχει. τοιαύτη κατὰ
 δεδομένα κατὰ πόλιν εἶναι. Herodot. VIII, 57;
 ὡς εἴη δεδογμένον ἀνάγειν κατὰ νόμους πρὸς τὸν Ἰσθμόν.
 Xenoph. Cyrop. VI, 2, 9. δεδογμένον δ' εἴη πᾶσι
 τοῖς συμμάχοις βασιλεῦσι, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκάστου
 παρὲν. Eurip. Herachid. 1. Παλαιὰ ποτ' ἐστὶ
 τοῦτ' ἐμὰ δεδογμένον. Et ubi vis.

P. 771. C. Πῶς δὲ καὶ ταῦθ' ἡμῖν οὐ χαλεπὸν
 ἐλέχθαι; καὶ φαίνεται ἐμοί γε, οἷόν περ ἴππον, τὸν λό-
 γον ἐκαστὸν ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ καθάπερ ἀχά-
 νοι πεπλημένον τὸ στόμα; βία ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμε-
 νοι, κατὰ τὴν παρὰ μίαν; ἀπὸ τίνος οὖν περὶ αὐ-
 τοῦ ἐκαστοῦ τὰ νῦν δὲ λεχθῶν, τὸ τίνος δὲ χαλεπὸν εἶναι

λεής. Hesych. ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλαγχνως. Cf. Polluc. I, 125. VI, 12. 13. Nam ἀνελεῶς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως; vulgatus pro reconditori.

P. 698. A. Ταῦ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτοκρατεῖαν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως διεξελεῖν ἡμᾶς χρὴ, ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, τῆς μέτριον ἐχούσης ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χείρων. — In hac lectione ex indole linguae ad ἐχούσης nihil potest suppleri nisi ἐλευθερίας, atque ad μέτριον fere δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας intelligendum est.

P. 694. A. Πέρσαι γὰρ ὅτε μὲν τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον ἐπὶ Κύρου. Sed, amabo, quaenam est ἐλευθερία μέτριον ἔχουσα δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας? Nam quae libertas media est inter servitutem et libertatem, ea non sit libertas. Et portentosa est locutio ἐλευθερία ὑφ' ἐτέρων. Tantum dici potest ἐλευθερία ἀπὸ τινος, ἀρχὴ ὑπὸ τινος; non ἐλευθερία ὑπὸ τινος, ut nec ἀρχὴ ἀπὸ τινος. Steph. quidem exponit *libertatem sub aliorum potestate et dominatu*: sed haec est, quam vocant, contradictio in adiecto; nam qui sub potestate et dominatu est, ei non potest libertas tribui. Damnanda igitur ab omni parte est lectio vulgata. Sed aliam scripturam notavit nescio unde Steph., cui fidem derogare non aulam, quum tot locis, ubi carpitur ab editore male curioso, spectaverim viri probitatem: is igitur se reperisse ait μέτρον p. μέτριον. Ecce autem insit e vestigio calu-

mniatōr, qui nos edocet respici Ficini versio-
 nem *mediocritatem*: in quo ego plane caecu-
 tio. Sed mittamus nugatorem istum. Prae-
 terea vero cod. Leid. post ἐχούσης habet ἀρχῆς.
 Iam attende veram scripturam: ὡς ἡ παντελὴς καὶ
 ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία τῆς μέτρον ἐχούσης
 ἀρχῆς ὑφ' ἑτέρων οὐ σμικρῶ χειρῶν, i. e. *Perfe-*
ctam et solutam omni imperio libertatem
haud paullo deteriore esse medioocris im-
perio sub aliis. Μέτρον ἔχουσα dicitur res
 mediocris in utramque partem, sive non nimia,
 sive sufficiens et iusto modulo non tenuior.
 P. 692. A. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡ βασιλεία
 παρ' ὑμῖν ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον
 ἔχουσα, σωθεῖσα αὐτὴ (ita leg.), σωτηρίας τοῖς
 ἄλλοις γέγονεν αἰτία. VIII, p. 836. A. ταῦτ' οὖν
 πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας, ὅσα γε ἀνθρώπινα,
 μέτρον ἔχει. XII, p. 957. A. τὰ μὲν ἴδια δικα-
 στήρια ταύτῃ πῃ γιγνώμενα μέτρον ἂν ἔχοι.
 p. 959. A. εἴη δ' ἂν σχεδόν, ὡς τὰνθρώπινα, μέ-
 τρον ἔχουσα τριτάτα πρὸς τὸ μνημα ἐκφορά.
 D. τῷ μὲν δὴ τοῦ μεγίστου τιμήματος εἰς τὴν πᾶσαν
 ταφὴν ἀναλισκόμενα μὴ πλέον πάντε μνῶν, τῷ δὲ τοῦ
 δευτέρου τρεῖς μναῖ, καὶ δύο τῷ τοῦ τρίτου, μναῖ δὲ
 τῷ τοῦ τετάρτου μέτρον ἂν ἔχοι (sic Leid.) τῶν
 ἀνάλωμάτων. Fic. vertit: *Quemadmodum li-*
bertas nulli subdita magistratui non paullo
deterior est quam illa, quae mediocritatem
magistratuum dominatione consequitur. Non
 omnes fortasse agnoscent, Ficinum legisse il-

lud ἀρχῆς: sed certe ita est. Τῆς μέτρου ἢ μέτρον ἔχουσας transtulit: *quam illa quae mediocritatem consequitur.* Iam sum illud *magistratum dominatione* unde exsculpsit? Nempe ita interpretatus est verba ἀρχῆς ὑφ' ἑτέρων, quae sic construebat: ὑπ' ἀρχῆς ἑτέρων, quasi esset ἀρχῆς ὑπο ἑτέρων. Cuius tamen explicationis, ne alia afferam, maximum incommodum est praepositionis ὑπὸ anastrophe et hyperbaton, quod in prosa oratione Atticā non admittunt nisi in uno περι. Ne in tragico quidem diverbio (in melicis fertur facilius) haec sunt temere cumulanda. Ita quod nunc est ap. Eurip. Alcest. 1055. in nonnullis edd.

Ἡ τῆς θανούσης θάλαμον εἰς βύσας τρέφω;
videtur mihi absurdissimum. Non illud dico, quod βύσας prorsus est insanum: neque enim βύειν est *custodire*, quod putant, sed *obturare foramen aliquod*: ipsum illud θάλαμον εἰς offendit maxime. Omnes autem libri veteres habent εἰς θάλαμον; mutarunt, ne anapaestus esset in quarta sede. Sane is ferri nequit, ubi potest evitari: at cavendum est, ne dum talia corrigimus, novis mendis repleamus versus poetarum. Saepius ne corrupta quidem ea loca sunt. Varie tentatus est nec felicissime versus Aristoph. Nub. 869.

Ἴδου, κρέμαίό γ', ὡς ἡλκίστιον ἐφθίγγετο.

Perdere legem carminis putatur amphibrachys κρέμαίιο. Sed est tribrachys, quod eo arbitror

certius esse, quum balbutientem Phidippidam imitetur Socrates. Sic *αι* diphthongus corripitur in voce *δείλαιος* Nub. 1477. Plut. §25. *Ἀλκμαίων* ap. Timocl. ap. Athen. VI, p. 223. D. Epigr. ap. Sueton. Ner. c. 39. *γεραιούς* ap. Tyrt. Fragm. IV, 20. *γαιήσχαν* Hesiod. Theog. 15. Sed redeo ad anapaestum in quarta sede, in quo emendando caute dico versandum esse. Versus est incerti Tragici ap. Clem. Alex.

Δεινούς καθεῖς πρόνας εἰς ἄκρους πόδας.

Metri causa corrigit Porson. ad Med. p. 7.

Δεινὸν καθεῖς πρόν' εἰς ἄκρους πόδας.

Cur non faciliore usus est medela hac:

Δεινούς καθεῖς πρόνας εἰς ἄκρους πόδας?

Postremo ut veniam ad Alcestin, legendum censeo:

*Ἡ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέφω;

Θάλαμον est interpretamentum ortum fortasse e v. 173.

Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος.

Huiusmodi glossematum etiam apud Platonem bonus numerus est in vulgato textu. Legg. XI, p. 931. A. est *ἐφέστιον αἶκημα*: sed *αἶκημα* est ex interpretatione; leg. *ἰδρυμα* ex cod. Leid. Ibid. C. habes: *βλαβερός γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις*. Leid. *ἀραῖος* exhibet, non *βλαβερός*: hoc est illi explicandū causa adscriptum a Graeculo quoriam. Hesych. *Ἀραίας, βλαβεράς*. Σοφοκλῆς *Ἀλκμαίῳ*. Etym. M. *Ἀραιήν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον*. ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν. παρὰ τοῦ ῥαίω, μετὰ τοῦ ἐπιτατι-

κοῦ α, ἀραίη, ἡ βλαβεράν ἢ μακράν ἢ εὐκταίαν.
 Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ἀραίος, βλαβερός.
 XII, p. 947. D. nunc legimus ἀψίδα προμήκη.
 Optimus Leid. ψαλίδα προμ. Ecce Schol. Plat.
 Ruhnk. ib. Ψαλίδα, ἀψίδα — Suid. Ψαλίδα, ἢ
 ἡμεῖς ἀψίδα φαμέν, Νόμων ιβ'. Idem legit Pollux
 citatus Kuftero. Legg. XII, p. 960. C. πολλὰ τῶν
 ἐμπροσθεν καλῶς εἴρηται, scribendum e Leid. κα-
 λῶς ὕμνηται. Legit et Fic. *praeclare laudantur*.
 VI, p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐ-
 τῶν λόγος ὕμνεϊται; ubi Fic. *Probe enim poeti-
 cum illud laudatur*. Cf. Etym. M. v. ὕμνηπολεί-
 τω. Inprimis autem in emendatione Gramma-
 ticorum refert nosse, quae verba quibus glosse-
 matibus explicentur; quod tamen ipsum vicif-
 sim intelligitur e Grammaticis. Exemplum da-
 bō in hoc Hesychii: Καλιῶσαι, πρᾶξαι, πατάξαι.
 Hemsterhusius ad Plut. p. 135. delet πρᾶξαι. Per-
 peram. Leg. ἀράξαι. Pollux VIII, 77. παίαν, πα-
 τάσσων, ἀράσσων. Sed talia plura notare pos-
 sem, si vellem longius excurrere in alienas
 res.

P. 698. B. Καὶ πρὸς τούτοις δὴ τὸ μέγεθος τοῦ
 στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γεόμενον,
 φόβον ἄπειρον ἐμβαλὼν, δουλείαν ἐτι μείζονα ἐποίησεν
 ἡμᾶς τοῖς τότε ἀρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι. —
 Quidam vetus ap. Steph. habet φόβον ἄπορον. Et
 ita Aristid. T. III, p. 467. Vere. IX, p. 873. C.
 αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου (leg. ἀβιώτου). Mox
 p. 698. D. delendum censeo illud ἀπὸ ἀντιπαραβολῆς ante τὰς

χρῆται; quod recte offendit Heindorfium. Ta-
oite omisit Valck. ad Herodot. III, 149. De ge-
nere belli v. Herodot. l. c. Plat. Menex. p. 240. B.
Strab. X, p. 687. Iulian. Or. II, p. 79. A. Quod
ait p. 699. A. Ἀθῶ τε διορυττόμενον καὶ Ἑλλήσπον-
τον ζευγόμενον, illud est usitatissimum genus di-
cendi. V. Isocr. Panegyri. c. 29. Epitaph. Lyfiae.
p. 94. ubi v. intp. Diodor. Sic. XI, 2. p. 404.
3, p. 405. Iulian. l. c.

P. 699. A. Οὔτε γὰρ βοηθήσων αὐτοῖς οὐδένα —
Scrib. ex lege sermonis: αὐδὲ γὰρ — nihil enim
est, quod respondeat τῷ οὔτε. Cf. Phaedr.
p. 278. E. Legg. III, p. 680. A. X, p. 898. D.
p. 902. D. Tim. p. 17. A. etc. Sic corrigendus
videtur etiam Theaetet. p. 167. A. qui locus a
duobus praestantissimis viris est tentatus: Ἐπεὶ
αὐτὲ τῆ γε ψευδῆ δοξάζοντα τίς τινα ἵστερον ἀληθῆ
ἐποίησε δοξάζει· οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξά-
σαι, οὔτε ἀλλὰ παρ' αὐτῶν πάσχη. Legendum, nil
fallor: οὐδὲ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάζει· αὐτε
— ut verba οὐδὲ γὰρ usque ad δοξάζει sint dicta
διὰ μέσου. Ita p. 186. E. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων
οὐδέτερον δεῖ παῖσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγα-
γεῖται, ὡς ὁ μὲν κάμνων αἰμαθῆς — Quoties con-
funduntur autem τε et δε apud Platonem et
omnes Graecos scriptores! Epinom. p. 973. A.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὡς φημεν, ἀπαντα διεξήλθομεν,
ἵνα ᾗ περὶ τόσων ἴσται· ὁ δὲ μέγιστον εὖρεῖν τε καὶ εἰ-
πεῖν, τί ποτε μαθὼν θνητὸς ἀνθρώπος σοφὸς εἶναι εἴη,
ἐπεὶ οὐδὲ εἰπεῖν αἴτε εὖρομαι νῦν τε πειράμεθα τοῦ

το μὴ καταλιπεῖν. Leg. νῦν δὲ, ut posthac reperi in Leid. Fic. Τί ποτε μαθὼν h. l. est *quid discens, quid sciens*, nihil aliud. Ita et Lach. p. 182. E. οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῇ βίῳ, ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ὅτι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Longe alius est is usus dictionis τί μαθὼν livei ὅτι μαθὼν, ex quo est *qua ratione usus, quid secutus* etc. quem usum egregie illustravit Wolf. ad Dem. adv. Lept. p. 348 ff. Etiam Aristoph. Nub. 401. hoc reponendum ex optimis libris esse apparet, licet obloquente summo Herman-
no ad Nub. 1516. et ad Viger. I. Gr. p. 743. Usus est formula etiam Plato Euthyd. p. 283. E. p. 299. A. (Conf. Heusd. Spec. crit. p. 57.) et Aristoteles Polit. II, 3. p. 72. Ne ex recentioribus quidem ea exulat. V. Aristid. T. III, p. 255. praeter ea, quae iam sunt occupata. Sed plura sunt loca, ubi adhuc est restituenda: et spero, qui veram locutionis vim bene habeat perspectam, eum non dubitaturum, quin μαθὼν p. παθὼν reponendum sit ap. Plutarch. de Oracc. def. p. 425. D. διὸ καὶ Χρύσειππὸν ἐστὶ θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ἄλλως διαπορεῖν, ὅτι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἰδρύσθαι. Et Sympotiac. VIII, p. 722. C. Εἴτα, ἔφη, τί παθόντες, ὧς πρὸς Διὸς, εἴτα τὰ θεωρητὰ κηήματα τοῦ αἵρος οἴομεθα δαΐαι τιᾶσθαι, τὸν δ' ἐμφανῆ σάλον καὶ σπαραγμὸν αὐτοῦ προσορῶμεν; Eandem formulam esse Apol. p. 36. B. putant nonnulli; at ii nesciunt non dici eo sensu

su' bte μαθόν, sed ὅτι μαθόν. Verba sunt haec:
 Τὸ δὲ ; τί αἰετός. γίμνησθαι ἢ ἀποτίσαι, ἐπὶ μαθόν
 εἰ τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἡρώων. Haec adhuc nemo
 recte intellexit. Sed in promptu est verus sen-
 sus: *Quia mori, quod nunquam desii di-*
scendisse vita; quod nunquam me pro sa-
pientie bonis, seu me ipsum magis magisque
cognoſcere ſenſum ſtudui? Μαθόν οὐχ ἡσυχίαν
 ἡρώ. Graeca est structura? Latine dixeris. *sciam*
Non remissi a discendo. ... 611

... P. 700. B. Νόμους δὲ αὐτὰ τὰ κατὰ τοῦ νομοῦ ἐκαλ-
 λουσι, ὡδὴν ὥς τινα ἐστὶν. ὡς περὶ αὐτῶν δὲ κενὸν δικούσης.
 ... Ne quis addat κατὰ αὐτοὺς τοὺς νόμους ὡς περὶ
 rari carmina κατὰ ἐξοχὴν dicuntur νόμοι. V. IV;
 p. 722. D. VII, p. 799. E. Archyt. ap. Stob.
 XLI, p. 270. Procl. in Tim. II, p. 108. Mox
 p. 700. C. bene scribitur βίη. δεδογμένον. VI;
 p. 789. D. οὐκ οὐκ: ξυμπίνα ὑπάρχει τοῦ παρὰ πᾶν
 δεδομένου κατὰ πόλιν εἶναι. Herodot. VIII, 57;
 ὡς τῇ δεδομένον ἀνέγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν.
 Xenoph. Cyrop. VI, 2, 9. δεδογμένον δ' εἰν πᾶσιν
 τοῖς συμμάχοις βασιλεῦσι, καὶ τῇ δυνάμει ἕκαστον
 κινεῖν. Eurip. Herac. 1. Πάσαι ποτ' ἐστὶ
 καὶ ἐμοὶ δεδομένον. Et abivis.

P. 791. C. Πᾶσι δὲ καὶ ταῦθ' ἡμῖν αὖ χάριν
 ἐλέχθη: ὅτι φαίνεται ἔμοιγε, οἷόν περ ἴππον, τὸν λό-
 γον ἐκείνους ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλι-
 νοὶ πεπτημένον τὸ στήθος, βία ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμε-
 νοι, κατὰ τὴν παρὰ μίαν, ἀπὸ τινος ὄνου πεσεῖν. ἀλλὰ
 ἐπικνεσθῶν τὰ νῦν δὲ λεχθέν, τὸ τίνος δὲ χάριν εἶνεκα

ταῦτα ἐλέχθην. — Salebrosus locus est, in quo mirum non est, plerosque intpp. decidisse a sino suo per se. satia vacillante. *Longum*, inquit, *sermonem de variis civitatibus habuimus: eum nunc debemus restringere*, ἀναλαμβάνειν, desumpto vocabulo ab equestri re. V. Polluc. I, 205. 208. 219. Ad infinitivum δὲ ἡμᾶς utrum καὶ an ἡμᾶς suppleas, tantundem est: alter utrum autem suppleri debet, usitatissima ellipsi. Ita superfedere possumus coniectura anonym. Censoris in Ephemeridib. litt. Hal. 1805. num. 20. ἕκαστον scribentis p. ἐκείνους. Λόγους fere equis comparat etiam Protag. p. 338. A. ἐφείηαι καὶ χαλᾶσαι τὰς ψυχὰς τοῖς λόγοις. Ἀχάλινον τὸ στόμα κεκλιμένον ἐστὶ ἀερατῆς τὴν γλῶτταν. V. Polluc. VI, 146. Cf. Eurip. Fragm. Melanipp. XX, 4. Bacch. 385. Aristoph. Ran. 862. Proverbium autem αἶπ' ὄνου πικρὸν interdum ita usurpatur, ut sit ambiguum, debeantne αἶπ' ὄνου pronunciari, an αἶπ' ὄνου, ut est ap. Aristoph. Nub. 1275. qui locus absque ἀππολογίᾳ esset frigidissimus. Hoc est etiam Wolfii iudicium. In nostro loco nihil est eiusmodi. Proflus autem improbanda lectio cod. Leid. Schol. Aristoph. l. c. Suid. v. et Mich. Apost. IV, 1. ubi v. Pantinum, qui omnes habent ἀπὸ τινος τοῦ, aut olim certe habuerunt. Ex ea scriptura nullam commodam sententiam exculperis. Quod paullo post legitur τῶς δὲ χάριν εἶναι, Stephanus Thes. L. Gr. T. IV, p. 349. B. ait esse σχῆμα παράλληλον. Sed videtur

vir Graece doctissimus vim eius figurae naturamque parum habuisse perspectam: alioquin non ita esset locutus. Et omnino accurata tractatio totius capitis in libris grammaticis desideratur adhuc. Illud autem cognovi, numquam iungi duas praepositiones *ἐκ παραλλήλου*, nisi quarum alterutra possit absque casu scribi, ita ut adverbii teneat locum: quod neque *χάριν* potest neque *ἐνεκα*. Itaque delendum alterutrum. Utrum autem sit inducendum, absque libris non licet diiudicare: multa enim possunt disputari in utramque partem.

P. 701. D. Τούτων ἕνεκα δὴ πολιτείας τὴν τε δεσποτικωτάτην προαλάμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπεσκοποῦμεν νυνὶ ποτέρα τούτων ὀρθῶς πολιτεύεταιι — Non Graecum est illud πολιτείας, debebat aut πολιτείας aut πολιτειῶν esse. Sed emendandum: τούτων ἕνεκα δὴ δύο εἶδη πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην περὶ καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην. Ecce Fic. *duas gubernationum species*. Sed quid Ficino opus? Exemplis confici res et debet et potest. Aristot. Polit. III, 11. p. 199. σχεδὸν δὴ δύο ἴσθιν, ὡς εἰπεῖν, εἶδη βασιλείας, περὶ ὧν σκεπτέον, αὕτη τε καὶ ἡ Λακωνική. Plat. Legg. V, p. 735. A. ἴσθον γάρ δὴ δύο πολιτείας εἶδη, τὸ μὲν ἀρχῶν κατὰστάσις ἐκάστοις, τὰ δὲ νόμοις ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες. Cf. IV, p. 714. B. D. Rep. VIII, p. 544. A. Aristot. Polit. IV, 1. p. 219. τοῦτο δὲ ἀδύνατον ἀγνοοῦντα, πόσα πολιτείας ἴσθιν εἶδη. 8. p. 251. ὅτι μὲν οὖν ἴσθι καὶ ἕτερα πολι-

τείας εἶδη... Strab. XIII, p. 885. B. εἰκάζει δὲ
Πλάτων μετὰ τοὺς κατακλυσμαὺς τρεῖς πολιτείας
εἶδη συνίστασθαι. Et alibi. Postremo verba
Εὐ λέγεις extremo libro tribuenda sunt Megillo,
ut habet Fic. Clinias sibi dicta ab Atheniensi pla-
cere significat demum in illis: *Κάλλιστα εἰρήκατον.*

A D D E N D A.

*P. 44. 19. post v. Φαίδων addde: Eudoc. Ion.
p. 425.*

P. 48. 11. post v. praeter addde: Platonis.

P. 54. 29. post v. Fic. insere: ed. Gryn.

*P. 78. 16. post v. pertinuerint addde: Hoc
tamen verisimilius.*

*P. 79. 24. ante nomen Aristoxeni insere:
Apud Schol. Plat. Ruhnck. p. 242. laudatur Θεό-
φραστος ἐν Ἑπτανόμῳ.*

P. 81. 6. lege: Wower. ut etiam p. 82. 22.

*P. 82. 2. addde: Videtur tamen in Suidae
loco reponendum esse νομίμων, ut τὰ παρ' Ὀμή-
ρῳ νόμιμα sint pars operis Dioscoridei περὶ νομί-
μων. Paulo ante distinguetur melius: Dios-
corides.*

*P. 101. 14. addde: Nunc video totam dispu-
tationem firmari a pluribus codd. inter quos
est genuinus Fic. Ex eodem possem plura eius-
modi proferre, si vacaret.*

P. 120. 11. lege: Bas. 1.

INDEX
SCRIPTORUM VETERUM,
QUI EMENDANTUR ET ILLUSTRANTUR.

A.

ARISTAENETUS. 140.
ARISTIDES. 112. 118.
ARISTIPPUS. 43.
ARISTOPHANES. 174. 190. 194. 196.
ARISTOTELES. 54. 65. 71. 78. 81. 88. 167.
ARISTOTELIS VITAE SCRIPTOR. 79.
ARISTOXENUS. 79.

C.

CHRYSIPPUS. 80.
CICERO. 40. 79. 80. 81. 147.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 27. 33. 61. 80. 94. 108.
109. 142. 145.

D.

DEMETRIUS PHALEREUS. 79.
DEMOSTHENES. 133.
DEXIPPUS. 153.
DIODORUS SICULUS. 9. 113. 146.
DIOGENES LAERTIUS 32. 36. 43. 79.
DIOSCORIDES ISOCRATIS. 81. 198.
DURIS. 113.

E.

EUPOLIS. 89.
EURIPIDES. 96. 144. 146. 190.
EUSEBIUS. 174.

G.

GALENUS. 139.
GEORGIUS GEMISTUS. 70.
GEORGIUS SYNCELLUS. 61.

H.

HERMIPPUS CALLIMACHIUS. 82. 159.

HERODORUS. 160.

HERODOTUS. 24. 172.

HESIODUS. 63.

HESYCHIUS. 149. 178. 192.

I.

IULIANUS. 145.

L.

LIBANIUS. 170.

LUCRETIUS. 138. 139. 140.

M.

MAGNES. 168.

MOERIS. 101.

N.

NYMPHODORUS. 82.

O.

OCELLUS LUCANUS. 78.

ORPHEUS. 63.

P.

PAUSANIAS. 57.

PHAEDON. 44.

PHILIPPUS OPUNTIUS. 73. 74. 75.

PINDARUS. 175. — 178.

PLATO.

Alcibiades posterior, *spurius*. 33. 142. Alcibiades prior. 17. 104. Apologia. 182. 195. Clitophon, *spurius*. 11. 33. Critias. 11. Crito. 107. Epinomis, *spurius*. 74 — 76. 193. Epistolae XIII. 48. 175. Erastae, *spurius*. 33. Gorgias. 29. 40. 112. 113. 169. 178. 179. Hermocrates, *non inchoatus*. 68. Hipparchus, *spurius*. 9. 36. 39. 40. 121. Hippias maior. 180. Hippias minor. 138. 149. Ion. 107. De Iusto, *spurius*. 19. 39. De Legibus. 64 — 74. Lib. I. 61. 83 — 124. 145. Lib. II. 111. 117. 125 — 155. Lib. III. 147. 155 — 198. Lib. IV. 53.

86. 103. 117. 166. 186. Lib. V. 54. 97. 117. 167.
 Lib. VII. 102. Lib. VIII. 166. 180. Lib. IX. 126. 192.
 Lib. X. 100. 104. 149. 172. Lib. XI. 191. Lib. XII. 114.
 135. 147. 167. 168. 189. 192. *Lyfis*. 170. *Menexenus*.
 87. 142. 182. *Meno*. 46. *Minos*, *spurius*. 7 — 64.
Phaedrus. 59. 143. 167. *Philebus*. 107. 120. 142.
 154. 159. 185. *Politicum opus tertium, non in-*
choatum. 67. *Politicus*. 90. 154. *Protagoras*. 22.
 109. 121. *De Republica*. 46. 65. 103. 139. 141.
Sophista. 150. *Symposium*. 26. 147. 175. 176. 183.
Theaetetus. 180. 193. *Theages*, *spurius*. 33. *Ti-*
maeus. 62. 97. 112. 152. 175. *De Virtute*, *spurius*.
 39. 40.

PLUTARCHUS. 32. 54. 179. 195.

POLLUX. 52. 103.

PROCLUS. 75. 76. 95. 97.

S.

SCHOLIASTES ARISTOPHANIS. 57. 181.

— — EURIPIDIS. 113.

— — HESIODI. 159.

— — HOMERI. 60. MS. 148.

— — PLATONIS. 30. 70. 89.

— — PTOLEMAEL II.

SIMON SOCRATICUS. 43 — 50.

STOBAEUS. 78. 80. 96.

SUIDAS. 9. 57. 73. 131. 142. 145. 153. 161. 168. 172.
 198.

T.

THEOCRITUS. 96. 139.

THEOPHRASTUS. 79. 81. 198.

TRAGICUS INCERTUS. 191.

TYRTAEUS. 142.

X.

XENOPHON. 43. 62. 163.

Z.

ZENO CITTEIUS. 80.

INDEX RERUM MAXIME MEMORABILIVM.

A.

- Ὑ Ἀδραστος μελίγηρυς. 142.
 Ὑ Ἀγνοια (non ἄνοια) et ἀμαθία iunguntur. 173.
 Αἰ breve in media voce. 191.
 Αἰτία περί τινος. 155.
 Ὑ Ἀκουε δὴ νῦν, 90.
 Ὑ Ἀχάλινον στόμα. 196.
 Alexandrinae bibliothecae origo. 80.
 Ὑ Ἄλλο παρά τι. 120. οἱ ἄλλοι πολῖται etc. singulari usu dictum. 146.
 Ὑ Ἀμαθάνειν εἰς τι. 174.
 Ὑ Ἀμοιβὴ ἑορτῶν, θυσιῶν, ἐκατόμβης. 127. 128.
 Amor puerilis. 106.
 Anacoluthia; ἀποβλέψας ἔδοξέ μοι. 102.
 Ὑ Ἀναγκαῖος cum infinitivo. 113.
 Ὑ Ἀνελεῶς vox nihili. 188.
 Ὑ Ἀνηλεῶς. 187.
 Ὑ Ἀνθρωπίνη ἀγέλη. 19.
 Ὑ Ἀνθρωπος, παῖνιον Θεοῦ. 117. ζῶον ἐπίπονον. 127.
 Ὑ Ἀνόμιμος vox nihili. 52.
 Ὑ Ἀπολύεσθαι τινι. 107.
 Ὑ Ἀπ' οὐνο πεσεῖν. 196.
 Ὑ Ἀπορος φόβος. 192.
 Ὑ Ἀραῖος, βλαβερός. 191.
 Ὑ Ἀρετὴ οὐ διδακτόν. Hac de re scriptores. 45.
 Ὑ Ἀρμονία. 129.
 Ars rerum inventio. 52.
 Ὑ Ἀρύτειν et ἀρύτεσθαι. 107.
 Atheniensium indoles optima. 112.
 Ὑ Ἀθως διορυττόμενος καὶ Ἑλλήσποντος ζευγνύμενος. 193.
 Αὐτός τε καὶ ἄλλοι. 168.
 Αὐτᾷ μοι δοκεῖ. 53.

B.

Bacchus a Iunone coniectus in furorem. 154.

C. K. X.

- Καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, de vulgari rerum nomine. 58.
 Καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρίνεσθαι. 29.
 Κατὰ πάντων εἰπεῖν. 16.
 Κατήβολή et similia. 149.
 Κατοικεῖσθαι i. q. κατοικίσθαι. 167.
 Κατοικίζειν εἰς τινα τόπον. 166.
 Κατοίκισις καὶ νομοθεσία. 167.
 Ceorum civitas optima. 109.
 Ceteri. *Ufus vocabuli singularis.* 147.
 Χορηγεῖν secum habet secundum, tertium et quartum
 casum. 130.
 Χοροῦ εἴγμον. 130.
 Χρόνος τις πάμπολυς. 165.
 Civitatis genera quaedam. 65.
 Coniunctivus cum v. ἄν non insertur post optativum pen-
 dentem a v. εἰ. 111.
 Κρείττων ἑαυτοῦ καὶ ἥττων. 84.
 Κύριον et καίριον confusa. Κύριον λέγειν. 110.

D. Δ.

- Δ et Θ confusa. 172.
 Δε in apodosis, ubi in protasi vel parenthesi iam affuerat
 δε. 133.
 Δε respondsit τῷ μήτε, καί, τε. 86.
 Δεδογμένον ἐστίν. 195.
 Δεῦρ' αἶ. 102.
 Δεύτερον μετὰ τι. 97.
 Δι' ἐννάτου ἔτους. 61.
 Διακόσμησις πόλεως. 26.
 Dialogi genera. 34.
 Διαγοιῖσθαι πᾶς περί τινος 119. περί τι. 120. περί τι-
 νος ὡς ὄντος τινός. 121. περί τινος ὡς περί ὄντος τι-
 νός. 120.
 Διττός et διπλοῦς. 95.
 Δύνασθαι, praeferre, efficere. 143.

E. Ἡτα.

- E et H prisca Graeci praeferrebant vocibus incipientibus
 ab litteris δ, θ, λ, μ, β. 148.

- Ἐγχυτρίστριαι. 57.
 Ἦδονή περί τι. 106.
 Εἶδη πολιτείας. 197.
 Εἶσαν ap. Plat. et Atticos. 105.
 Ἐχειν ὑπερβολήν. 20.
 Εἰπέ δὴ νῦν. 90.
 Ellipses. Omissum ἀναγκαῖον praecedente δυνατόν, et in-
 vicem. 152. εἰ δέ, post locutionem εἰ μὲν βούλει. 171.
 εἴπερ, omisso verbo. 149. ὁ μὲν, ἡ μὲν etc. omitti-
 titur sequente ὁ δέ etc. 91. Substantivum δόξα sup-
 plendum. 126. τὸ omissum satis insolenter. 112. 115.
 Ἡμισυς oppositum τῷ τελέω. 122.
 Ἑμμανής. 145.
 Enallage modi. 62.
 Ἐνθεαστικός, vox novorum Platoniorum inprimis. 164.
 Ἠνίοχος, rector, gubernator. ἡνιοχεύειν, regere. 162.
 Ἐννάτω ἔτει. 61.
 Ἐνρινόν et ἔρρινεν etc. 129.
 Ἐνρυθμος καὶ ἀναρμόνιος. 129.
 Ἐπήβολος. 148.
 Ἐπιλύεσθαι τινι. 107.
 Ἐπιμᾶλλον. 153.
 Epimenides ἄλιμος et ἄδιψος. 159.
 Ἐρρύθμος. 129.
 Εὐχρως. 131.
 Εὖρεσις πραγμάτων. 52.
 Εὐθαία παραινειν. 54.
 Ἐφυφή. 103.

G. Γ.

- Ganymedis Iupiter amator. 106.
 Γεωργικοὶ et γεωμετρικοὶ confundantur. Imunguntur γεωρ-
 γοὶ et λατροί. 18.
 Glossemata. 110. 126. 128. 161. 164. 197.

I.

- Imperfectum inter aoristos. 167.
 Infinitivus pro imperativo ap. Atticos. 137. confusus
 cum participio. 114.
 Iovis sceptrum. 64.

Ismeniae donatae a Persa pecuniae. 46.

*191 ὁ δὲ νῦν et similia. 90.

L. Λ.

Λαβεῖν αἰτίαν περί τινος et similia. 155. λαμβάνειν λό-
γω. 124. λαμβάνειν λόγον. 125.

Lacedaemonis imperium sapienter mixtum. 179.

Lacōnibus victus idem divitibus et pauperibus, regibus
et privatis, eadem educatio. 184.

Λεπτέον ἂν εἶη. 135.

Λευκόχρως vox nihili. 139.

Λόγος ἕτερος. 104.

Lycaea, oppidum Arcadiae. 56.

Lycii Graecis adnumerantur. 55.

Lycoatae diversi a Lycaeatis. 57.

Λυκόται vox nihili. 57.

Lyſias a Platone notatus saepissime. Eius Apologia So-
cratis. 192?

M.

Magnetes, populus Cretae. 68.

Μακρός λόγος Sophistarum. 8.

Μάλιστα μὲν ὅπως μὴ γένηται· εἰ δὲ γένηται, ὅπως
κ. τ. λ. Exempla dictionis. 87.

Μαντική quid? 51.

Μαθών. τί et ὅτι μαθών, duplici usu. Commutatur cum
ν. παθών. 194.

Μελίχρως. 139.

Μελίχρως vox nihili. 139.

Μελίχρως. 140.

Μελίχρωτος vox nihili. 140.

Μέλλων σῶζεσθαι καὶ εὐδαιμονῆσαι. 187.

Meno Olympionica. 9.

Μάν ποί ποῖ εἰς quid? 162.

Ματαβαίνουσai πόλεις. 155.

Μέθῃ quomodo utantur variae gentes. 108.

Μέτρεον ἔχον, mediocris. 189.

Minos, nomen non Atticum. 9. per novem annos dicitur
apud Iovem versatus esse. 60. reprehensus a Tregicis,
14. ab Homero. 15.

Μῶν οὖν δῆ. 134.

Νενομοθέτηται. 134.

Νίκη Καδμεία. 111.

Νομίμων scriptores. 81.

Νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν. 13. εὔρημα, πῶς εὔ-
ρεσις. 13. σύγγραμμα πολιτικόν. 58.

Νόμος κισσαυδικός. 193.

Νάμος ὁ πάντων βασιλεύς. 175. οἱ πόλεων βασιλεῖς νό-
μοι. 175. 176.

Νομοθετεῖσθαι. 134.

Nūn δὴ et ἤ νῦν confusa. 90.

Nūn δὴ μὲν — νῦν δέ. 168.

Ο.

Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι, et similia. 55.

Ὀχήματα, et terrestria et maritima. 162.

Olympi harmoniae optima aetate adhuc superstites, Phry-
giae, ἐνθουσιαστικά. 26.

Ὀνόματα θηρεύειν. 85.

Ὀποτεροῦν. 185.

Οὐκ ἔστιν. 175.

Οὔκουν — γε. 59.

Θῆτι — γε. 59.

Ρ. Π. Φ. Ψ.

Παγκαλῆς vox nihili. 20.

Παιδεία ὀρθή. 181.

Παιδεύεσθαι εἰς τι. 115.

Πάντα ἀγαθὰ εἰ καλὰ κεκτῆσθαι. 89.

Πάντως ἀγαθός. 141.

Παραγίγνεσθαι πρῶτον. 124.

Παράλληλον σχῆμα. 197.

Personae in Platonis Legibus non variantur, nisi addita
nota mutati collocutoris. 100.

Φαθί. 59.

Φέρε δὴ εἰ. ἰδὲ δὴ, εἰ σοι δοκῇ. 141. Φέρε δὴ νῦν. 91.

Φέρε δὴ σὺ. 58.

Τὰ Φίλτατα, υἱοὶ, et liberi. 123.

Φοιτᾶν μαθησόμενον. 26.

Πιστότης, universa virtus. 94.

Plato in solis Legibus se loquentem induxit. 71. Platoni
viventi scripta supposita. 32.

Plusquamperfecti Platonica, immo Attica forma. 60.

Pluti caecitas. 96.

Πολέεσσιν ἀνάσσειν. 64.

Πόλεμος ὁ ἔξωθεν. 92.

Politica Graecorum scripta, et quidem ad leges pertinen-
tia. Philosophica. 78 — 81. Historica. 61 — 83.

Πολιτικός substantive. 89. ἰσχυγίτὺρ νομοθέτῃ. 89. πολι-
τικός καὶ βασιλικός. 28. πολιτικός καὶ νομοθέτης. 171.

Πολλὰ ἀγαθὰ. 89.

Πορεῖα, πόρεια, πόρια, quid differant. 160. πορεῖα, εἰς
πορείαν χρήσιμα, vehicula tam maritima quam terre-
stris. 161. 162.

Πότερος, utervis. 154. πότερος ὁ, et ὀπότερος ὁ. 91.

Προϊούσης τῆς πόσεως et similia. 153.

Προσγυμνάζειν. 122.

Ψαλὶς et ἀψίς. 192.

Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχστεύειν. 145.

R.

Rhadamanthus celebratur ab Homero et Pindaro. 15.

Ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλᾶ, κακὰ etc. est Laconicum,
non Atticum; Homericum et Pindaricum, non Platoni-
cum. 70.

Ῥαζμός. 129.

S. Σ.

Σαγηνεύειν, in bello. 193.

Σμήρινθος, Attica forma. 119.

Socrates minor. 9.

Sophistae vocantur dii a Platone ludicre. 29.

Sophoclem inter et Platonem nulla videtur similitas fuisse. 187.

Stephani codex Platonis de Legg. idem est qui Leid. 105.
143.

Συμβαίνει γιγνόμενος. 153.

Συνδοκεῖ μοι ἄπερ σοί, et συνδ. μοι ταῦτα, ἄπερ σοί, ac
similia. 169.

H.

HERMIPPUS CALLIMACHIUS. 82. 159.

HERODORUS. 160.

HERODOTUS. 24. 172.

HESIODUS. 63.

HESYCHIUS. 149. 178. 192.

I.

IULIANUS. 145.

L.

LIBANIUS. 170.

LUCRETIUS. 138. 139. 140.

M.

MAGNES. 168.

MOERIS. 101.

N.

NYMPHODORUS. 82.

O.

OCELLUS LUCANUS. 78.

ORPHEUS. 63.

P.

PAUSANIAS. 57.

PHAEDON. 44.

PHILIPPUS OPUNTIUS. 73. 74. 75.

PINDARUS. 175. — 178.

PLATO.

Alcibiades posterior, *spurius*. 33. 142. Alcibiades prior. 17. 104. Apologia. 182. 195. Clitophon, *spurius*. 11. 33. Critias. 11. Crito. 107. Epinomis, *spurius*. 74 — 76. 193. Epistolae XIII. 48. 175. Erastae, *spurius*. 33. Gorgias. 29. 40. 112. 113. 169. 178. 179. Hermocrates, *non inchoatus*. 68. Hipparchus, *spurius*. 9. 36. 39. 40. 121. Hippias maior. 180. Hippias minor. 138. 149. Ion. 107. De Iusto, *spurius*. 19. 39. De Legibus. 64 — 74. Lib. I. 61. 83 — 124. 145. Lib. II. 111. 117. 125 — 155. Lib. III. 147. 155 — 198. Lib. IV. 53.

86. 103. 117. 166. 186. Lib. V. 54. 97. 117. 167.
 Lib. VII. 102. Lib. VIII. 166. 180. Lib. IX. 126. 192.
 Lib. X. 100. 104. 149. 172. Lib. XI. 191. Lib. XII. 114.
 135. 147. 167. 168. 189. 192. *Lyfis*. 170. *Menexenus*.
 87. 142. 182. *Meno*. 46. *Minos, spurius*. 7 — 64.
Phaedrus. 59. 143. 167. *Philebus*. 107. 120. 142.
 154. 159. 185. *Politicum opus tertium, non in-*
choatum. 67. *Politicus*. 90. 154. *Protagoras*. 22.
 109. 121. *De Republica*. 46. 65. 103. 139. 141.
Sophista. 150. *Symposium*. 26. 147. 175. 176. 183.
Theaetetus. 180. 193. *Theages, spurius*. 33. *Ti-*
maeus. 62. 97. 112. 152. 175. *De Virtute, spurius*.
 39. 40.

PLUTARCHUS. 32. 54. 179. 195.

POLLUX. 52. 103.

PROCLUS. 75. 76. 95. 97.

S.

SCHOLIASTES ARISTOPHANIS. 57. 181.

— — EURIPIDIS. 113.

— — HESIODI. 159.

— — HOMERI. 60. MS. 148.

— — PLATONIS. 30. 70. 89.

— — PTOLEMAEL II.

SIMON SOCRATICUS. 43 — 50.

STOBAEUS. 78. 80. 96.

SUIDAS. 9. 57. 73. 131. 142. 145. 153. 161. 168. 172.
 198.

T.

THEOCRITUS. 96. 139.

THEOPHRASTUS. 79. 81. 198.

TRAGICUS INCERTUS. 191.

TYRTAEUS. 142.

X.

XENOPHON. 43. 62. 163.

Z.

ZENO CITTEIUS. 80.

INDEX RERUM MAXIME MEMORABILIMUM.

A.

- " Ἀδραστος ἀελίγηρυς. 142.
 " Ἀγνοια (non ἄνοια) et ἀμαθία iunguntur. 173.
 Αἰ breve in media voce. 191.
 Αἰτία περί τινος. 155.
 " Ἀκουε δὴ νῦν, 90.
 " Ἀχάλινον στόμα. 196.
 Alexandrinae bibliothecae origo. 801
 " Ἄλλο παρά τι. 120. οἱ ἄλλοι πολῖται etc. singulari usu dictum. 146.
) Ἀμαθαίνειν εἰς τι. 174.
 " Ἀμοιβὴ ἑορτῶν, θυσιῶν, ἐκατόμβης. 127. 128.
 Amor puerilis. 106.
 Anacoluthia; ἀποβλέψας ἔδοξέ μοι. 102.
 " Ἀναγκαῖος cum infinitivo. 113.
 " Ἀνελεῶς vox nihili. 188.
 " Ἀνηλεῶς. 187.
 " Ἀνθρωπίνῃ ἀγέλῃ. 19.
 " Ἄνθρωπος, παῖγνιον Θεοῦ. 117. ζῶον ἐπίγονον. 127.
 " Ἀνόμιμος vox nihili. 52.
 " Ἀπολύεσθαι τινι. 107.
 " Ἀπ' οὐοῦ πεσεῖν. 196.
 " Ἀπορος Φόβος. 192.
 " Ἀραῖος, βλαβερός. 191.
 " Ἀρετὴ οὐ διδακτόν. Hac de re scriptores. 45.
 " Ἀρμονία. 129.
 Ars rerum inventio. 52.
 " Ἀρύτειν et ἀρύτεσθαι. 107.
 Atheniensium indoles optima. 112.
 " Ἀθως διορυττόμενος καὶ Ἑλλήσποντος ζευγνύμενος. 193.
 Αὐτός τε καὶ ἄλλοι. 168.
 Αὐτᾷ μοι δοκεῖ. 53.

B.

Bacchus a Iunone coniectus in furorem. 154.

C. K. X.

- Καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, de vulgari rerum nomine. 58.
 Καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρίνεσθαι. 29.
 Κατὰ πάντων εἰπεῖν. 16.
 Κατήβολή et similia. 149.
 Κατοικεῖσθαι ἢ. γ. κατοικίεσθαι. 167.
 Κατοικίζεῖν εἰς τινὰ τόπον. 166.
 Κατοίκισις καὶ νομοθεσία. 167.
 Ceorum civitas optima. 109.
 Ceteri. *Ufus vocabuli singularis.* 147.
 Χορηγεῖν secum habet secundum, tertium et quartum
 casum. 130.
 Χοροῦ etymon. 130.
 Χρόνος τις πάμπολυς. 165.
 Civitatis genera quaedam. 65.
 Coniunctivus cum v. ἄν non infertur post optativum pen-
 dentem a v. εἰ. 111.
 Κρείττων ἑαυτοῦ καὶ ἥττων. 84.
 Κύριον et καίριον confusa. Κύριον λέγειν. 110.

D. Δ.

- Δ et Θ confusa. 172.
 Δέ in apodosis, ubi in protasi vel parenthesi iam affuerat
 δέ. 133.
 Δέ respondet τῷ μήτε, καί, τε. 86.
 Δεδογμένον ἐστίν. 195.
 Δεῦρ' αἰεί. 102.
 Δεύτερον μετὰ τι. 97.
 Δι' ἐννάτου ἔτους. 61.
 Διακόσμησις πόλεως. 26.
 Dialogi genera. 34.
 Διαγοιῖσθαι πᾶς περὶ τινος 119. περὶ τι. 120. περὶ τι-
 νος ὡς ὄντος τινός. 121. περὶ τινος ὡς περὶ ὄντος τι-
 νός. 120.
 Διττὸς et διπλοῦς. 95.
 Δύνασθαι, praeficere, efficere. 143.

E. Ἡτα.

- E et H prisci Graeci praefigebant vocibus incipientibus
 ab litteris δ, θ, λ, μ, β. 148.

- Ἐγχυτρίστρικι. 57.
 Ἦδονή περί τι. 106.
 Εἶδη πολιτείας. 197.
 Εἶησαν ap. Plat. et Atticos. 105.
 Ἐχσιν ὑπερβολήν. 20.
 Εἰπέ δὴ νῦν. 90.
 Ellipses. Omissum ἀναγκαῖον praecedente δυνατόν, et in-
 vicem. 152. εἰ δέ, post locutionem εἰ μὲν βούλει. 171.
 εἴπερ, omisso verbo. 149. ὁ μὲν, ἡ μὲν etc. omitti-
 titur sequente ὁ δέ etc. 91. Substantivum δόξα sup-
 plendum. 126. τι omissum satis insolenter. 112. 115.
 Ἡμισυς oppositum τῷ τελέῳ. 122.
 Ἐμμανής. 145.
 Enallage modi. 62.
 Ἐνθεαστικός, vox novorum Platoniorum inprimis. 164.
 Ἠνίοχος, rector, gubernator. ἡνιοχέειν, regere. 162.
 Ἐννάτω ἔτσι. 61.
 Ἐνρινον et ἔρρινεν etc. 129.
 Ἐνρυθμος καὶ ἀναρμόνιος. 129.
 Ἐπήβολος. 148.
 Ἐπιλύεσθαι τινι. 107.
 Ἐπιμᾶλλον. 153.
 Epimenides ἄλιμος et ἄδιψος. 159.
 Ἐρρύθμος. 129.
 Εὐχως. 131.
 Εὐρεσις πραγμάτων. 52.
 Εὐθεία παραίνειν. 54.
 Ἐφυφή. 103.

G. Γ.

- Ganymedis Iupiter amator. 106.
 Γεωργικοὶ et γεωμετρικοὶ confunduntur. Imponuntur γεωρ-
 γοὶ et λατροί. 18.
 Glossemata. 110. 126. 128. 161. 164. 197.

I.

- Imperfectum inter aoristos. 167.
 Infinitivus pro imperativo ap. Auicos. 137. confusus
 cum participio. 114.
 Iovis sceptrum. 64.

Ismeniae donatae a Persa pecuniae. 46.

*19, δὴ νῦν et similia. 90.

L. Λ.

Λαβεῖν αἰτίαν περί τινος et similia. 155. λαμβάνειν λό-
γω. 124. λαμβάνειν λόγον. 125.

Lacedaemonis impérium sapienter mixtum. 179.

Lacœnibus vicis idem divitibus et pauperibus, regibus
et privatis, eadem educatio. 184.

Λεκτέον ἂν εἴη. 135.

Λευκόχρως vox nihili. 139.

Λόγος ἕτερος. 104.

Lycaea, oppidum Arcadiae. 56.

Lycii Graecis adnumerantur. 55.

Lycoatae diversi a Lycaeatis. 57.

Λυκῶται vox nihili. 57.

Lyſias a Platone notatus saepissime. Eius Apologia So-
cratis. 182?

M.

Magnetes, populus Cretae. 68.

Μακρὸς λόγος Sophistarum. 8.

Μάλιστα μὲν ὅπως μὴ γένηται· εἰ δὲ γένηται, ὅπως
κ. τ. λ. Exemplum dictionis. 87.

Μαντική quid? 51.

Μαθῶν. τί et ὅτι μαθῶν, duplici usu. Commutatur cum
ν. παθῶν. 194.

Μελίχρως. 139.

Μελίχρως vox nihili. 139.

Μελίχρως. 140.

Μελίχρωτος vox nihili. 140.

Μέλλων σῶζεσθαι καὶ εὐδαιμονῆσαι. 187.

Meno Olympionica. 9.

Μέν ποί ποῖ δὲ; quid? 162.

Μεταβαίνουσιν πόλεις. 155.

Μέθῃ quomodo utantur variae gentes. 108.

Μέτρεα ἔχον, mediocris. 189.

Minos, nomen non Atticum. 9. per novem annos dicitur
apud Iovem versatus esse. 60. reprehensus a Tregicis.
14. ab Homero. 15.

Μῶν οὖν δὴ. 134.

Νενομοθέτηται. 134.

Νίκη Καδμεία. 111.

Νομίμων scriptores. 81.

Νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν. 13. εὔρημα, πῶς εὐ-
ρέσις. 13. σύγγραμμα πολιτικόν. 58.

Νόμος κηδεμονικός. 195.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς. 175. οἱ πόλεων βασιλεῖς τό-
μοι. 175. 176.

Νομοθετεῖσθαι. 134.

Νῦν δὴ et ἴη νῦν confusa. 90.

Νῦν δὴ μὲν — νῦν δέ. 168.

Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι, et similia. 55.

Ὀχήματα, et terrestria et maritima. 162.

Olympi harmoniae optima aetate adhuc superstites, Phry-
giae, ἐνθουσιαστικάι. 26.

Ὀνόματα θηρεύειν. 85.

Ὀποτρονοῦν. 185.

Οὐκ ἔστιν. 175.

Οὔκουν — γε. 59.

Ὅτι — γε. 59.

Παγκαλῆς vox nihili. 20.

Παιδεία ὀρθή. 181.

Παιδεύεσθαι εἰς τι. 115.

Πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ πεπτησθαι. 89.

Πάντως ἀγαθός. 141.

Παραγίγνεσθαι πρῶτον. 124.

Παράλληλον σχῆμα. 197.

Personae in Platonis Legibus non variantur, nisi addita
nota mutati collocutoris. 100.

Φαθί. 59.

Φέρε δὴ ἢ ἰδὲ δὴ, εἰ σοι δοκῇ. 141. Φέρε δὲ νῦν. 91.

Φέρε δὲ σὺ. 58.

Τὰ φίλτατα, uxores et liberi. 123.

Φοιτᾶν μαθησόμενον. 26.

Πιστότης, universa virtus. 94.

Plato in solis Legibus se loquentem induxit. 71. Platoni
viventi scripta supposita. 32.

Plusquamperfecti Platonica, immo Attica forma. 60.

Pluti caecitas. 96.

Πολέεσσιν ἀνάσσειν. 64.

Πόλεμος ὁ ἔξωθεν. 92.

Politica Graecorum scripta, et quidem ad leges pertinen-
tia. Philosophica. 78 — 81. Historica. 61 — 83.

Πολιτικός substantive. 89. ἰνγίται νομοθέτη. 89. πολι-
τικός καὶ βασιλικός. 28. πολιτικός καὶ νομοθέτης. 171.

Πολλὰ ἀγαθὰ. 89.

Πορεῖα, πόρεια, πόρια, quid differant. 160. πορεῖα, εἰς
πορείαν χρήσιμα, vehicula tam maritima quam terre-
stris. 161. 162.

Πότερος, utervis. 154. πότερος ὁ, et ὁπότερος ὁ. 91.

Πραϊνύτης τῆς πόσεως et similia. 153.

Προσγυμνάζειν. 122.

Ψαλὶς et ἀψίς. 192.

Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχστεύειν. 145.

R. P.

Rhadamanthus celebratur ab Homero et Pindaro. 15.

Ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλᾶ, κακὰ etc. est Laconicum,
non Atticum; Homericum et Pindaricum, non Platoni-
cum. 70.

Ῥαθυμός. 129.

S. Σ.

Σαγηνεύειν, in bello. 193.

Σμήρινθος, Attica forma. 119.

Socrates minor. 9.

Sophistae vocantur dii a Platone ludicre. 29.

Sophoclem inter et Platonem nulla videtur similtas fuisse. 187.

Stephani codex Platonis de Legg. idem est qui Leid. 105.
143.

Συμβαίνει γιγνόμενος. 153.

Συνδοκεῖ μοι ἄπερ σοί, et συνδ. μοι ταῦτα, ἄπερ σοί, ac
similia. 169.

T. Θ.

Τάχα βέλτιον εἰσόμεθα. 26.

Talos. 21.

Ts et γε confusa. 147.

Τέλεος πρὸς τι. 122.

Theatra tumultuosa. 136.

Θεῖος ἀνὴρ, ὃ θεῖς, et similia sunt Laconica. 70.

Θολερὸς de fluvio. 172.

Thurii seditiosi ob nimiam corporis exercitationem. 105.

Τιμαὶ καὶ ἀρχαί. 183.

Τίνος χάριν ἔνεκα inepta locutio. 197.

Τίθεσθαι medium de legislatore. 94.

Τολμᾶν i. q. τλᾶν. 142.

Τὸ μὴ οὐ cum infinito. 108.

Τὸ ποῖόν τι. 156.

Tragoediam cur Auctor Minois fecerit tam vetustam. 21.

Τροφῇ, universus victus. 184.

X.

Xenophon in Cyropaedia non respexit Platonis Politiam. 181.

Υ.

Υγίεια τῶν καμνόντων dicitur male. 17.

Υμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι et similia. 166.

Υμνηται et εἴρηται confunduntur, ut idem significantia. 192.

Υπηρεσία, ὑπηρέτης τινί. 114.

Z.

Ζῶα θεῖα i. q. δαίμονες. 118.

HALIS SAXONUM

FORMIS IO. FRID. AUG. GRUNERTI, FRID. AUG. F.

